

προλεταριακή

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 24 Φλεβάρη 2024 ■ χρόνος 42ος φ. 957 ■ 1.50€

Ο κόσμος της εκμετάλλευσης δεν είναι ανίκητος!

Οι αγωνιζόμενες μάζες ανοίγουν δρόμους ελπίδας και προοπτικής!

Αθήνα, 20/2/2024

Ανατρέποντας τα δεδομένα πολλών χρόνων κινηματικής αδράνειας και απραξίας, οι μάζες των αγροτών και της σπουδάζουσας νεολαίας τις τελευταίες εβδομάδες γεμίζουν τους δρόμους με τις φωνές και το δίκιο τους. Με επιμονή και αποφασιστικότητα, κόντρα στην κυβερνητική προπαγάνδα και τις κραυγές των Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης, κόντρα στους εκβιασμούς κάθε είδους και τη συκοφαντία, την κρατική καταστολή και την τρομοκρατία. Αλλά όχι μόνο. Επί της ουσίας, τα αγωνιζόμενα τμήματα του λαού στη σημερινή φάση εκ των πραγμάτων αναμετριούνται και με τις «δικές» τους ανεπάρκειες, με τα εσωτερικά προβλήματα

του κινήματος, με τις συνέπειες που κληροδότησε η ήττα του εργατικού-επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος τον προηγούμενο αιώνα. Αυτά είναι που εκφράζονται μεταξύ άλλων και στα ποικίλα πολιτικά και οργανωτικά εμπόδια που στήνουν οι δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής -με προεξάρχον το ΚΚΕ-, στην προσπάθειά τους να ανακόψουν την ορμή αυτών των αγώνων και να τους εντάξουν στον κοινοβουλευτικό-εκλογικό τους σχεδιασμό.

Το μεγάλο αγροτικό συλλαλητήριο στο κέντρο της Αθήνας στις 20 του Φλεβάρη, η συγκλονιστική διαδήλωση των φοιτητών στις 8 του ίδιου μήνα, και οι δύο με τη συμμετοχή χιλιάδων λαού και

νεολαίας, οι δεκάδες άλλες κινητοποιήσεις, τα μπλόκα, οι μαζικές γενικές συνελεύσεις, οι καταλήψεις αποτελούν την πιο αποστομωτική απάντηση σε όλους αυτούς! Πολύ απλά, γιατί παρά τα σοβαρά και κρίσιμα προβλήματα που έχουν αναδειχτεί στο πλαίσιο της πάλης, αποδεικνύεται ξανά και ξανά ότι η οργή και η αγανάκτηση δεν περιμένουν! Το ίδιο αποδεικνύεται και από τις απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων στα τηλεφωνικά κέντρα, που ανακάλυψαν μέσα στη μάχη τη σημασία της συνδικαλιστικής οργάνωσης, με ίδρυση σωματείου στο εργασιακό κάτεργο της Telerformance.

συνέχεια στη σελ. 2

Παλαιστίνη

Ωμός εκβιασμός για λουτρό αίματος και νέα Νάκμπα στη Ράφα
Θα διαβεί τον Ρουβίκωνα το σιωνιστικό Ισραήλ;

σελ. 18

Τιμούμε την 8η Μάρτη
Το γυναικείο κίνημα σήμερα

Γυναίκα κι εργασία
Έγκλημα μέσα στο έγκλημα
Γυναίκα και πόλεμος

(σελ. 6, 7)

ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ σε διαρκή
υπαρξιακή κρίση

(σελ. 4)

Ψηφοφορία για τον γάμο ομοφύλων
Ρωγμές και αναταράξεις

(σελ.5)

Όλο και πιο ακριβή
η... δωρεάν περίθαλψη

(σελ.9)

Απεργία 28/2
Μαζικά στην απεργία
Για δουλειά και ζωή με δικαιώματα

(σελ.11)

Όλοι στα μαθήματα...
κανένας στους αγώνες;

(σελ. 14)

Αγροτικές κινητοποιήσεις

Μπορούν και πρέπει
να συνεχιστούν!
Μπορούν και πρέπει
να νικήσουν!

Ακροδεξιά στην Ευρώπη
Αύξηση ποσοστών (και)
εξαιτίας των αγροτικών
κινητοποιήσεων;

Η «πράσινη» συμφωνία της ΕΕ
και η στάση των αγροτών

(σελ. 12, 13)

Ο κόσμος της εκμετάλλευσης δεν είναι ανίκητος! Οι αγωνιζόμενες μάζες ανοίγουν δρόμους ελπίδας και προοπτικής!

συνέχεια από τη σελ. 1

Οι μάζες, άλλωστε, όταν επιλέγουν τον δρόμο του αγώνα, το κάνουν γιατί θέλουν να νικήσουν, όποια και αν είναι τα σχέδια και οι υπολογισμοί αυτών που εμφανίζονται κάθε φορά ως «ηγεσία» τους. Και εκεί βρίσκεται και η καλύτερη απάντηση στις κραυγές της μοιρολατρίας, σε αυτούς που αρνούνται το δικαίωμα του λαού να παλέψει έξω από τις συστημικές προδιαγραφές τους, στη θεωρία της «ματαιότητας» και «αναποτελεσματικότητας» των αγώνων. Αυτή ακριβώς η θέληση και ανάγκη πρέπει να υπηρετηθεί από τις δυνάμεις εκείνες που επιδιώκουν να ενισχυθεί η κατεύθυνση της αναμέτρησης στις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις, ενάντια στους τακτικισμούς και τη ρεφορμιστική υποταγή, στη γραμμή της αναχώρησης και του κλεισίματος της πάλης. Από αυτή τη διαδικασία θα αντλήσει ισχύ και εμπέλεια αυτή η κατεύθυνση, η οποία όσο δυναμώνει, τόσο περισσότερο θα ισχυροποιεί με τη σειρά της και την προοπτική νίκης των κινημάτων.

Κλυδωνισμοί στο αστικό πολιτικό σύστημα

Η δέχνη ακλόνητη κυβέρνηση της ΝΔ του 41%, που ελλείπει αντιπολίτευσης παίζει χωρίς αντίπαλο στο αστικό πολιτικό σκηνικό, βρήκε τον πραγματικό της αντίπαλο στους δρόμους. Και αυτό το στοιχείο, που έχει ήδη προκαλέσει ρωγμές στις συνειδήσεις την κοινωνικής πλειονότητας για την υποτιθέμενη παντοδυναμία με την οποία ήθελε να εμφανίζεται ο Μητσοτάκης, συμβάλλει σημαντικά στην αστάθεια που αντιμετωπίζει συνολικά το αστικό πολιτικό σύστημα. Με μία έννοια, αναδεικνύεται έτσι ακόμα πιο επιτακτικά για τα ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας η ανάγκη επιτάχυνσης των διεργασιών για τη διαμόρφωση της κοινοβουλευτικής εναλλακτικής στην κυβέρνηση της ΝΔ, που θα έχει την ικανότητα να απορροφάει τους κραδασμούς της κοινωνικής βάσης.

Ακόμα περισσότερο, το παραπάνω ισχύει όταν σε μια εποχή κρίσης και παρόξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, όπως η σημερινή, η ντόπια αστική τάξη όλο και περισσότερο αποδεικνύει τον ανεμμάτιστο χαρακτήρα της, το «πάμε και όπου βγει» και «όπου προστάξουν» τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Σε αυτό το πλαίσιο, όλο και πιο έντονα αναδεικνύονται τα αδιέξοδα που παράγει η διπλή εξάρτηση της χώρας από Αμερικανούς και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, με την άρχουσα τάξη και την κυβέρνησή της να βρίσκονται ξανά εν μέσω διασταυρούμενων πυρών.

Είναι σαφές ότι η αποστολή της φρεγάτας για τη συμμετοχή στην ευρωενωσιακή επιχείρηση «Ασπίδες» στην Ερυθρά Θάλασσα κάθε άλλο παρά είναι ικανή να αντισταθμίσει την όλο και μεγαλύτερη

πρόσδεση στο αμερικανικό άρμα σε όλα τα επίπεδα. Από τις συμφωνίες με τις ΗΠΑ για τα νέα εξοπλιστικά προγράμματα-μαμούθ που θίγουν αντίστοιχα ευρωπαϊκά, την απόλυτη στοίχιση στις αμερικανικές απαιτήσεις στον άδικο πόλεμο της Ουκρανίας, την πλήρη ευθυγράμμιση στην αμερικανική πολεμική ατζέντα στην ευρύτερη περιοχή, συμπεριλαμβανομένης της στήριξης στη σιωνιστική σφαγή του παλαιστινιακού λαού, μέχρι τη μετατροπή ολόκληρης της χώρας σε απέραντη αμερικανοΝΑΤΟϊκή βάση, δεν έχει όριο η συμμόρφωση της ντόπιας άρχουσας τάξης με τις επιδιώξεις των υπερατλαντικών της αφεντικών. Βρισκόμαστε σε μια συγκυρία, μάλιστα, που στη βάση των αρνητικών εξελίξεων στην Ουκρανία για τη Δύση στην αντιπαράθεσή της με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, αλλά και ενόψει των εκλογών στις οποίες βαδίζει η αμερικανική υπερδύναμη με όρους βαθιού εσωτερικού διχασμού, τίθεται εκ νέου το ζήτημα της σχέσης των Αμερικάνων με τους συμμάχους-ανταγωνιστές τους στην Ευρώπη, όπως εκφράστηκε χαρακτηριστικά από τις δηλώσεις Τραμπ για τα καμικά ποσά χρηματοδότησης του ΝΑΤΟ, στα οποία, από την άλλη πλευρά, η χώρα αναδεικνύεται από τις «πρωταθλήτριες» με υπερκάλυψη των στόχων ως προς το ΑΕΠ που έχει ορίσει η ιμπεριαλιστική συμμαχία.

Σε αυτή τη συγκυρία, λοιπόν, το ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου των τρομονόμων και των αντικομμουνιστικών μηνυμάτων για το «κράτος δικαίου» και τη «δημοκρατία» στην Ελλάδα κάθε άλλο παρά αφορά τον «πόννο» που τάχα έπιασε τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές για την περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων και τη φασιστικοποίηση που στρέφεται ενάντια στην εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία της χώρας, όπως προσπαθούν να πείσουν οι κάθε λογής ευρώδουλοι της αστικής και ρεφορμιστικής αντιπολίτευσης. Αποτελεί μια έκφραση της ενόχλησης κέντρων της ΕΕ για τη μετατόπιση του κέντρου βάρους της εγχώριας αστικής πολιτικής όλο και πιο πολύ προς την άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Και είναι ξεκάθαρο ότι η πρεμούρα της ΝΔ, παρά το πολιτικό κόστος, να προωθήσει το νομοσχέδιο για τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών καμία σχέση δεν έχει με τα δικαιώματα που έχει ανάγκη αυτή η κοινωνική κατηγορία, αλλά -μεταξύ άλλων- με την προσπάθεια του Μητσοτάκη να απαντήσει στα κέντρα αυτά που φιλοτεχνούν το προφίλ του ως «νέου Όρμπαν».

Καμία βεβαιότητα και σταθερότητα δεν γίνεται να υπάρξει σε ένα τόσο ασταθές και ρευστό γεωπολιτικό σκηνικό, όταν μάλιστα οι κίνδυνοι ευρύτερης ανάφλεξης στη γειτονική περιοχή καθημερινά πολλαπλασιάζονται. Αυτή είναι και η βασική πηγή για τα αδιέξοδα της ντόπιας άρχουσας τάξης και τους κλυδωνισμούς

στο πολιτικό της σκηνικό. Το τελευταίο διάστημα, μάλιστα, σε αυτό ακριβώς το έδαφος, ακόμα και τα «ήρεμα νερά» που προωθούν οι Αμερικάνοι στην αντιπαράθεσή της με την ανταγωνίστρια τουρκική τάξη φαίνεται να ταράσσονται, όπως έδειξε και το επεισόδιο με την τουρκική ακταιωρό στα Ίμια. Το γεγονός αυτό προσθέτει ακόμα περισσότερα αδιέξοδα σε αυτά που προέκυψαν από τη διαφορετική στάση των δύο αστικών τάξεων στο ζήτημα της Παλαιστίνης, καθώς και ερωτηματικά για το πόσο μακριά μπορεί να την πάει ο ρόλος του «καλού παιδιού» των ΗΠΑ, που φτάνει μέχρι και σε δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών για «κατοχή της μισής Κύπρου».

Το τσάκισμα των δικαιωμάτων απαιτεί ένταση της φασιστικοποίησης

Την ίδια ώρα, και παρά τους τριγμούς που αντιμετωπίζει, η κυβέρνηση προχωράει την επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα σε όλα τα μέτωπα με όρους οδοστρωτήρα. Και ενώ η καπιταλιστική ακρίβεια τσακίζει κόκαλα και όλο και περισσότερο διευρύνει τις μάζες των φτωχοποιημένων και εξαθλιωμένων, το ένα μέτρο διαδέχεται το άλλο, ισοπεδώνοντας κάθε κατάκτηση στον χώρο της εργασίας, της περίθαλψης, της εκπαίδευσης, στους ίδιους τους όρους ζωής των εργαζομένων και της νεολαίας.

Σε αυτό το πλαίσιο, γίνεται φανερό ότι οι νέοι ποινικές κώδικες που «γεμίζουν τις φυλακές» έρχονται να υπηρετήσουν την περαιτέρω νομική θωράκιση του αστικού συστήματος απέναντι στις εκρήξεις της λαϊκής οργής που αναμένονται. Σε αυτή την κατεύθυνση διαμορφώνεται ένα όλο και πιο αντιδραστικό κλίμα, εντείνεται η αγριότητα της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας, στήνεται μια ολόκληρη βιομηχανία διώξεων σε

αγωνιστές και οργανώσεις.

Η νέα «κρίση μέσα στην κρίση» στον ΣΥΡΙΖΑ ενόψει του συνεδρίου του, με παρέμβαση μέχρι και του Τσίπρα για την ανάγκη «προσφυγής στη βάση», με γρήγορη ανταπόκριση από τον Κασσελάκη, αντανακλά αυτές τις πιέσεις που παράγει η συνολικότερη δεξιά μετατόπιση για ακόμα βαθύτερη συστημική προσαρμογή του, γεγονός που μεγαλώνει τη δεδομένη αδυναμία του να διαχωριστεί από την κυρίαρχη πολιτική. Μέχρι και ο Λοβέρδος, που πρόκειται να ανακοινώσει σύντομα το νέο του κόμμα, επιστρατεύεται για να καλύψει τις ανάγκες του αστικού πολιτικού συστήματος για δεξιές εφεδρείες, στην περίπτωση που το ΠΑΣΟΚ δεν καταφέρει να διαμορφώσει σοβαρά δεδομένα στις εν εξελίξει διεργασίες για τη συγκρότηση του δεύτερου πυλώνα του πολιτικού σκηνικού. Ταυτόχρονα, τα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα σταθερά πριμοδοτούνται, σε αυτή τη φάση ως απαραίτητο συμπλήρωμα της επίθεσης, που θα σπρώχνει όλο και πιο αντιδραστικά την επίσημη πολιτική ατζέντα.

Ο αγωνιστικός αναβρασμός να γίνει κίνημα ανατροπής της επίθεσης

Στη βάση των δεδομένων που διαμορφώνουν εδώ και πάνω από ένα μήνα οι αντιστάσεις και οι διεκδικήσεις αγροτών και νεολαίας, υπάρχουν οι όροι ώστε η απεργία στις 28 του Φλεβάρη να ξεφύγει από τα στενά όρια στα οποία την ήθελαν να περιορίζεται οι εμπνευστές της. Και από κάλεσμα που θα αποτελούσε αφορμή για το σάλπισμα του «τέλους» των κινητοποιήσεων, από μέσο διάσπασης της ενότητας των αγωνιζόμενων κομματιών, να αποτελέσει σημείο συνάντησης της πάλης εργαζομένων-αγροτών-νεολαίας και εφαλτήριο για νέο γύρο κινητοποίησης. Οι δυσκολίες στους χώρους δου-

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

λειάς και οι αρνητικοί συσχετισμοί είναι δεδομένοι, ωστόσο αυτή είναι η κατεύθυνση που πρέπει να παλευτεί κόντρα σε «θεούς και δαίμονες».

Κρίσιμο ζήτημα αποτελεί, επομένως, η δημιουργία όρων για τη συνέχιση και διεύρυνση της πάλης. Αντιπαλεύοντας τη λογική της παραπομπής των «λύσεων» στα μηνύματα που υποτίθεται πως θα σταλούν στην επικείμενη ευρωκάλη των ιμπεριαλιστών, που είναι και η πραγματική ουσία της γραμμής με την οποία κινούνται οι δυνάμεις του συμβιβασμού μέσα στο κίνημα. Σε αντιπαράθεση με τη λογική της διαπραγμάτευσης και της ενσωμάτωσης, είτε αυτή εκφράζεται με την αναζήτηση συνεννοήσεων με τους κάθε λογής παράγοντες του συστήματος είτε με την πλήρη αποδοχή του πλαισίου της τηλεκαταστολής, που έχει ήδη προξενήσει σοβαρή ζημιά στο φοιτητικό κίνημα. Ξεπερνώντας τη λογική των αγώνων «μιας ριζιάς», της «κορύφωσης» των κινητοποιήσεων στην απεργία και κατά την ψήφιση των

νόμων, προτάσσοντας την κατεύθυνση του μαζικού και ανυποχώρητου αγώνα.

Η ίδια η πραγματικότητα έχει θέσει επί τάπητος το ζήτημα του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης, ως κατεύθυνσης που έχουν ανάγκη οι μάζες που έχουν επιλέξει τον δρόμο του αγώνα, κόντρα στις συνδικαλιστικές ηγεσίες και τη ρεφορμιστική αριστερά, που κάνουν τα πάντα για να μη συνενωθούν οι αντιστάσεις σε ανώτερο επίπεδο. Η κατεύθυνση αυτή, στον βαθμό που υπηρετηθεί στην πράξη και δώσει αποτελέσματα, είναι η μόνη που μπορεί να διαμορφώσει τους όρους για μια κεντρικού χαρακτήρα αντιπαράθεση του λαού και της νεολαίας με την επίθεση που έχουν εξαπολύσει οι δυνάμεις του συστήματος. Μέσα στον λαό και με τον λαό, με κοινή δράση και συντονισμό, οι δυνάμεις που θέλουν η υπόθεση της λαϊκής πάλης να μη μείνει στα μισά του δρόμου οφείλουν να αναλάβουν αυτή την ευθύνη.

Καλό κατευόδιο, αγαπητέ φίλε και σύντροφε Ζήση

Εφυγε απροσδόκητα την Παρασκευή 16/2 ο αγαπημένος σε όλους μας Ζήσης Θάνος. Ο Ζήσης, με την τόση λαχτάρα για τη ζωή, παρ' όλα τα σοβαρά προβλήματα υγείας (ήδη του είχε αφαιρεθεί ένα πόδι και το άλλο παρουσίαζε σοβαρά προβλήματα, ενώ και το αναπνευστικό του παρουσίαζε δυσκολίες). Παρ' όλα αυτά, ο Ζήσης δεν έχανε το χιούμορ του, το συνεχόμενο και ατελείωτο γέλιο του και την αισιοδοξία του για τη ζωή, όσες δυσκολίες και αν συναντούσε.

Κατάφερε να λύσει το πρόβλημα της μετακίνησής του με ένα ηλεκτρονικό μηχανάκι και έτσι καθημερινά έβγαινε για την ημερήσια βόλτα του, έπινε το καφεδάκι του στις καφετέριες που προτιμούσε, περνούσε από την πλατεία, επισκέπτονταν τα μαγαζιά και τη λαϊκή αγορά. Βέβαια, εάν υπήρχε κάποια συγκέντρωση ή ακόμα και διαδήλωση, το μηχανάκι του ήταν ικανό να τον συνοδεύσει όπου επέλεγε. Έτσι, και με τους νεότερους συντρόφους της Λάρισας γνωρίστηκε καλά και παρακολουθούσε, όσο μπορούσε, τα γεγονότα και τις εξελίξεις της τοπικής κοινωνίας και γενικότερα.

Ο Ζήσης θυμόταν όλους τους συντρόφους από τα παλιά και όλοι τον θυμόταν, όχι μόνο από την κορμωστασιά του, αλλά και για το πηγαίο γέλιο του, για την πολιτική του σκέψη και την πολιτική του πράξη από τη νεανική του ηλικία και ιδιαίτερα από τα φοιτητικά χρόνια στη Θεσσαλονίκη, στις συνελεύσεις της γεωπονο-δασολογικής σχολής και γενικότερα στους κοινωνικούς αγώνες της πόλης. Η ίδια πορεία συνεχίστηκε και ως δασολόγος με εκτίμηση και σεβασμό προς τους συναδέλφους και προς την υπόθεση του περιβάλλοντος της χώρας μας, τις αναδασώσεις και τα τόσα προβλήματα που συνάντησε στην πορεία της ζωής του.

Θα ζεις ανάμεσά μας πάντα, Ζήση, γιατί τα ίχνη που αφήνουν κάποιοι άνθρωποι είναι ανεξίτηλα πάνω στο χώμα που πατήσανε και τους δρόμους που περπατήσανε. Τα θερμά συλλυπητήριά μας στην αξιαγάπητη σύζυγο του Ζήση, την εξαίρετη κυρία Αλεξία και στα παιδιά του, στην κόρη του Χριστίνα και στον γιο του Παναγιώτη, που τόση αδυναμία τους είχε και την έδειχνε.

Καλό ταξίδι, Ζησάρα!

Στέλιος Αγκούτογλου

Αποψη

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, αναμένεται η ψήφιση στην Ολομέλεια της Βουλής του νομοσχεδίου του Υπ. Δικαιοσύνης που τροποποιεί, για άλλη μία φορά τα τελευταία χρόνια, τον Ποινικό Κώδικα και τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Οι θιασώτες των τροποποιήσεων αυστηροποιούν το ουσιαστικό και δικονομικό ποινικό πλαίσιο, επικαλούμενοι την άνοδο της «εγκληματικότητας». Θωρακίζοντας, έτσι, το νομικό οπλοστάσιο του κράτους απέναντι στον «εχθρό» - λαό, απαλλάσσουν την άρχουσα τάξη από τις ευθύνες της για την φτώχεια και την περιθωριοποίηση, που κατά βάση γεννούν την «παραβατικότητα».

Ειδικότερα, ξεκινώντας με τις νέες ρυθμίσεις στον Ποινικό Κώδικα, καταρχάς η αναστολή της ποινής καθίσταται εξαίρεση και απειλείται πραγματική φυλάκιση ακόμη και για πλημμελήματα, δηλαδή μικρής ποινικής απαξίας πράξεις. Προβλέπεται, λοιπόν, αναστολή

εγκληματικής οργάνωσης, εν τέλει με τη νέα διάταξη θα δίνεται η δυνατότητα ανασταλτικού αποτελέσματος στην έφεση αλλά κατ' εξαίρεση και με υποχρέωση ειδικής αιτιολογίας και περιοριστικών όρων.

Ως προς τις τροποποιήσεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, επισημαίνουμε ότι:

- προβλέπεται η απευθείας παραπομπή σε δίκη των κατηγορουμένων για μια σειρά αδικημάτων, στο όνομα της «επιτάχυνσης» της απονομής δικαιοσύνης, με την κατάργηση του «φίλτρου» των βουλευμάτων, με τα οποία τα αρμόδια δικαστικά συμβούλια αποφαινόνται για την παραπομπή ή την απαλλαγή των κατηγορουμένων. Περαιτέρω, καταργείται το Πενταμελές Εφετείο Κακουργημάτων και γενικά ενισχύεται η αρμοδιότητα των μονομελών δικαστηρίων, το οποίο εκτιμάται ότι θα διευκολύνει - ενισχύσει τη δικαστική αυθαιρεσία. Συγχρόνως και στο ίδιο πλαίσιο, συρρικνώνονται πλήρως οι αρμοδιότητες των ενόρκων («λαϊκών δικαστών») στο Μικτό Ορκωτό

Νομοσχέδιο Υπ. Δικαιοσύνης

Χτύπημα στα δημοκρατικά δικαιώματα με πρόσχημα την «παραβατικότητα»

για ποινές μόνο έως ένα έτος, αντί για έως τρία που ισχύει, και μάλιστα όχι υποχρεωτικά ή κατά κανόνα, αλλά δυνητικά, με αιτιολογημένη απόφαση και εφόσον δεν υπάρχει υποτροπή, δηλαδή ο κατηγορούμενος δεν έχει κι άλλες αμετάκλητες καταδίκες. Στην περίπτωση, δε, ποινής φυλάκισης έως τρία έτη, δίνεται η δυνατότητα επιβολής έκτισης μερους της ποινής ή μετατροπής της σε χρηματική, ενώ για τις ποινές άνω των τριών ετών, προβλέπεται πραγματική έκτιση της ποινής: το δικαστήριο ούτε θα χορηγεί αναστολή ούτε θα μετατρέπει την ποινή σε χρηματική.

Παράλληλα και στην ίδια κατεύθυνση, αυξάνονται τα ανώτατα όρια έκτισης ποινών, ενώ περιορίζεται η υφ' όρον απόλυση. Τα ανώτατα όρια της πρόσκαιρης κάθειρξης αυξάνονται στα 20 έτη, αυξάνονται τα όρια επιβολής μειωμένης ποινής και τα όρια επιβολής συνολικής ποινής για περισσότερες πράξεις, διευρύνονται οι περιπτώσεις επιβολής περιορισμού σε ειδικό κατάστημα κράτησης ανηλίκων. Επίσης, προστίθενται νέες ποινές και αυστηροποιούνται υπάρχοντα αδικήματα, ενώ τυποποιούνται και νέα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι τροποποιήσεις στο άρθρο 168ΠΚ, σύμφωνα με τις οποίες, όποιος εισέρχεται σε δομές παροχής υπηρεσιών υγείας «και με οποιονδήποτε τρόπο, ιδίως με φωνασκίες, θόρυβο, ύβρεις ή απειλές» διαταράσσει τη λειτουργία τους, τιμωρείται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον ένα έτος και σε περίπτωση που τελούνται και βιαιοπραγίες με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και χρηματική ποινή. Με τις ίδιες ποινές, μάλιστα, τιμωρείται και όποιος κινητοποιείται σε χώρο πρωτοβάθμιας ή δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Σε σχέση με την περιβόητη παρ. 6 του άρθρου 187 ΠΚ, που απαγορεύει την αναστολή και μετατροπή της ποινής, καθώς και την αναστέλλουσα ισχύ της έφεσης, σε όσους καταδικάζονται ακόμα και για πλημμελήματα τελεσθέντα στα πλαίσια

δικαστήριο, οι οποίες πλέον περιορίζονται μόνο στην κρίση για την κατηγορία και την κύρια ποινή, με το τεκμήριο αρμοδιότητας να αντιστρέφεται υπέρ των τακτικών δικαστών.

- αυξάνεται το ύψος των παραβόλων, των προστίμων και των δικαστικών εξόδων, περιορίζεται ο αριθμός των αναβολών σε μία και θεσπίζονται νέα παράβολα αναβολής, με συνέπεια να συρρικνώνονται τα δικαιώματα του κατηγορουμένου και του κάθε πολίτη που επιθυμεί πρόσβαση στο σύστημα απονομής δικαιοσύνης.

- διευρύνεται η εξαίρεση από το δικαίωμα έφεσης, με τον υπερδιπλασιασμό των ελαχίστων ορίων εφεσίμων ποινών για αποφάσεις όλων των δικαστηρίων, με συνέπεια να παρεμποδίζεται η πρόσβαση του καταδικασθέντος στον δεύτερο βαθμό δικαιοδοτικής κρίσης.

- προβλέπεται η εξαίρεση εμφάνισης των αστυνομικών ως μαρτύρων στο ακροατήριο, έτσι ώστε να στήνονται δίκες με μόνα ενοχοποιητικά αποδεικτικά στοιχεία τις αρχικές καταθέσεις τους στην αστυνομική προανάκριση, με αποτέλεσμα ο κατηγορούμενος να στερείται της αποτελεσματικής υπεράσπισης, διά της αποκάλυψης των αντιφάσεων των αστυνομικών κατά την ακροαματική διαδικασία.

Η σκλήρυνση της ποινικής νομοθεσίας και η καταστολή οικονομικών δικαιωμάτων αναβαθμίζουν το χτύπημα στις δημοκρατικές και λαϊκές ελευθερίες, στο φόντο της όξυνσης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της αντιλαϊκής επίθεσης και της καταστολής απέναντι σε κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας (φοιτητές, αγρότες, απεργοί, εργαζόμενοι) και στοχεύουν να κάμψουν το ηθικό του, ώστε να δεχτεί όσα του ετοιμάζουν με σκυμμένο το κεφάλι και να διαγράψει από την σκέψη του τον αγώνα, τη διαδήλωση και γενικά την εναντίωση στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα και την ταξική εκμετάλλευση.

Για την «ελληνοτουρκική συνεργασία» ενάντια στους πρόσφυγες και μετανάστες

Από τη μια βρίσκεται η κόντρα και η εργαλειοποίηση των προσφύγων απ' τις δύο ανταγωνίστριες, εξαρτημένες αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας. Από την άλλη, η κοινή τους στάση ενάντια στους λαούς, στους ξεριζωμένους, στους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Προς τα πού θα γέρνει, κάθε φορά, η πλάστιγγα; Έτσι, σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας «Τα Νέα», προβλέπεται η πραγματοποίηση «κοινών περιπολιών» του ελληνικού λιμενικού σώματος και της τουρκικής ακτοφυλακής στο Αιγαίο, προς αναζήτηση «παράνομων» προσφύγων και μεταναστών. Η συνεργασία αυτή, αναφέρουν, δεν θα περιορίζεται στις κοινές περιπολίες, μάλιστα υπήρξε και σχετική συνάντηση στην Κωνσταντινούπολη ανάμεσα στο διοικητή της ΕΥΠ, Δεμίρη, και τον αρχηγό της ΜΙΤ, Καλίν, για την κατάρτιση σχεδίου συνεργασίας. Ενώ ακολούθησαν κι άλλες διμερείς συναντήσεις των παραπάνω υπηρεσιών για το θέμα, αλλά και σχετική συζήτηση του υπουργού Ναυτιλίας, Στυλιανίδη, με τον τούρκο υπουργό Εσωτερικών Γερλικάγια, στο «παρασκήνιο» συνάντησης κατά την επίσκεψη του πρώτου στην Τουρκία. Μάλιστα, αναφέρεται πως αξιωματούχος της τουρκικής ακτοφυλακής θα μεταβεί στη Λέσβο στις αρχές του καλοκαιριού για να συζητήσει σχετικά με το θέμα των περιπολιών. Απ' την άλλη, όμως, σε πρόσφατη ανακοίνωσή του, το υπουργείο Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής διαφεύδει τα δημοσιεύματα που αναφέρουν επίτευξη συμφωνίας για κοινές περιπολίες, τα χαρακτηρίζει «εκτός πραγματικότητας» και κάνει λόγο μόνο για «ενίσχυση της συνεργασίας ενάντια στην «παράνομη» μετανάστευση» γενικά. Οι αντιφάσεις και οι παλινωδίες αυτές αποτελούν, μάλλον, έκφραση μιας βαθύτερης αντίφασης με κοινό παρονομαστή: αντι-προσφυγική συνεργασία ή (επίσης) αντι-προσφυγική εργαλειοποίηση;

Απεργία πείνας έξω απ' τον Άρειο Πάγο

Τη Δευτέρα 19 Φλεβάρη, δύο μέλη του Λαϊκού Μετώπου, η Κωνσταντίνα Καρτσιώτη και ο Χουσεΐν Σουνκιού, ξεκίνησαν απεργία πείνας, διάρκειας ενός μήνα, μπροστά στον Άρειο Πάγο. Αιτήματά τους είναι:

1. Να μη γίνει δεκτή η αίτηση του αντεισαγγελέα Ζήση για αναίρεση της αθώωσης

δημοκρατικά δικαιώματα

Κάτω τα χέρια απ' την αφισοκόλληση! Να ακυρωθούν όλα τα πρόστιμα!

Αυτό ήταν το βασικό αίτημα του ΚΚΕ(μ-λ) που πραγματοποίησε συγκέντρωση και παράσταση διαμαρτυρίας στο δημαρχείο της Αθήνας την Τετάρτη 14/2. Η απαίτηση να ακυρωθούν τα δύο πρόστιμα συνολικού ύψους 5.400 ευρώ, που του επιβλήθηκαν για αφισοκόλληση κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου [άλλο πρόστιμο 18.000 ευρώ επέβαλε και η Περιφέρεια στο ΚΚΕ(μ-λ)], καθώς και όλα τα πρόστιμα που έχουν επιβληθεί για πολιτική αφισοκόλληση και σε άλλες δυνάμεις (στο ΜέΡΑ25 και στο ΚΚΕ). Στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου υπήρξε δέσμευση πως το θέμα θα εξεταστεί «εντός ημερήσιας διάταξης» σε επόμενη συνεδρίαση. Προφανώς και δεν μπορεί να μας βρει συμφωνούς η εξέταση της επιβολής των προστίμων από Επιτροπή του δήμου, που λίγο-πολύ την αντιμετωπίζει με τη λογική διευθέτησης κάποιων... απλών χρεών. Το θέμα είναι βαθιά πολιτικό! Στόχος τέτοιων κινήσεων είναι η πολιτική φήμωση, η παρεμπόδιση της διακίνησης ιδεών, το οικονομικό γονάτισμα (πέρα απ' την ποινικοποίηση) όσων διακινούν...ιδέες μέσω της αφίσας. Όπως και μέσω της ανάρτησης πανό, της συνθηματογράφησης, ακόμα και του μοιράσματος μιας προκήρυξης (έχει συμβεί κι αυτό, με πρόσχημα την πανδημία).

Τώρα έχουμε (ξανά) το πρόσχημα της «ρύπανσης». Μια άκρως υποκριτική στάση την ίδια στιγμή που η κυρίαρχη πολιτική των κυβερνήσεων του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και η καπιταλιστική κερδοφορία ρυπαίνουν και δηλητηριάζουν, τον αέρα, το έδαφος και το νερό καθημερινά. Στις τερατοπόλεις, στα λιμάνια ή στην ερειπωμένη ύπαιθρο. Η δίωξη, η ποινικοποίηση και το χρηματικό χαράτσωμα της πολιτικής αφίσας και των άλλων μέσων προπαγάνδης πάει χέρι χέρι με τα αντεργατικά τερατουργήματα απαγόρευσης και ποινικοποίησης των απεργιών, κρατικού ελέγχου των σωματείων και συνδικάτων (νόμος 4808/Χατζηδάκη), με την κήρυξη των απεργιών ως «παράνομες» και με το σύρσιμο συνδικαλιστών στα δικαστήρια. Πάει μαζί με το νόμο απαγόρευσης / «περιορισμού» (sic) των διαδηλώσεων, με πρόσχημα τη «διευθέτηση της κυκλοφορίας». Αλλά και με μέτρα και νόμους με στόχο τον «οικονομικό έλεγχο» (τον κρατικό, στην ουσία, έλεγχο) δημοτικών κινήσεων και συλλογικότητων.

Ούτε βέβαια η διαδικτυακή διακίνηση ιδεών μένει στο «απυρόβλητο». Εκεί υπάρχουν διάφορες δικλίδες ποινικοποίησης, που «όποτε εκτιμηθεί» απ' τα επιτελεία του συστήματος μπορούν να αξιοποιηθούν, με πρόσχημα τη «συκοφαντική δυσφήμιση», τη «διασπορά ψευδών ειδήσεων», την «προβολή της βίας», ενώ έχουν και τη δυνατότητα να μπλοκάρουν αναρτήσεις ή ακόμα και blogs και sites. Η επιβολή προστίμων για αφισοκόλληση, σε δυνάμεις μάλιστα σαν το ΚΚΕ(μ-λ), που αρνούνται την κρατική χρηματοδότηση, μη δεχόμενες τέτοιου είδους «δεσμεύσεις» απ' το αστικό κράτος, δεν πρόκειται να γίνει δεκτή. Οι κινητοποιήσεις, οι διαμαρτυρίες, οι παραστάσεις θα συνεχιστούν με στόχο την άμεση απόσυρση όλων των προστίμων.

των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών, υπόθεση που εξετάζεται στις 19 Μάρτη (δες και σχετικά άρθρα της στήλης στα προηγούμενα φύλλα της «Π.Σ.»).

2. Ενάντια στην απόφαση της δίκης της Χαλκίδας για την υπόθεση του κάμπινγκ στη Χιλιαδού Εύβοιας, τον Αύγουστο του 2019, και για την απελευθέρωση των 4 από τους 11 αγωνιστές (Halil Demir, Ali Ercan Gökoğlu, Şadi Naci Özpolat και Hazal Seçer), που καταδικάστηκαν, εν αγνοία τους, χωρίς καν το δικαίωμα της υπεράσπισης, σε ποινές φυλάκισης 3 χρόνων και 9 μηνών (πλημμελήματα), χωρίς αναστολή. Οι κατηγορίες για «παράνομο κάμπινγκ», «αντίσταση», «διατάραξη κοινωνικής ειρήνης» και «απειθεία», που μεθόδευσε το δικαστήριο, ήταν ικανές να τους οδηγήσουν στις φυλακές Χανίων, Τρικάλων και στις Γυναικείες Φυλακές Θήβας, αντίστοιχα!!!

3. Ενάντια στον νέο τερατώδη Ποινικό Κώδικα που προβλέπει το νομοσχέδιο που κατέβασε για ψήφιση η κυβέρνηση, την Πέμπτη 22/2.

Ποινική ευθύνη ανήλικου από την ηλικία των 10 χρονών!

Αυτό προβλέπει μεταξύ των άλλων τερατώδων (δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.») ο Νέος Ποινικός Κώδικας. Το ηλικιακό αυτό όριο, που ήταν μέχρι τώρα τα 12 χρόνια, μειώνεται στα 10, με «αιτιολογικό» τη λεγόμενη «ανεξέλεγκτη παραβατικότητα των ανηλίκων». Μπορεί να παραμένει ακόμα το ηλικιακό όριο για φυλάκιση σε «ειδικό κατάστημα κράτησης» (αναμορφωτήριο) τα 15 χρόνια, ο στιγματισμός, όμως, η στοχοποίηση, η περιθωριοποίηση και η ποινικοποίηση γίνονται ακόμα πιο ξεκάθαρα και σαφή ακόμα και για παιδιά 10 χρονών! Ενώ είναι η ίδια η εξεθλίωση, η φτώχεια, η ανεργία, η σκληρά ταξική παιδεία, το μελανό μέλλον, η προβολή συστημικών και ατομιστικών «προτύπων», ο «οπαδισμός», ο ρατσισμός, η υποτίμηση της γυναίκας, η πολιτική και ιδεολογική αποσυγκρότηση, όλα αυτά τα παράγωγα του συστήματος της καταπίεσης και εκμετάλλευσης, που γεννούν τη λεγόμενη παραβατικότητα. Αυτήν που υποτίθεται πως έρχεται να αντιμετωπίσει η κυβέρνηση, με περισσό μίσος και φόβο απέναντι στη νεολαία, από τα γεννοφάσκια της. Παλαιότερα υπήρχαν και οι «παιδονόμοι»... Από τις προτάσεις δεν λείπουν και γελοιοότητες του τύπου «να ενταχθούν υποχρεωτικά (!!) οι ανήλικοι παραβάτες σε αθλητικά σωματεία ή θεατρικές ομάδες» (προφανώς καθ' όλα συστημικά) λες κι αυτό γίνεται με το ζόρι... Στην πραγματικότητα, τέτοια μέτρα στοχεύουν στην παραπέρα τρομοκράτηση, εκφοβισμό και έλεγχο όχι μόνο της νεολαίας, αλλά ακόμα και των παιδιών.

Ψηφοφορία για τον γάμο ομοφύλων Ρωγμές και αναταράξεις

Η έκβαση της ψηφοφορίας -του νόμου πλέον- για τον πολιτικό γάμο και την υιοθέτηση ομόφυλων ζευγαριών έτυχε ευρύτατου σχολιασμού απ' όλες τις πλευρές του πολιτικού φάσματος. Πριν προχωρήσουμε στη δική μας αποτίμηση, ας θυμηθούμε τα αποτελέσματα: 175 υπέρ, 77 κατά, 46 αποχές και

2 παρών. Πέρα απ' την επίσημη τοποθέτηση κάθε κοινοβουλευτικής πολιτικής δύναμης, ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι σοβαρές διαφοροποιήσεις -κι από πολλούς- που καταγράφηκαν.

Στη Νέα Δημοκρατία, σε σύνολο 158 βουλευτών, 31 απείχαν και 21 ψήφισαν κατά. Δεν τέθηκε η λεγόμενη κομματική

πειθαρχία. Ο Βορίδης τελικά την ώρα της ψηφοφορίας... «πήγε για καφέ»! Στον ΣΥΡΙΖΑ, που τέθηκε κομματική πειθαρχία, είχαμε μία αποχή και ένα παρών. Ο Πολάκης είχε... «χειρουργείο»! Στο ΠΑΣΟΚ υπήρξαν 11 (!) αποχές. Στη Νέα Αριστερά απο-

χή έκαναν οι 2 μειονοτικοί βουλευτές. Η Πλεύση Ελευθερίας ψήφισε εν συνόλω υπέρ. Καταψήφισαν ΚΚΕ, Ελληνική Λύση, Νίκη και Σπαρτιάτες. Τα κατά μπορούν να διαχωριστούν σε δύο κατηγορίες: στην ακροδεξιά-φασίζουσα-φασιστική-θρησκόληπτη, που είδε ένα «μπουρλότο» στα θεμέλια της θρησκείας

και της κοινωνίας, και σ' εκείνη της αστικής «κανονικότητας» και της οικογενειακής παράδοσης που είδε η ηγεσία του ΚΚΕ.

Κατ' αρχάς, η συζήτηση στη Βουλή αποτέλεσε άλλη μια αφορμή για νέα ηχηρή παρέμβαση του Α. Σαμαρά. Για τρίτη φορά και για ισάριθμα θέματα το τελευταίο διάστημα, ο πρώην πρωθυπουργός διατύπωσε ανοιχτά την κάθετη διαφοροποίησή του απέναντι στη σημερινή ηγεσία της ΝΔ και την κυβερνητική πολιτική. Στόχος του ήταν και παραμένει το ακροδεξιό ρεύμα εντός κι εκτός του κυβερνώντος κόμματος. Ο ίδιος και οι συν αυτώ θεωρούν ότι η ΝΔ «γέρνει» πολύ προς το «κέντρο», ενώ έχει «εγκαταλείψει» (!)

ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ σε διαρκή υπαρξιακή κρίση

Παρά το γεγονός ότι όλοι μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ προσέβλεπαν στο 4ο Συνεδριό του που διεξάγεται από την Πέμπτη 22 Φλεβάρη έως την Κυριακή 25 Φλεβάρη σαν σημείο επανεκκίνησης και «προοδευτικής αντεπίθεσης», είναι σίγουρο, με βάση τις εξελίξεις που μεσολάβησαν, ότι μόνο τέτοιο χαρακτήρα δεν θα έχει.

Από τον θόρυβο και τις αντιθέσεις που ξεσήκωσε η ανακοίνωση της εκδήλωσης-συζήτησης με θέμα «Απέναντι στον Μητσοτάκη, ποιος;» με τη συμμετοχή των Τεμπονέρα (ΣΥΡΙΖΑ), Αχτσιόγλου (Νέα Αριστερά) και Χριστοδουλάκη (ΠΑΣΟΚ) μέχρι την πρόσφατη πρωτοβουλία Κασσελάκη να θέσει σε ερωτηματολόγιο κρίσιμα ζητήματα ταυτότητας για τον ΣΥΡΙΖΑ, όλα αποτέλεσαν ζητήματα όξυνσης και αντιπαραθέσεων, μέχρι του σημείου να τεθεί ακόμα και ζήτημα ηγεσίας στον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ πριν από τις ευρωεκλογές.

Η πολιτική κρίση στον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ τροφοδοτείται σταθερά από τις «χαμηλές πτήσεις» στις επαναλαμβανόμενες δημοσκοπήσεις. Αυτές τον κατατάσσουν πλέον στην τρίτη θέση, κάτω από το ΠΑΣΟΚ και απομακρύνουν ακόμα περισσότερο την περίπτωση της επανάκαμψης ακόμα και στα ποσοστά των εκλογών του καλοκαιριού του 2023. Σε αυτές, παρά την κατακρήμνιση που οδήγησε και στην παραίτηση Τσίπρα, αναδείχθηκε αξιωματική αντιπολίτευση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ αδυνατεί να κεφαλαιοποιήσει σε πολιτική επιρροή την οργή και την αγανάκτηση των πλατιών λαϊκών στρωμάτων απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης ΝΔ-Μητσοτάκη. Είναι μακριά από τον λαό και έχει αποκαλυφθεί πλέον με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι αποτελεί ένα κόμμα στην υπη-

ρεσία του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Οι προσπάθειες του Κασσελάκη να βρεθεί κοντά στις αγροτικές κινητοποιήσεις είτε με επισκέψεις στα μπλόκα των αγροτών είτε με ομιλίες πάνω σε τρακτέρ, περισσότερο σαν καρικατούρα «λαϊκού προφίλ» φάνηκαν παρά σαν προσπάθεια ουσιαστικής σύνδεσης με τα προβλήματα και τις αγωνίες της φτωχομεσαίας αγροτιάς.

Οι προτάσεις του για «επαναδιαπραγμάτευση της ΚΑΠ» στα πλαίσια της ΕΕ δεν είναι τίποτα περισσότερο παρά μία από τις πλευρές της συζήτησης μέσα στην ίδια την ΕΕ, τόσο στις ιμπεριαλιστικές όσο και στις εξαρτημένες χώρες, που έχει ανοίξει κάτω από βάρος του αγωνιστικού ξεσπάσματος των αγροτών σε όλη την Ευρώπη. Όσο για τις άλλες προτάσεις του, περί φθηνού ρεύματος και πετρελαίου στους αγρότες, κάνει πως ξεχνάει ότι αυτές προσκρούουν στην αυστηρή «δημοσιονομική πειθαρχία» που επιβάλλει το «σύμφωνο σταθερότητας» της ΕΕ και οι στόχοι των πλεονασμάτων που ισχύουν ήδη για το 2024.

Ο προσανατολισμός του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ να αποτελέσει ξανά τον δεύτερο πυλώνα του αστικού πολιτικού συστήματος συναντάει αδιέξοδα και όσο πιο δεξιά μετατόπιση πραγματοποιεί, τόσο περισσότερο χάνει σε πολιτική επιρροή. Όσοι είχαν επενδύσει στην εκλογή Κασσελάκη στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, θεωρώντας ότι θα μπορούσε να αλλάξει τα δεδομένα, σήμερα είναι φανερό ότι αναζητούν άλλους δρόμους και όλο και περισσότερο δυναμώνει η τάση της «προοδευτικής σύγκλισης», τόσο με το ΠΑΣΟΚ όσο και με τη «Νέα Αριστερά» και άλλες σκόρπιες «προοδευτικές» δυνάμεις.

Και αυτό φαίνεται να αποτελεί και τη βασική επιδίωξη της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας, η οποία ενώ στηρίζει σταθερά την κυβέρνηση της ΝΔ και τον Μητσοτάκη, που την υπηρετούν με συνέπεια, ενδιαφέρεται να σταματήσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα την πολιτική αστάθεια, που μία έκφρασή της είναι και οι εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ. Και το «ενδιαφέρον» αυτό αποτελεί ταυτόχρονα και σοβαρό ζήτημα για τους ιμπεριαλιστές επιβιβάτες ΗΠΑ-ΕΕ, οι οποίοι θέλουν και απαιτούν να έχουν απευθείας «επικοινωνία» με τους πολιτικούς σχηματισμούς του αστικού πολιτικού συστήματος και να καθορίζουν συμπεριφορές, τάσεις και ευθυγραμμίσεις. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η τελευταία απόφαση-καταδίκης της κυβέρνησης της ΝΔ από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, για το «κράτος δικαίου» στην Ελλάδα, σαν μία σοβαρή υπενθύμιση από τη μεριά των ιμπεριαλιστών της ΕΕ ότι τα αφεντικά παραμένουν δύο.

Ο προσωρινός συμβιβασμός στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ κυριολεκτικά την παραμονή του 4ου Συνεδρίου αποτελεί και μία έκφραση των αδιεξόδων που η κάθε πλευρά αντιμετωπίζει στο να τραβήξει παραπέρα την αντιπαραθεση και τη σύγκρουση, κάτι που θα σήμαινε και την οριστική διάλυση του από το επίπεδο που σήμερα βρίσκεται.

Και ενώ όλα έδειχναν ότι πορεύονταν σε έναν συμβιβασμό αυτοσυντήρησης, καθώς όλες οι πλευρές γνωρίζουν πολύ καλά ότι ένας πολιτικός οργανισμός υπό διάλυση δεν μπορεί να παίξει κανένα ρόλο σε οποιαδήποτε αναμόρφωση του αστικού πολιτικού σκηνικού, ήρθε η αιφνιδιαστική κίνηση Τσίπρα να ανατρέψει τελείως το σκηνικό.

Το γεγονός ότι εκδηλώθηκε κυριολεκτικά στο «παρά πέντε» του Συνεδρίου δείχνει την πρόθεσή του να αιφνιδιάσει και να επιβάλει τη δική του ατζέντα στις εσωκομματικές εξελίξεις. Ζητώντας από τον Κασσελάκη να «αναβαπτιστεί» στην ηγεσία μέσα από εκλογές στη βάση, ακυρώνει το Συνέδριο, στο οποίο δηλώνει ότι δεν θα παραστεί. Έχοντας την εκτίμηση ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ θα αποτύχει στις επικείμενες ευρωεκλογές», αποφασίζει να ανοίξει τώρα όλα τα ζητήματα.

Το σίγουρο είναι ότι όποιες και εάν είναι οι επιλογές που θα ακολουθήσουν, αυτές θα εκφράσουν το σύνολο όσων στεγάζονται σήμερα στον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ μόνο στον βαθμό που θα εξασφαλίζουν «κυβερνησιμότητα». Για κάθε αστικό πολιτικό κόμμα, αυτό αποτελεί και τη «λυδία λίθο» της ύπαρξής του, σε αντίθετη περίπτωση ακολουθούν φυγόκεντρες τάσεις. Στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ και στο πλαίσιο της εσωτερικής αντιπαραθέσης, κάποιοι επικαλούνται, ακόμα, τα αριστερά χαρακτηριστικά του και τις αριστερές παραδόσεις γενικά, παρά τη μετάλλαξή του σε κόμμα-οργανικό κομμάτι της επίθεσης ενάντια στον εργαζόμενο λαό. Όσο και αν αυτά ακούγονται σαν κακόγουστο αστείο, αποκαλύπτουν ότι όλοι αυτοί δεν έχουν παραιτηθεί από τον ρόλο τους στον αποπροσανατολισμό και την ενσωμάτωση του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας σε ακίνδυνους για το σύστημα δρόμους. Ιδιαίτερα στη σημερινή περίοδο, όπου φοιτητές, αγρότες και εργαζόμενοι βρίσκονται στους δρόμους της αντίστασης και της διεκδίκησης. Αυτό, εξάλλου, ήταν πάντα και το «διαβατήριό» τους για τη συμμετοχή τους στην κυβερνητική διαχείριση.

► τη δεξιά. Στο πλαίσιο της δεξιάς πολυκατοικίας, θέτει υποθήκες για το μέλλον, με τον αέρα του ακροδεξιού κύματος που βρίσκεται σε έξαρση στην Ευρώπη και όχι μόνο. Είναι άλλη μια πιο επίσημη συστημική φωνή έντασης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Το για πολλοστή φορά εύγλωττο «ουδέν σχόλιο» από πλευράς κυβερνητικού εκπροσώπου μαρτυρά, καλύτερα απ' οτιδήποτε άλλο, το μέγεθος του προβλήματος.

Ένα δεύτερο ζήτημα είναι η διάσταση με την εκκλησία που επήλθε από πλευράς κυβέρνησης στη συγκεκριμένη νομοθέτηση. Η διαρροή για τη λεγόμενη λίστα Ιερώνυμου που στοχοποιεί πολιτικούς από πλευράς ανώτατης εκκλησιαστικής ιεραρχίας έχει ως κύριο αποδέκτη το κόμμα της ΝΔ και τα κυβερνητικά στελέχη. Είναι πάντοτε ανοιχτό, βέβαια, το θέμα της «αντιπαροχής» από πλευράς Μαξίμου προς κατευνασμό. Το σίγουρο είναι, όμως, ότι θα αυξηθούν οι διαρροές προς την ακροδεξιά, με βάση τη σκοταδιστική, αντιδραστική και ιδεαλιστική-μεταφυσική θέση του ιερατείου και την επιρροή που ασκεί σε κομμάτια κόσμου. Το βλέμμα ήδη είναι στραμμένο, πού αλλού, στις ευρωεκλογές.

Το σημαντικότερο, ωστόσο, για την κυβέρνηση δεν είναι αυτό. Είναι η -κοινοβουλευτική στην εν λόγω περίπτωση- αδυναμία να περάσει την πολιτική της στηριζόμενη στη δική της «αρραγή» πλειοψηφία. Τέτοια, μάλιστα, που χρειάστηκαν οι ψήφοι άλλων αστικών δυνάμεων για να γίνει νόμος του κράτους. Και οι οποίες απ' την αρχή, διαβλέποντας τις δυσκολίες στο κυβερνητικό στρατόπεδο, τάχθηκαν στο πλευρό της, ανεξάρτητα από τη φασαρία που έκαναν για καθαρά

ψηφοθηρικούς λόγους. Αυτό το 41% που κραδαίνει σε κάθε ευκαιρία η κυβέρνηση αποδείχθηκε λίγο για ένα ζήτημα που τέθηκε ως κεντρικό από τον ίδιο τον Μητσοτάκη. Πρόκειται για μια σοβαρή ρωγμή που, όσο κι αν διασκεδάζεται από το τελικό αποτέλεσμα, τις χαρές και τα πανηγύρια, ενδεχόμενα να κρατηθεί στα υπόπιν από τα κέντρα του συστήματος εντός κι εκτός της χώρας. Το αν αυτή είναι μια πρόσκαιρη, εφήμερη αποδυνάμωση και χτύπημα του γοήτρου για τη ΝΔ μένει να φανεί.

Το βέβαιο είναι ότι ήδη η κυβέρνηση προσπαθεί τουλάχιστον να «ρεφάρει» με σωρεία αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων που χτυπούν την κοινωνική πλειοψηφία. Από την άποψη αυτή, πάει πολύ να προσπαθούν τα αστικά ΜΜΕ να προσδώσουν στο κόμμα της ΝΔ συνολικά «προοδευτικά κι εκσυγχρονιστικά» χαρακτηριστικά, όταν η πολιτική της, στο πλαίσιο της στρατηγικού χαρακτήρα επίθεσης του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς παγκόσμια και στη χώρα μας, ήδη δείχνει τα δόντια της. Ας ρωτήσουν τη σπουδάζουσα νεολαία και τους φτωχομεσαίους αγρότες περί αυτού...

Ορισμένοι αρθρογράφοι συσχετίζουν την ψήφιση του γάμου των ομοφύλων με την καταδίκη της χώρας μας στο γνωστό ψήφισμα του ευρωκοινοβουλίου για το λεγόμενο κράτος δικαίου. Έγινε γνωστό ότι είχε τεθεί και αυτό το θέμα, μεταξύ άλλων, από πλευράς Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Όσο κι αν κάτι τέτοιο είναι ενδεχόμενα υπαρκτό, η «δυσανεμία της Ευρώπης» εδράζεται πρώτα και κύρια στο ότι η βάρκα της εξάρτησης της χώρας μας «μπατάρει» υπερβολικά με τη μητσοτακική ΝΔ προς τους Αμερικανούς!

Ασφαλώς ρόλο παίζουν και οι πρόσφατες επιλογές για τα εξοπλιστικά προγράμματα που ολοφάνερα δυσανέστησαν Γάλλους και Γερμανούς. Και όχι ότι έπιασε ο πόνος την Ευρωπαϊκή Ένωση για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες στον τόπο μας. Εξάλλου, είναι η ίδια που πρωτοστατεί στο χτύπημα κάθε δικαιώματος και κατάκτησης των ευρωπαϊκών λαών!

Τα προβλήματα, εξάλλου, που αναδείχτηκαν με τη συγκεκριμένη ψηφοφορία δεν αφορούν αποκλειστικά το κυβερνητικό κόμμα. Θα λέγαμε ότι διατρέχουν όλους τους αστικούς και μεταρρυθμιστικούς σχηματισμούς. Τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ εμφάνισαν σοβαρά ζητήματα συνοχής, γεγονός που αντανάκλα τις συνθήκες αστάθειας συνολικά του πολιτικού συστήματος. Ήταν το θέμα τέτοιο, που βγήκαν στην επιφάνεια όλες οι φανερές και υποβόσκουσες ανισορροπίες που υπάρχουν αρκετά χρόνια τώρα και που άπτονται των αγχών της άρχουσας τάξης. Κι όσο και αν για τα ακροδεξιά κόμματα ήταν δεδομένη η σκοταδιστική απάντησή τους, για το ΚΚΕ και στη βάση της «αιτιολόγησης» της ψήφου του σή-

μανε ένα ακόμη δείγμα της πολιτικής ουράς στην αστική αντίληψη των πραγμάτων και των σχέσεων που έχει ή θέλει να διαμορφώσει με την άρχουσα τάξη και την ιμπεριαλιστική ΕΕ. Θα τρίξουν τα κόκαλα του Ένγκελς με την «καταγωγή της οικογένειας...».

Εν κατακλείδι, ο νόμος αυτός αποτέλεσε ένα σοβαρό κρας τεστ για το «επίπεδο» -λέμε τώρα- της άρχουσας τάξης της χώρας μας και του κοινωνικοπολιτικού σχηματισμού που ηγείται. Και μπορεί, εκούσα-άκουσα, να το προχώρησε τελικά, με τους περισσότερους «θιασώτες» αυτής της «μεταρρυθμίσης» να λειτουργούν εμφανώς υποκριτικά, αλλά δεν απέφυγε τις αναταράξεις και απέδειξε ότι υπάρχουν σοβαρές μερίδες της, πολιτικές και κοινωνικές, που απεχθάνονται ακόμη και κάθε νύξη για τα δικαιώματα των πάσης φύσης μειονοτήτων. Αυτών που, μιλώντας για εργάτες, εργαζόμενους και λαϊκούς ανθρώπους, μπορούν να βρουν την ισότητα και την ισονομία μόνο στο πλαίσιο μιας άλλης, σοσιαλιστικής κοινωνίας. Και το ζήτημα αυτό έχει αναμφισβήτητα ταξικό πρόσημο!

Τιμούμε την 8η Μάρτη

Το γυναικείο ζήτημα είναι στενά συνδεδεμένο με τη μορφή και την οργάνωση που πρέπει να έχει η ανθρώπινη κοινωνία για να αντικαταστήσει την καταπίεση, τη στέρηση, την αθλιότητα σε όλες τις μορφές, με την ανθρώπινη ελευθερία, τη φυσική και κοινωνική υγεία. Είναι μια πλευρά του γενικού κοινωνικού προβλήματος και θα λυθεί μαζί του, δηλαδή με την ανατροπή του συστήματος εκμετάλλευσης που το γεννά, του καπιταλισμού. Πραγματική ισοτιμία της γυναίκας και του άντρα μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο όταν καταργηθεί η κεφαλαιοκρατική εκμετάλλευση των γυναικών και των αντρών, ενώ η διαχείριση του νοικοκυριού, που σήμερα αποτελεί ατομική απασχόληση, θα μετατραπεί σε τομέα της κοινωνικής παραγωγής. Όπως είναι λάθος να ελπίζουμε και να επενδύουμε στην ισότητα στον καπιταλισμό, είναι λάθος να θεωρείται πως με το πάρσιμο της εξουσίας από το προλεταριάτο λύνεται με έναν αυτόματο τρόπο η γυναικεία ανισοτιμία. Η ιστορική εμπειρία έδειξε πως δεν αρκεί μόνο η ήττα της αστικής τάξης και σε ό,τι αφορά στη χώρα μας και του ιμπεριαλιστών που την «προστατεύουν». Απαιτείται η αποδόμηση όλου του εποικοδομήματος που έχει διαμορφωθεί στο πέρασμα χιλιάδων χρόνων ταξικής κοινωνίας, που έχει πάρει διάφορες μορφές, αλλά με πάντα σταθερή την ανισοτιμία της γυναίκας ως φυσική κατάσταση του ανθρώπινου είδους. Το εποικοδόμημα εισχωρεί σε κάθε πλευρά της ζωής, στα ήθη και τα έθιμα αιώνων, στη γλώσσα, την τέχνη. Όλα χρειάζεται να αναποδογυρίσουν.

Ο μαρξισμός έχει ιστορικά ταυτιστεί με τις κατακτήσεις της γυναίκας κι έχει δείξει τον δρόμο για την απελευθέρωσή της από κάθε κοινωνική ανισότητα. Ήταν τόσο καθοριστικός ο ρόλος του, που δεν παρακάμπεται εύκολα. Παρά τη συστηματική προσπάθεια του φεμινισμού να τον μηδενίσει, δείχνει απίστευτη αντοχή. Αυτό όμως δεν αρκεί. Ο ιστορικός υλισμός δεν κουβαλάει αιώνιες λύσεις. Είναι εργαλείο ανάλυσης της κοινωνίας και επαναστατικής δράσης. Οι απαντήσεις και οι λύσεις που δόθηκαν σε άλλες συνθήκες μια προηγούμενη ιστορική περίοδο, τα συμπεράσματα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης είναι χρήσιμα αλλά δεν αρκούν. Έχουν αλλάξει πολλά δεδομένα. Η γυναίκα είναι πια αναπόσπαστο κομμάτι του εργατικού δυναμικού, ενώ στις αρχές του 20ου αιώνα διεκδικούσε ακόμα το δικαίωμα στην εργασία. Νέες μορφές εκμετάλλευσης της γυναίκας προστίθενται στις κλασικές, νέα προβλήματα ξεπροβάλλουν μέσα απ' τις αστικές «λύσεις», νέες ανάγκες δημιουργούνται στο επίπεδο των ανθρώπινων σχέσεων, νέες συνθήκες καταπίεσης διαμορφώνονται μέσα στη σύγχρονη οικογένεια και από παντού ξεχειλίζει η βία του συστήματος που τη στοχοποιεί. Η διαδικασία απελευθέρωσης των γυναικών είναι αδιαχώριστη από την ταξική πάλη και τις οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτιστικές αλλαγές που ο επαναστατικός αγώνας φέρνει στην κοινωνία.

Γυναίκα κι εργασία

Η γυναίκα εργαζόταν πάντα, και μάλιστα σκληρά, στο σπίτι, στο χωράφι, στην οικοτεχνία. Ο καπιταλισμός έβγαλε τη γυναίκα από το σπίτι για να δουλέψει στα μεγάλα εργοστάσια που δημιουργήθηκαν την περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης. Δεν ήταν η πρώτη φορά που συμμετείχε στην παραγωγική εργασία, αλλά ήταν η πρώτη φορά που εισέπραττε και διαχειριζόταν η ίδια την αμοιβή της. Ήταν τόσο μαζική η είσοδος της στα εργοστάσια, που το 1820 το 75-80% των ενήλικων γυναικών στην Ευρώπη εργάζονταν στη βιομηχανία υφασμάτων.

Η Ελλάδα δεν βίωσε τη βιομηχανική επανάσταση όπως οι υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης. Η βιομηχανική ανάπτυξη προχωρούσε με πολύ μεγάλη καθυστέρηση. Οι γυναίκες άρ-

από την ηλικία των 5 χρονών, κυρίως σε επαγγέλματα που δεν απαιτούσαν μόρφωση, ως υπηρέτριες, εργάτριες γης, πλύστρες, μοδίστρες, υφάντρες, κορδελιάστρες και καπελούδες. Από τις αρχές του 20ου αιώνα άνοιξε ένα παραθυράκι για να εργαστούν οι μορφωμένες γυναίκες των μεσοστρωμάτων, ως δασκάλες στην αρχή και στη συνέχεια σε διάφορες υπηρεσίες του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα. Μετά την δεκαετία του 1970, οι γυναίκες εργάζονταν παντού.

Σήμερα, σε συνθήκες αποβιομηχάνισης, συρρίκνωσης της αγροτικής παραγωγής και κυριαρχίας των υπηρεσιών, είναι λογικό οι περισσότερες γυναίκες να εργάζονται στις υπηρεσίες. Αν και απολύονται πρώτες, δεν μπορούμε να μιλήσουμε για επιστροφή της γυναίκας στο σπίτι, όπως ισχυρίζονται κάποιοι. Η εργασία της γυναίκας δεν μπορεί να θεωρείται σήμερα συμπληρωματική της εργασίας του άντρα. Οι εργαζόμενες γυναίκες παραμένουν αναπόσπαστο κομμάτι του εργατικού δυναμικού. Παρόλο που είναι το πιο εκπαιδευμένο κομμάτι του πληθυσμού, καθώς αποτελούν το 60% των πρόσφατων

νομικά θα σκεφτεί πολύ πριν ζητήσει διαζύγιο.

Μια γυναίκα στην εργασία της έχει να αντιμετωπίσει την καπιταλιστική εκμετάλλευση όπως και ο άντρας συνάδελφός της, τις διακρίσεις σε βάρος της λόγω του φύλου της και άλλες μορφές εκμετάλλευσης, όπως η σεξουαλική παρενόχληση. Όταν ο νόμος ορίζει ως «προστάτη» των εργαζόμενων γυναικών τον εργοδότη τους, τότε επείγει η ανασυγκρότηση του γυναικείου κινήματος. Δυνατά φώτα έχουν πέσει στο τελευταίο ζήτημα, τη σεξουαλική παρενόχληση, όχι για να τη φωτίσουν αλλά για να σκοτεινιάσουν τα υπόλοιπα ζητήματα.

Παραμένουν αγκάθια δύο ζητήματα: Οι διαφορετικές απολαβές, το χάσμα, όπως λένε, ανάμεσα στους μισθούς αντρών και γυναικών, που παραμένει πάντα για την ίδια εργασία, και η μητρότητα. Η εγκυμοσύνη και το πρώτο παιδί για μια γυναίκα επηρεάζουν τη σχέση με την εργασία της. Κατά κανόνα την κρατάει μακριά από αυτή. Ο αγώνας για τον τερματισμό της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης των γυναικών δεν

χισαν να εργάζονται στα εργοστάσια λίγες δεκαετίες μετά τη δημιουργία του ελληνικού κράτους. Μέχρι το 1860 ελάχιστες γυναίκες δούλευαν σε εργοστάσια. Ήταν τόσο βαθιά ριζωμένη τότε η άποψη πως η εργασία μειώνει την ηθική της γυναίκας και την απομακρύνει από την οικογένεια, που το 1877 υπήρξε εισαγγελική παρέμβαση γιατί η δουλειά στα εργοστάσια, λόγω του συγχρωτισμού αντρών και γυναικών, προσβάλλει τη δημόσια ηθική και γίνονταν σχόλια για την «ηθική κατάσταση της εργατικής εν Ελλάδι τάξεως»! Οι γυναίκες και τα κορίτσια πρόσφυγες που ήρθαν από την Κρήτη μετά την κρητική επανάσταση (1866-69) και από τη Μικρά Ασία το 1922, βρήκαν δουλειά στα εργοστάσια. Τον 19ο αιώνα οι γυναίκες και τα κορίτσια δούλευαν

αποφοίτων, τόσο της μεταλυκειακής επαγγελματικής κατάρτισης, όσο και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, το 39% των γυναικών ηλικίας 30-34 ετών, δηλώνουν ακόμη ότι υποστηρίζονται οικονομικά από την οικογένειά τους. Αποδεικνύεται για άλλη μια φορά πως το κυνήγι των προσόντων είναι αδιέξοδο και η δια βίου εκπαίδευση ισόβια δεσμά. Το οικονομικό πρόβλημα που πνίγει τον λαό για τις γυναίκες σημαίνει εγκλωβισμός στην αν/ασφάλεια του γάμου. Εργάζονται πολλές ώρες, κάνουν δυο και τρεις δουλειές, βρίσκονται μονίμως σε πίεση χωρίς ελεύθερο χρόνο. Οι μισθοί πείνας, τα ατέλειωτα ωράρια εργασίας, συνολικά οι συνθήκες εργασίας επηρεάζουν τις σχέσεις και τη θέση της γυναίκας μέσα στην οικογένεια. Μια γυναίκα που πιέζεται οικο-

είναι απλά θέμα λόγου ή απλά ζήτημα αντίστασης. Στόχο έχει να ανατρέψει και να αλλάξει ό,τι γεννά την εκμετάλλευση.

Ποιος είναι ο αγώνας που πρέπει να αναπτυχθεί; Μέσω της «φεμινιστικής απεργίας στις 8 Μάρτη» επαναπροσδιορίζονται οι έννοιες της απεργίας και της εργασίας σε αταξική βάση από τον φεμινισμό του 99%. Το 1% που λείπει είναι οι φιλελεύθερες γυναίκες. Όλοι οι υπόλοιποι-ες είμαστε ένα. Ένας έξυπνος τρόπος να καταργηθούν οι τάξεις είναι να φτιαχτεί μια μεγάλη, που να χωράει το 99%.

Αυτό που χρειάζεται είναι όντως μια απεργία στις 8 Μάρτη, αφιερωμένη στην απελευθέρωση των γυναικών και όλων των καταπιεσμένων ανθρώπων από την ανάγκη και την εκμετάλλευσή τους.

Το γυναικείο κίνημα σήμερα

Κακοποιήσεις, βιασμοί, δολοφονίες παιδιών και γυναικών μέσα στην οικογένεια ή στο συγγενικό και φιλικό περιβάλλον έχουν γίνει καθημερινή είδηση. Μητέρα σκότωσε τα παιδιά της, πατέρας βίασε τον γιο του ή την κόρη του, γυναίκα δολοφονήθηκε από τον σύντροφό της, γιος χτύπησε τη μητέρα του μέχρι θανάτου, 15χρονα βίαζαν και βασάνιζαν συμμαθητή τους...

Κανένα έγκλημα δεν είναι ίδιο με το άλλο, καθένα είναι μια τραγωδία και όλα μαζί δείχνουν την ηθική καταβαράθρωση, τη χαλάρωση ή τη διάλυση των κοινωνικών δεσμών και την πλήρη αποσύνθεση της κοινωνίας. Όμως, ακόμα και αυτές τις διαπιστώσεις, όσο σωστές κι αν είναι, έχει σημασία από ποια πλευρά τις βλέπει κάποιος. Τα πάντα γύρω από το έγκλημα, την ηθική και τη συνείδηση των ανθρώπων έχουν βαθιά ταξικό χαρακτήρα.

Κάθε ιστορική περίοδος έχει τα δικά της χαρακτηριστικά, τα δικά της εγκλήματα, τον δικό της κώδικα ηθικής, τους νόμους της, τους δικαστές και τις τιμωρίες. Στον καπιταλισμό, όπως και σε όλες τις ταξικές κοινωνίες, το τι είναι έγκλημα το καθορίζει η κυρίαρχη τάξη. Έγκλημα είναι οποιαδήποτε ενέργεια αμφισβητεί την εξουσία της ή παραβαίνει τους νόμους της.

Κάθε έγκλημα χρησιμοποιείται από τους μηχανισμούς προπαγάνδας με τρόπο που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης.

Ο σημερινός άνθρωπος διαμορφώνεται σε συνθήκες καπιταλιστικής ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας. Η οικονομική κρίση που δεν ξεπεράστηκε, τα μνημόνια που βρίσκονται σε πλήρη ισχύ, η πανδημία που δεν λέει να τελειώσει, ο πόλεμος στην Ουκρανία που μαινεται, οι απειλές για πυρηνικό όλεθρο που κρέμονται πάνω από τα κεφάλια της ανθρωπότητας, η φτώχεια που απλώνεται, η φασιστικοποίηση που βγάζει στην επιφάνεια την πιο σκληρή όψη της εξουσίας, οι ρεμούλες και η φαυλότητα που κυκλοφορούν στα πολυτελή σαλόνια των αστών, ο ρεβανσισμός και η περιφρόνηση για τον λαό που δηλώνεται

απροκάλυπτα και καθημερινά από όλους τους παράγοντες του συστήματος κάνουν το παρόν πολύ δύσκολο και το μέλλον δυσοίωνο. Δεν θα επιβιώσεις αν δεν υποταχτείς, λένε κυνικά στον λαό αυτοί που έχουν εξασφαλίσει με όλους τους δυνατούς τρόπους να ζήσουν πολλά και καλά χρόνια. Επιδεικνύουν τα πλούτη τους, τονίζοντας πως αυτή η κοινωνία φτιάχτηκε για τους λίγους.

Ο άνθρωπος που δεν μπορεί να εξηγήσει τι του συμβαίνει, που είναι φορτωμένος με αγωνίες και βυθισμένος στη φτώχεια, δεν μπορεί να δει τίποτα το ωραίο γύρω του καθώς σκέφτεται μόνο την επιβίωσή του. Όταν δεν τη βλέπει μέσα από τη συλλογική διεκδίκηση, σκέφτεται ατομικές λύσεις για να αποκτήσει χρήματα, αφού στον καπιταλισμό όλα είναι εμπόρευμα και το χρήμα είναι το μέτρο της αξίας των πραγμάτων και των ανθρώπων. Ο τρόπος συναλλαγής και πώλησης των πραγμάτων γίνεται τρόπος επαφής με τον άλλο άνθρωπο.

Για να εξαλειφθούν τα εγκλήματα πρέπει να εξαλειφθούν οι αιτίες που τα γεννούν, δηλαδή το σύστημα της καπιταλιστικής εξουσίας. Αυτοί που αγωνίζονται για αυτό τον σκοπό δεν μπορούν να μεταχειρίζονται αποτρόπαια μέσα. Φυσικά, δεν μπορούν να εμποδίσουν την κοινωνία να αμυνθεί με τον τρόπο της ενάντια στους εγκληματίες, αλλά γι' αυτό παλεύουν πιο επίμονα για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας από τα θεμέλια.

Η σημερινή εποχή χαρακτηρίζεται από βάθεμα της αλλοτρίωσης, ξεσάλωμα των φασιστικών, ρατσιστικών και μεσαιωνικών ιδεών. Το έγκλημα είναι χαρακτηριστικό του συστήματος, παράγωγο του, δείγμα των αδιεξόδων του. Όταν μετά από κάθε έγκλημα, εκτός απ' τον εγκληματία, καταλογίζουν ευθύνες στην οικογένεια και το σχολείο, το κάνουν όχι γιατί αμφισβητούν τους συγκεκριμένους θεσμούς, αλλά για να μεταβιβάσουν την ευθύνη στα άτομα που θα έπρεπε, πάντα σύμφωνα με τους αστούς, να αναπαράγουν πιο πιστά τα ιδανικά πρότυπα που οι ίδιοι ορίζουν. Γονείς και εκπαιδευτικοί πρέπει να αποδείξουν πως ανταπο-

κρίνονται στον ρόλο τους, βάσει του ιδανικού προτύπου για την οικογένεια και το σχολείο.

Οι ίδιες αιτίες που γεννούν όλα τα εγκλήματα γεννούν και τα εγκλήματα κατά των γυναικών. Έχουν, βέβαια, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους.

Δύο άνθρωποι που είναι ξένοι μεταξύ τους ενώνονται ερωτικά κι εκεί που ζούσαν μέχρι χθες διαφορετική ζωή, τώρα κώνεται αδιάκριτα ο ένας στη ζωή του άλλου. Η αντίληψη του δικαιώματος στην ιδιοκτησία γενικεύεται. Ο άντρας θεωρεί κτήμα του τη γυναίκα. Επίσης, η αντίληψη της ανισοτιμίας των δύο φύλων παίζει καθοριστικό ρόλο στις ανθρώπινες σχέσεις γενικώς, πόσο μάλλον στις σχέσεις των δύο φύλων και ειδικά στον γάμο. Σε κάποιες κοινωνίες ο άντρας έχει νομικά κατοχυρωμένη την ιδιοκτησία του πάνω στη σύζυγό του. Μέχρι τη δεκαετία του 1980, ο άντρας καταγραφόταν ως ο αρχηγός της οικογένειας.

Εμπλουτισμένη η παλιά ηθική με τον σύγχρονο εξευτελισμό της γυναίκας-γλάστρας, των καλλιστείων ομορφιάς, του σεξουαλικού αντικειμένου σε κάθε διαφήμιση, παρουσιάζει τη γυναίκα ως ιδιοκτησία του κάθε αρσενικού. Έτσι, ο

Έγκλημα μέσα στο έγκλημα

άντρας θα δολοφονήσει τη γυναίκα του ή τη σύντροφό του γιατί τη θεωρεί κτήμα του και γιατί ο εγωισμός του δεν τον αφήνει να αποδεχτεί την απόρριψη. Ένας άγνωστος θα βιάσει μια κοπέλα και ο ανακριτής θα στρέψει τις επιθετικές του ερωτήσεις προς αυτήν, για να διαπιστώσει αν η εμφάνισή της ήταν η πρέπουσα ή αν προκάλεσε τον βιασμό της με τη συμπεριφορά της!

Ο άντρας αστός μπορεί επίσημα να μην έχει το δικαίωμα της πρώτης νύχτας που είχε ο φεουδάρχης, αλλά έχει τη δυνατότητα να αγοράσει ή να εκβιάσει όσες νύχτες θέλει από τις γυναίκες της εργατικής τάξης.

Πάνω σε κάθε θύμα βιασμού, ξυλοδαρμού ή δολοφονίας διακρίνονται πολύ εύκολα τα σημάδια του συστήματος.

Γυναίκα και πόλεμος

Οι ιμπεριαλιστές απειλούν τους λαούς με γενικευμένο πόλεμο. Προσπαθούν να φτιάξουν συμμαχίες. Οι φλόγες του πολέμου καίνε ήδη μια σειρά χώρες και λαούς. Ο πόλεμος στην Ουκρανία οξύνει όλες τις αντιθέσεις, ενώ συνεχίζεται η γενοκτονία των Παλαιστινίων από τους σιωνιστές φασίστες του Ισραήλ, που μετατρέπουν την παλαιστινιακή γη σε κρανίου τόπο, ώστε να μην υπάρχουν σημάδια σπιτιών, σαν να μην έμενε ποτέ κανείς εκεί. Να μην υπάρχει γυρισμός για όσους γλυτώσουν τη σφαγή! Μέσα στην καταστροφή και τον θάνατο προσπαθούν να επιβιώσουν οι γυναίκες της Παλαιστίνης. Γεννούν τα παιδιά τους όπου βρουν τόπο να σταθούν, χωρίς νοσοκομεία και γιατρούς, χωρίς να ξέρουν αν θα ζουν την

επόμενη στιγμή. Όταν οι ίδιες πεινούν και διψούν, πώς να μπορέσουν να θηλάσουν για να τα κρατήσουν στη ζωή; Και όταν τα παιδιά τους πέφτουν νεκρά από τους σιωνιστές φονιάδες τα κρατούν στην αγκαλιά τους και συνεχίζουν να παλεύουν για ζωή και λευτεριά. Αντιστέκονται στη γενοκτονία που έχουν εξαπολύσει οι σιωνιστές φασίστες με απίστευτη δύναμη και αντοχή.

Σε καιρό πολέμου η γυναίκα κατατάσσεται στον άμαχο πληθυσμό. Οι αστικές τάξεις τη θέλουν να συμπαραστέκεται στον άντρα στρατιώτη, να κάνει υπομονή, να μην μετρά τον θάνατο, αλλά τα κέρδη της πατρίδας της στα πεδία των μαχών, να χαιρέται με τον αφανισμό του εχθρού. Η γυναίκα του λαού δεν έχει εχθρούς λαούς. Εάν περνά δυσκολίες σε καιρό ειρήνης, η ζωή της γίνεται αφόρητη σε καιρό πολέμου, που κάθε στιγμή караδοκεί ο θάνατος

Πριν ξεκινήσει ένας πόλεμος οι κυβερνήσεις επιτίθενται στα δικαιώματα του λαού τους. Τον ξεζουμίζουν για να χρηματοδοτήσουν τα πολεμικά τους σχέδια. Πρέπει να τον υποτάξουν πριν ξεκινήσουν πόλεμο για να υποτάξουν άλ-

λους λαούς. Αυξάνεται η φτώχεια, η αδικία και η βία του συστήματος. Η γυναίκα καταλαβαίνει, καθώς βλέπει το ψωμί να λιγοστεύει στο τραπέζι, νιώθει την αδικία και τη βία να ξεσπά πάνω της, βλέπει τι περνάει ο λαός της Παλαιστίνης, νιώθει από ένστικτο τον πόλεμο να πλησιάζει και η σκέψη ακόμα την τρομοκρατεί.

Η γυναίκα δεν μπορεί να καρτερεί τον χρόνο να περάσει και τα γεγονότα να κυλήσουν σε άλλη κατεύθυνση. Αν θέλει να συντομεύσει η περίοδος των βασάνων της που συνδέονται με το σάπιο ιμπεριαλιστικό καπιταλιστικό σύστημα που γεννά τους πολέμους και τη δική της ανισοτιμία και καταπίεση, πρέπει να αντισταθεί στις αντιλαϊκές πολιτικές των ντόπιων αστικών τάξεων και των ιμπεριαλιστών. Πάλη ενάντια στον πόλεμο σημαίνει παραβίαση της κοινωνικής ειρήνης.

Ο Λένιν, απευθυνόμενος προς τη Διεθνή Σοσιαλιστική Συνδιάσκεψη Γυναικών, με τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο να μαινεται, υποστήριζε πως το κίνημα των εργατριών γυναικών «μπορεί να αποτελέσει τον πρόδρομο του γενικού ξεση-

κωμού των μαζών». «Η πορεία των γυναικών του λαού προς τις Βερσαλλίες» στις 5 Οκτώβρη 1789, που ξεκίνησε από διαμαρτυρία για την υψηλή τιμή και τη έλλειψη του ψωμιού, ανάγκασε τον Βασιλιά να παραιτηθεί από τις εξουσίες του. Ήταν το πρώτο βήμα της Γαλλικής Επανάστασης. Η διαδήλωση γυναικών ενάντια στον πόλεμο και την πείνα, που έγινε στις 8 Μάρτη του 1917, (23 Φλεβάρη με το παλιό ημερολόγιο) στην Πετρούπολη, οδήγησε στην ανατροπή του Τσάρου. Έτσι ξεκίνησε η επανάσταση του Φλεβάρη, που έγινε το έναυσμα της Οκτωβριανής Επανάστασης.

Σήμερα, δεν είμαστε σε προεπαναστατική περίοδο. Όμως, η δυναμική των γυναικών όταν κατεβαίνουν στους δρόμους και ιδιαίτερα όταν συνδέονται με το εργατικό κίνημα δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Το σύνθημα «ειρήνη και ψωμί» θα εκφράζει πάντα τις γυναικείες μάζες. Οι γυναίκες όλων των λαών του κόσμου θα ενωθούν στον αγώνα τους για μια καλύτερη ζωή. Άμεσο αντιπολεμικό καθήκον να συνεχιστούν οι διαδηλώσεις για να σταματήσει η γενοκτονία των Παλαιστινίων.

Οι διώξεις στην εκπαίδευση συνεχίζονται Σε παροξυσμό η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί, σε σιγή συνδιαλλαγής οι ηγεσίες

Οι διώξεις στην εκπαίδευση συνεχίζονται. Σε όλη τη χώρα, πειθαρχικές και ποινικές διώξεις είναι σε εξέλιξη για κάθε πιθανό συνδικαλιστικό και πολιτικό λόγο: για συμμετοχή σε κινητοποιήσεις είτε υλοποιώντας αποφάσεις των σωματείων τους είτε σε άλλες (επέτειος Γρηγορόπουλου, πλειστηριασμοί), για δημόσια άσκηση κριτικής στις πολιτικές του υπουργείου, για συμμετοχή στις αποφάσεις σωματείων ενάντια στην τηλε-«εκπαίδευση» κοκ.

Στον Πειραιά (που αποτελεί μια από τις περιοχές αιχμής της επίθεσης τρομοκρατίας) κλήθηκαν ως εγκαλούμενοι τρεις συνδικαλιστές της ΕΛΜΕ -ο πρόεδρος της ΕΛΜΕ (ΠΑΜΕ), μέλος του ΔΣ της ΟΛΜΕ (Παρεμβάσεις) και μέλος των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών- καθώς και ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, στους οποίους έχει φορτωθεί ο μισός ποινικός κώδικας με βάση κινητοποιήσεις της ΕΛΜΕ: διατάραξη της λειτουργίας υπηρεσίας, παράνομη βία, φθορά ξένης ιδιοκτησίας και ηθική αυτοουργία σε εξύβριση, απειλή και επικίνδυνη σωματική βλάβη! Η χοντροκομμένη σκευωρία δεν μπορεί βέβαια να κρύψει ότι στόχος είναι η ίδια η συνδικαλιστική δράση. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ντουντούκα, τα πανό και τα συνθήματα θεωρούνται περίπου πειστήρια ενοχής.

Κατά την παράδοση υπομνήματος, η αστυνομία ζήτησε εκ μέρους της Εισαγγελίας τα στοιχεία των μελών του ΔΣ της ΕΛΜΕ, που εκπροσωπούν την Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής (σχήμα συνεργασίας των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών, των Παρεμβάσεων και πλήθους συνεργαζόμενων αγωνιστών/τριών)!

Για όλη αυτή την κλιμάκωση (αλλά και την ανοιχτή αναβίωση του «Συνδικαλιστικού της Ασφάλειας») δεν εξέδωσε ούτε καταγγελία αλλά και ούτε καν μια ενημερωτική ανακοίνωση η ΕΛΜΕ Πειραιά ούτε και η ΟΛΜΕ. Ωστόσο, θα επανέλθουμε σε επόμενο φύλλο της εφημερίδας μας σε αναλυτική ενημέ-

ρωση για τη στάση των ηγεσιών του συμβιβασμού και της συνδιαλλαγής και στο ζήτημα των διώξεων.

Ενώ γίνονται αυτά στον Πειραιά, νέο επεισόδιο είναι σε εξέλιξη στη Θεσσαλονίκη. Μετά από τη διαγραφή τους από συνέλευση της Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης πριν τρία χρόνια, στελέχη της ΔΑΚΕ έκαναν μήνυση στο τότε προεδρείο του ΔΣ (Παρεμβάσεις και Αντεπίθεση Εκπαιδευτικών), επικαλούμενα μάλιστα ότι δέχτηκαν επίθεση! Η αλήθεια, βέβαια, ήταν η ανάποδη, μια αλήθεια που οδήγησε σε τραυματισμούς αγωνιστών που υπερασπίστηκαν τη συνέλευση.

Τώρα, στήνεται πειθαρχικό και οι συγκεκριμένοι αγωνιστές καλούνται σε απολογία.

Αυτός ο παροξυσμός τρομοκρατίας κρίνεται απαραίτητος από το σύστημα, για να περάσει με χτυπημένες τις αντιστάσεις ο αντιλαϊκός οδοστρωτήρας στην εκπαίδευση. Από τη μία τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και τα μέσα-έξω των ΜΑΤ στις σχολές, από την άλλη τα νέα ταξικά σφαγεία που ετοιμάζονται στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση μέσω των πανελλαδικού τύπου εξετάσεων και στις τρεις τάξεις του λυκείου.

Σύμφωνα με το σύστημα και την κυβέρνηση, ο κλάδος των εκπαιδευτικών πρέπει, τόσο με τη διαβόητη αξιολόγηση όσο και με τη βροχή διώξεων, να πάψει να ρίχνει άμμο στα γρανάζια της επίθεσης και να στοιχηθεί σπασμένος και τρομοκρατημένος ως ο τελευταίος ιμάντας μεταβίβασης της αντιδραστικής και αντιλαϊκής πολιτικής του συστήματος στην εκπαίδευση, απέναντι στα παιδιά του λαού, τους μαθητές.

Για αυτό ακριβώς, το να αποτραπεί αυτή η επίθεση τρομοκρατίας δεν αφορά μόνο τα θύματα των διώξεων ούτε και μόνο τους εκπαιδευτικούς. Αλλά αφορά τον λαό και τα παιδιά του.

Ήδη, παίρνονται πρωτοβουλίες μέσα κι έξω από τα σωματεία για άνοιγμα του ζητήματος στον λαό το αμέσως επόμενο διάστημα.

Νέο χτύπημα στο δικαίωμα της Κυριακάτικης αργίας από την εργοδοσία των Jumbo

Δεν έχουν τελειωμό οι προκλήσεις από την πλευρά του κεφαλαίου, με τις οποίες βρίσκονται αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι. Η νέα πρόκληση έρχεται από τη μεγαλομέτοχο των Jumbo, Βακάκη, που προτείνει να καταργηθεί η Κυριακάτικη αργία για τους υπαλλήλους της εταιρείας! Καμία έκπληξη δεν προκαλεί ο κυνισμός με τον οποίο τοποθετούνται οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου, πόσο μάλλον όταν πρόκειται για το συγκεκριμένο εργασιακό κάτεργο, που πρωτοστατεί εδώ και χρόνια στην προώθηση της αντεργατικής πολιτικής και στην ακραία εκμετάλλευση των εργαζόμενων. Αντίστοιχες προσπάθειες στην κατεύθυνση κατάργησης της Κυριακάτικης αργίας έχουν γίνει πολλές φορές στη συγκεκριμένη επιχείρηση, τόσο σε επιμέρους καταστήματα, όσο και συνολικά. Πώς αλλιώς άλλωστε θα μπορέσει η εργοδοσία να μεγιστοποιήσει τα κέρδη της και να ξεζουμίσει ακόμη περισσότερο τους υπαλλήλους της;

Το έδαφος στρώνεται εδώ και χρόνια από την εργοδοσία των Jumbo και η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα των εργαζόμενων κλιμακώνεται. Οι υπερεντατικοποιημένοι ρυθμοί δουλειάς, οι ελαστικές μορφές εργασίας, η παραβίαση στοιχειωδών δικαιωμάτων, όπως το διάλειμμα, και η επιβολή ξεχειλωμένου ωραρίου περιγράφουν την εργασιακή βαρβαρότητα των Jumbo. Επιπλέον, η εργοδοτική αυθαιρεσία κι η προσπάθεια τρομοκράτησης των εργαζόμενων προκειμένου να μη δρουν και διεκδικούν συλλογικά είναι πάγιες τακτικές της εταιρείας, ενώ την ίδια ώρα οι μισθοί ισοδυναμούν με ψίχουλα. Ούτε τα μισθολογικά δι-

καιώματα που σχετίζονται με την οικογένεια δεν είναι διατεθειμένη να πληρώσει η εταιρεία! Στις σημαντικές συνθήκες, με την ακρίβεια να επελαύνει, οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι, όταν οι μέτοχοι των Jumbo μοιράζονται κέρδη πάνω από 80 εκ. ευρώ!

Δεν είναι μόνο η εργοδοσία των Jumbo όμως! Ενώ για τον κόσμο της δουλειάς η φτώχεια εξαπλώνεται κι η μάχη για την επιβίωση είναι καθημερινή, οι κεφαλαιοκράτες έχουν αυξήσει τα κέρδη που βγάζουν πατώντας στις πλάτες των εργαζόμενων. Έχουν την απαίτηση όμως να τους εκμεταλλεύονται ακόμη περισσότερο. Δεν αναγνωρίζουν ούτε το δικαίωμα στην Κυριακάτικη ανάπαυση και απαιτούν την κατάργησή της. Σε μια σειρά εμπορικά καταστήματα έχει μπει η ίδια κατεύθυνση, ενώ συνεχώς αυξάνονται οι Κυριακές του χρόνου που λειτουργούν. Παράλληλα, πλέον τα περισσότερα σούπερ μάρκετ παραμένουν ανοιχτά σχεδόν όλες αυτές τις Κυριακές.

Το χτύπημα στην κατάκτηση της Κυριακάτικης αργίας δεν είναι καινούργια υπόθεση. Εδώ και χρόνια, όλες οι τελευταίες κυβερνήσεις, ψηφίζοντας σταδιακά διατάξεις και σχετικούς νόμους, υπηρέτησαν αυτή την κατεύθυνση. Αυτοί κλείνουν το μάτι στον Βακάκη και σε κάθε εργοδότη, για να μπορούν να χτυπάνε κάθε δικαίωμα των εργαζόμενων. Για τους εργαζόμενους, όμως, η υπεράσπιση του δικαιώματος της Κυριακάτικης αργίας είναι αναγκαία! Θα πρέπει μαζικά και αποφασιστικά να οργανώσουν την πάλη τους για να υπερασπιστούν αυτό αλλά και το σύνολο των δικαιωμάτων που τσακίζει το σύστημα.

Τηλεργασία = Μειώσεις μισθών και απολύσεις!

Μια σειρά μέτρα που θεσμοθετήθηκαν την περίοδο του Covid-19 ήρθαν για να μείνουν, διαλύοντας ουσιαστικά τις εργασιακές σχέσεις. Μια χαρακτηριστική τέτοια περίπτωση είναι η τηλεργασία, η οποία κατά την περίοδο της πανδημίας απέκτησε ολοκληρωμένο νομοθετικό πλαίσιο και διευρυμένα χαρακτηριστικά.

Ακόμα και σήμερα, μετά την επιστροφή στην «κανονικότητα», η τηλεργασία επιλέγεται από μια σειρά επιχειρήσεις παγκοσμίως, μιας και με αυτόν τον τρόπο η εργοδοσία εξοικονομεί πόρους αυξάνοντας τα κέρδη της. Η επιλογή αυτή μάλιστα, προκειμένου να γίνει πιο θελκτική στους εργαζόμενους, συνοδεύεται με την ευελιξία που τάχα προσφέρεται στον εργαζόμενο, ο οποίος μπορεί να εργαστεί από όποιο μέρος επιθυμεί. Προσπαθούν να πείσουν μάλιστα ότι η τηλεργασία αποτελεί προνόμιο για τον εργαζόμενο...

Είναι όμως έτσι;

Η τηλεργασία όχι μόνο δεν είναι προνόμιο των εργαζόμενων αλλά αντί-

θετα ήδη οι εργοδότες θέλουν τους τηλεεργαζόμενους να πληρώνονται λιγότερο από τους δια ζώσης εργαζόμενους ή ακόμα οι πρώτοι να καταλαμβάνουν τα πρωτεία στις απολύσεις σε σχέση με τους δεύτερους. Η φαινή για τη χαμηλότερη αμοιβή στηρίζεται στο γεγονός ότι οι εργαζόμενοι αυτοί γλιτώνουν τις μετακινήσεις από και προς το γραφείο καθώς και ότι έχουν τη δυνατότητα να ζουν όπου θέλουν και άρα να επιλέξουν περιοχές με χαμηλότερα ενοίκια και κόστος συνολικότερα!

Εκτός από το χτύπημα στον μισθό, οι τηλεεργαζόμενοι είναι πιο επιρρεπείς και στις... απολύσεις. Οι μελέτες δείχνουν ότι οι εξ αποστάσεως εργαζόμενοι είχαν 35% περισσότερες πιθανότητες να απολυθούν το 2023. Το παραπάνω αποτελεί παραδοχή και των ίδιων των εταιρειών, που δηλώνουν στους υπαλλήλους τους ότι οι απομακρυσμένοι εργαζόμενοι είναι πιο πιθανό να επηρεαστούν από απολύσεις, όπως παραδέχτηκε η Wayfair, διαδικτυακή εταιρεία λιανικής πώλησης ειδών σπιτιού. Άλλωστε, όπως

λένε οι ίδιοι οι εργοδότες, είναι πιο εύκολο να απολύσεις κάποιον με τον οποίο δεν συναναστρέφεται καθημερινά...

Το βασικό μειονέκτημα που έχει ένας απομακρυσμένος εργαζόμενος είναι η έλλειψη συναναστροφής με τους συναδέλφους του. Το ότι είναι απομονωμένος και μόνος απέναντι στον εργοδότη του χωρίς να μπορεί να διαπραγματευτεί συλλογικά -και άρα με όρους- το δικαίωμά του στη δουλειά, στο μισθό, στο ωράριο κοκ. Το γεγονός ότι βρίσκεται μόνος, πίσω από μια κάμερα και έξω

από τα συνδικαλιστικά του όργανα, τον καθιστά εύκολο στόχο. Έτσι, φυσικά και θα αποτελεί τον πρώτο που θα χάσει τον μισθό του, που θα δουλεύει χωρίς ωράριο, θα απολύεται χωρίς να το παίρνει χαμπάρι και κανείς. Αυτό ήθελε να πετύχει το σύστημα και το πέτυχε σε μεγάλο βαθμό. Το διακύβευμα για τους εργαζόμενους είναι κόντρα σε αυτή την κατεύθυνση να δώσουν συλλογικούς και διαζώσης αγώνες για να υπερασπιστούν τα εργασιακά τους δικαιώματα.

Νοσοκομεία

Όλο και πιο ακριβή η... δωρεάν περίθαλψη

Από αρχές Μάρτη, σύμφωνα με την ανακοίνωση του υπουργού Γεωργιάδη, στοχεύει η κυβέρνηση να θέσει σε λειτουργία τα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία. Περισσότεροι από 100.000 ασθενείς περιμένουν να χειρουργηθούν, πολλοί απ' αυτούς εδώ και πάνω από έναν χρόνο. Μόνο στην Αττική, δεν λειτουργούν εξαιτίας της τεράστιας έλλειψης προσωπικού, 60 απ' τα 161 χειρουργικά κρεβάτια. Οι αριθμοί κάνουν κατανοητό το μέγεθος αυτού του τόσο σοβαρού ζητήματος για το λαό. Κανένας πόνος όμως δεν έπιασε τους διαχειριστές του συστήματος που είναι οι υπαίτιοι αυτής της αθλιότητας να δώσουν λύση στις λαϊκές ανάγκες.

Τα χρόνια της πανδημίας, για μεγάλο χρονικό διάστημα τα νοσοκομεία ήταν «σχεδόν κλειστά» και πολλά προγραμματισμένα χειρουργεία αναβλήθηκαν περισσότερο και από μία φορά. Οι λίστες αναμονής χειρουργείων μεγάλωσαν και οι χρόνοι αναμονής αυξήθηκαν κατακόρυφα. Ταυτόχρονα, οι υγειονομικοί εργαζόμενοι μένανε όλο και λιγότεροι, αφού στο πλάι της χρόνιας αδιοριστίας και των συνταξιοδοτήσεων προστέθηκαν οι παραιτήσεις λόγω των συνεχώς επιδεινούμενων συνθηκών εργασίας. Οι συγχωνεύσεις τμημάτων, το κλείσιμο κλινικών, οι μετακινήσεις εργαζομένων ακόμα και σε άλλο νομό, η υπερεφημέρευση των γιατρών, οι απανωτές βάρδιες χωρίς ρεπό έγιναν καθημερινότητα. Παρά την τραγική αυτή κατάσταση, Βρισκόμαστε ξανά μπροστά σε νέα λουκέτα νοσοκομείων μιας και «είναι πολλά» κατά δήλωσή του πρωθυπουργού.

Απ' τη σκοπιά των λαϊκών αναγκών, η απάντηση δεν μπορεί να είναι άλλη από στελέχωση με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Μόνο έτσι θα... μειώνονταν οι λίστες. Μόνο που για την κυβέρνηση

δεν μπαίνει καν τέτοιο θέμα. Η όλη συζήτηση είναι προσχηματική και δεν γίνεται για να προσφέρει κάτι στη βελτίωση των όρων περίθαλψης του λαού. Αντίθετα, έρχεται να χτυπήσει σε μεγαλύτερη έκταση το δικαίωμα του λαού στη δωρεάν περίθαλψη. Διαμορφώνεται συνολικά ένα περιβάλλον όπου το φυσιολογικό, θεμιτό και νόμιμο είναι ο ασθενής να βάζει το χέρι στην τσέπη για ό,τι υπηρεσία λαμβάνει. Το ζήτημα δεν είναι μόνο ότι εισάγεται και αυτή η επιλογή και θα συ-

η κυβέρνηση απαντάει «για περισσότερες αποδοχές δουλέψτε περισσότερο». Γι' αυτό, το επίμαχο εξαγγελθέν νομοσχέδιο συμπληρώνεται απ' τη ρύθμιση για δυνατότητα εργασίας των γιατρών ΕΣΥ και στον ιδιωτικό τομέα, που εισήγαγε ήδη από πέρυσι ο νόμος Γκάγκα.

Στο ίδιο πλαίσιο είχαμε και τις τελευταίες αυξήσεις στις τιμές πάνω από 1.700 γενόσημων φαρμάκων. Υπολογίζεται σε 30 εκ. € τα επιπλέον χρήματα που θα πληρώσουν οι ασφαλισμένοι, τα

κάλυπταν το 75% του φτηνότερου γενόσημου οπότε ο ασφαλισμένος πλήρωνε το 25% συν τη διαφορά τιμής αν επέλεγε άλλο ακριβότερο φάρμακο. Τώρα το υπουργείο διαφοροποιεί την ασφαλιστική τιμή (της οποίας πληρώνουμε την εισφορά) από τη λιανική τιμή του φτηνότερου φαρμάκου, με αποτέλεσμα ο ασφαλισμένος να πληρώνει επιπλέον της εισφοράς ακόμη κι αν πάρει το φτηνότερο γενόσημο. Ως προς το πρωτότυπο φάρμακο, το οποίο αρχικά οι ασφαλισμένοι δικαιούνταν δωρεάν, σήμερα ουσιαστικά λαμβάνουν μια μικρή έκπτωση. Ομοίως εξαγγέλθηκε και επιπλέον χαράτσι ανά παραπεμπτικό στις εργαστηριακές (1 ευρώ) και απεικονιστικές (3 ευρώ) εξετάσεις, στα πρότυπα του χαρατσιού ανά συνταγή.

Όλα αυτά φυσικά αν οι ασθενείς βρουν γιατρό να συνταγογραφήσουν τα φάρμακά τους. Υπενθυμίζουμε ότι οι ανασφάλιστοι ασθενείς έχουν δικαίωμα συνταγογράφησης μόνο σε δημόσιες δομές. Ο ΕΦΚΑ πρόκειται να χαρακτηρίσει «ανεργούς» όσους έχουν παλαιότερες οφειλές ακόμη κι αν εξοφλούν τις τρέχουσες ασφαλιστικές εισφορές! Υπολογίζεται σε περισσότερους από 700.000 ασφαλισμένους, με τους μισούς απ' αυτούς να έχουν οφειλές άνω των 5.000 ευρώ. Το Βαρέλι δεν έχει πάτο όσον αφορά την επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα.

Όλα στο κεφάλαιο, όλα για το κεφάλαιο. Αυτή είναι η κυβερνητική πολιτική.

Ο λαός κι οι εργαζόμενοι για να αλλάξουν την κατάσταση στην περίθαλψη θα πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. Να κάνουν μαζικούς και παρτεταμένους αγώνες για ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους, χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Τα δικαιώματα παλεύονται και κατακτιούνται. Τίποτα και ποτέ δεν χαρίστηκε.

νυπάρχει με τη δωρεάν πρόσβαση. Είναι σαφές ότι τόσο οι κλίνες όσο και τα χέρια των υγειονομικών είναι μετρημένα και αυτό θα οδηγήσει άμεσα ουσιαστικά στην απαξίωση και κατάρρευση σε κάθε τι δωρεάν. Προφανώς η κυβέρνηση δεν ψάχνει τρόπο να λύσει το πρόβλημα που η ίδια δημιουργεί και συντηρεί.

Στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων, η βασική στόχευση αφορά το κλείσιμο της συζήτησης για αυξήσεις στους μισθούς. Μπροστά στη διογκούμενη αγανάκτηση απ' την κλιμακούμενη ακρίβεια,

οποία θα ζεστάνουν τις τσέπες των φαρμακοβιομηχάνων. Η εισφορά στη φαρμακευτική δαπάνη είναι αποκαλυπτική του πώς ένα δωρεάν δικαίωμα σταδιακά μετατρέπεται σε... έκπτωση. Πολλοί παλιοί εργαζόμενοι θυμούνται ασφαλώς τον καιρό που παίρναμε τα φάρμακά μας εντελώς δωρεάν (τότε θεωρούταν αυτονόητο λόγω των εισφορών, οι οποίες βέβαια συνεχίζουν να κρατούνται). Κατόπιν εισήχθη εισφορά 25% για το πρωτότυπο φάρμακο. Όταν άρχισαν να προωθούνται τα γενόσημα, τα ταμεία

Η αξιολόγηση-στοχοθεσία στο δημόσιο είναι επικίνδυνη και δεν πρέπει να περάσει

Με την είσοδο του 2024 κυκλοφόρησε εγκύκλιος του υπουργείου Εσωτερικών που καλούσε τους εργαζόμενους στο δημόσιο να εφαρμόσουν την αξιολόγηση-στοχοθεσία του έτους 2023, μέχρι το τέλος Φεβρουαρίου.

Κάθε δημόσιος υπάλληλος καλείται μέσω της «Απογραφής», μιας πλατφόρμας απολύτως ελεγχόμενης από το υπουργείο, που δεν επιδέχεται αποκλίσεις και αυτοσχεδιασμούς, να συμπληρώσει το «Έντυπο Σφυγμού Ομάδας». Να αξιολογήσει, δηλαδή, τον άμεσα προϊστάμενό του, υποχρεωτικά και επώνυμα, στο αν τον υποστηρίζει για να «αντιμετωπίσει την αβεβαιότητα κάτω από δύσκολες συνθήκες», αν του προσφέρει τα απαραίτητα «εφόδια-εργαλεία», αν τον «εμψυχώνει και τον καθοδηγεί» και άλλες τέτοιες αοριστίες, που μεταβιβάζουν όλες τις συνέπειες απ' την εντατικοποίηση και τις ελλείψεις προσωπικού και υποδομών στις πλάτες των εργαζομένων. Επίσης, στο ίδιο Έντυπο καλείται να «δώσει» και τους συναδέλφους του αξιολογώντας αν το εργασιακό του περιβάλλον έχει «ευγένεια και θετική διάθεση» και «αν προσπαθεί διαρκώς». Κι όλα αυτά, βέβαια, πριν αξιολογηθεί ο ίδιος απ' τον προϊστάμενό του.

Εν συνεχεία, καλείται σε «συζήτηση», για την οποία το υπουργείο έχει αναλυτι-

κές, σε βαθμό χειραγώγησης, οδηγίες για το πώς ο προϊστάμενος «θα επικοινωνήσει το όραμα», πώς θα «αντλήσει την άποψη του υπαλλήλου για τη λειτουργία της οργανικής μονάδας», «τη συνεργασία και τη σχέση με τους υπόλοιπους», δίνει συγκεκριμένες ατάκες για το πώς να κρατήσει «φιλικό κλίμα» στη συζήτηση, υποδείξεις «να ξεκινήσει με θερμή υποδοχή» και να τελειώσει με «ένα θετικό σχόλιο ή μια ενθαρρυντική παρατήρηση» και οδηγίες διαχείρισης της οποίας αντίδρασης με συγκεκριμένες φράσεις και παραδείγματα. Όλα αυτά τα -τουλάχιστον- γελοία, περιγράφουν, εν τέλει, μια απολύτως καθοδηγούμενη και χειραγωγώσιμη διαδικασία κατά την

οποία, μάλιστα, ο προϊστάμενος έχει ήδη λάβει γνώση της αξιολόγησης που του έχει κάνει ο υφιστάμενός του. Μεταξύ άλλων δε, ο υπάλληλος καλείται να αποκαλύψει ακόμη και τα σχέδιά του, για το αν θέλει να προαχθεί, να μετακινηθεί, να βγει στη σύνταξη κ.λπ.

Και μετά από όλα αυτά, ο προϊστάμενος τον «αξιολογεί» στο κατά πόσο είναι υπάλληλος με «δυνατότητα βελτίωσης» σε 9 δεξιότητες, εκ των οποίων μόλις σε 3 μπορεί να είναι «αναπτυγμένος» και σε τουλάχιστον 6 υποχρεωτικά «προς ανάπτυξη». Κατά πόσο είναι υπάλληλος «υψηλής απόδοσης και δυνατοτήτων», όπου προφανώς θα βάλει ΟΧΙ γιατί, σε αντίθετη περίπτωση, θα πρέπει να γρά-

ψει ένα ολόκληρο κατεβατό και να κριθεί η αξιολόγησή του από επιτροπή ειδικών του ΑΣΕΠ, της Εθνικής Αρχής Διαφάνειας και του Νομικού Συμβουλίου. Βέβαια, το ΟΧΙ οδηγεί αυτόματα τον υπάλληλο σε «μάθηση στο χώρο εργασίας», «mentoring», «coaching» και άλλες τέτοιες μπουρδες.

Αυτά όλα δεν είναι καινούργια. Η συζήτηση-συνέντευξη, η αξιολόγηση του προϊσταμένου, που ήταν προαιρετική-ανώνυμη και έγινε υποχρεωτική-επώνυμη, υπήρχαν ήδη στο σύστημα αξιολόγησης του ΣΥΡΙΖΑ. Ακόμα κι η ιστορία των υποχρεωτικών 6 δεξιοτήτων προς ανάπτυξη αποτελεί αντιγραφή των υποχρεωτικών ποσοστρώσεων της αξιολόγησης Μητσοτάκη. Το καινούργιο στοιχείο είναι η επιτακτικότητα της εφαρμογής. Όμως οι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται πλέον τις παγίδες που κρύβει η αξιολόγηση-στοχοθεσία. Βλέπουν καθαρά ότι έχει φτιαχτεί για να τους χειραγωγήσει, να τους τρομοκρατήσει και σε καμία περίπτωση να τους βοηθήσει. Είναι όπλο της κυβέρνησης, που ρίχνει τις ευθύνες στο δημόσιο υπάλληλο για τον οποίο επιφυλάσσει μόνο ελαστικά ωράρια, εντατικοποίηση και αμοιβές ψίχουλα. Και μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με ανοικτή απεργιακή αντιπαράθεση και όχι με την απεργία-αποχή που απλά εξαγγέλλει η ΑΔΕ-ΔΥ, χωρίς να τη στηρίζει.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ

Να ενισχυθεί η γραμμή της Αντίστασης, της Διεκδίκησης και του Αγώνα!

Το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ), μετά από δύο χρόνια, βρίσκεται ξανά μπροστά στις εκλογές για την ανάδειξη νέου ΔΣ και εκπροσώπων στα εργατικά κέντρα της Αθήνας και των παραρτημάτων αντίστοιχα. Το 3ήμερο 25-26-27 Φλεβάρη, οι κλήπες του σωματείου θα είναι ανοιχτές για τα μέλη της Αθήνας, ενώ για τα παραρτήματα στο Ηράκλειο, στα Χανιά, στην Πάτρα και στη Λάρισα, η διαδικασία θα διεξαχθεί την Κυριακή 25 Φλεβάρη.

Οι εκλογές του ΣΜΤ πραγματοποιούνται σε μια περίοδο που το στίγμα στις εξελίξεις δίνουν οι παϊκές αντιστάσεις κι οι μαζικές κινητοποιήσεις της σπουδάζουσας νεολαίας και των αγροτών. Πλατιές κοινωνικές ομάδες βγαίνουν στον δρόμο του αγώνα ενάντια στη βάρβαρη αντιλαϊκή επίθεση διεκδικώντας τα αυτονόητα δικαιώματα στις σπουδές, τη δουλειά, το ψωμί και τις ελευθερίες. Η απεργία στις 28 Φλεβάρη, αν και με μεγάλη καθυστέρηση, πρέπει να είναι μαζική και διεκδικητική, πρέπει να θέσει με πιο αναβαθμισμένους όρους τη βασική αναγκαιότητα της περιόδου: Τη συγκρότηση ενιαίου και μαζικού μετώπου ενάντια στην επίθεση και την κοινωνική βαρβαρότητα.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα, κάθε διαδικασία του σωματείου πρέπει να κινείται στην κατεύθυνση της απελευθέρωσης δυνάμεων, της πλατιάς συμμετοχής στις κινητοποιήσεις και της μαζικοποίησης της απεργίας στις 28 Φλεβάρη. Την ίδια στιγμή κι ενώ είναι εμφανής η έλλειψη πρωτοβουλίας, οι καθυστερήσεις κι η γενομένη η προσπάθεια ενσωμάτωσης της γε-

νικευμένης οργής απ' τις κυρίαρχες δυνάμεις του συνδικαλιστικού κινήματος, είναι ανάγκη ν' ανοίξει και στον κλάδο η συζήτηση για τα χαρακτηριστικά του εργατικού κινήματος, τις ευθύνες των συνδικαλιστικών ηγεσιών, τον ρόλο και τα στοιχεία συγκρότησης των σωματείων.

Για μεγάλο χρονικό διάστημα, απ' τις προηγούμενες εκλογές μέχρι και σήμερα, επίκεντρο της συζήτησης στα πλαίσια του σωματείου αποτέλεσε το περιεχόμενο αλληλά και τα χαρακτηριστικά του αγώνα διεκδίκησης και διαπραγμάτευσης ΣΣΕ στον κλάδο με αυξήσεις στους μισθούς και διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων. Μια συζήτηση που κατά την εκτίμησή μας έμεινε μακριά απ' τη βάση του κλάδου, κινήθηκε κατά βάση στα πλαίσια των

δυνάμεων του ΔΣ, μακριά από τις πραγματικές ανάγκες μιας μάχης ιδιαίτερα απαιτητικής και με μεγάλη διάρκεια. Οι απογυώσεις και τα στοιχεία «εικονικής αγωνιστικότητας» δεν μπορούν να υπερβούν τους πραγματικούς συσχετισμούς και την ανάγκη ανατροπής τους. Συνεχίζουμε να θεωρούμε ότι καθοριστικός παράγοντας στην έκβαση του αγώνα ήταν και παραμένει η μαζική, συνειδητή και αποφασιστική συμμετοχή όλων των εργαζόμενων κλάδου, με επίκεντρο τους μαζικούς εργασιακούς χώρους, και η ένταση της αντιπαράθεσης με την εργοδοσία.

Πολλές φορές η πραγματικότητα είναι σκληρή, αλλά είναι η μόνη που μπορεί ν' αποδείξει του λόγου το αληθές. Οι δύο κλαδικές απεργίες των προηγούμενων μηνών, παρότι

αποτελούν το βασικότερο όπλο απέναντι στην εργοδοσία, δεν κατάφεραν ν' αποτελέσουν πλατύ γεγονός και να δημιουργήσουν όρους πίεσης. Θα λέγαμε επιπλέον πως αδυνατούμε να δούμε ακόμη και την ενίσχυση και μεταφορά ενός κλίματος αισιοδοξίας και αγωνιστικότητας προς την πλατιά βάση του κλάδου. Είναι ξεκάθαρο πως η περιφορά αποφάσεων χωρίς ουσιαστική στήριξη δεν μπορεί ν' αποτελέσει προοπτική νίκης.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, η εργοδοσία νιώθει την άνεση να εμφανίζεται στη διαπραγμάτευση με πρόταση συλλογικής σύμβασης που αφήνει έξω τα μπλοκάκια, δεν αναγνωρίζει επιδόματα και κυρίως προτείνει μισθούς χαμηλότερους ακόμη και απ' αυτούς που κυκλοφορούν ήδη στον κλάδο. Μια τέτοια πρόταση δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή. Η απάντηση πρέπει να δοθεί στην ένταση της αντιπαράθεσης με την εργοδοσία, στη διεύρυνση της συμμετοχής στον αγώνα, στη σύνδεση με τις μεγάλες επιχειρήσεις του κλάδου.

Με αφορμή τις εκλογές του σωματείου, αλλά κυρίως απ' την επόμενη μέρα, είναι ανάγκη να στηριχθεί και να ενισχυθεί μια διαφορετική κατεύθυνση. Μια κατεύθυνση που πρώτα και κύρια θα βασίζεται στα πραγματικά δεδομένα της πάλης. Θα εκτιμά τα χαρακτηριστικά της επίθεσης, θα βάζει στο επίκεντρο την εργοδοσία του κλάδου και το κεφάλαιο συνολικά, θα αξιοποιεί τις πραγματικές δυνατότητες των εργαζόμενων μέσα από την ουσιαστική τους συμμετοχή και όχι δια αντιπροσώπων.

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Οι Τυνήσιοι εργαζόμενοι στα τηλεφωνικά κέντρα δείχνουν τον δρόμο!

Με συλλογή πολλών εκατοντάδων υπογραφών με δική τους πρωτοβουλία, οι Τυνήσιοι εργαζόμενοι στην Teleperformance και σε αντίστοιχες εταιρίες κατήγγειλαν τις άθλιες συνθήκες εργασίας, ζητώντας πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, κατάργηση της βίζα ειδικού σκοπού που επιβάλλουν οι εταιρίες αυτές, σταθερή δουλειά με συμβάσεις αορίστου χρόνου και κατάργηση του downsizing, δηλαδή της ελάττωσης του προσωπικού και της δυσχερούς μετακίνησης εργαζομένων σε καινούρια έργα απ' τη μια μέρα στην άλλη με χειρότερους μισθούς και όρους δουλειάς. Έπειτα απ' τη συλλογή υπογραφών ακολούθησε συνάντηση του ΣΕΤΗΠ με τη διοίκηση της Teleperformance, η οποία υποσχέθηκε να δώσει αύξηση ύψους 25 ευρώ(!) και υπενθύμισε για μια άλλη φορά πόσο τυχεροί είναι που δουλεύουν σ' ένα από τα «best place to work». Απέναντι στις γελοίες αυτές δηλώσεις, οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε μια απ' τις μαζικότερες απεργίες του κλάδου στις 8/2, με τη συμμετοχή χιλιάδων εργαζομένων απ' τις Teleperformance, webhelp, Ttec, Foundever και e-value και κλείσιμο ολόκληρων τμημάτων τη μέρα της απεργίας! Ακολούθησε η ίδρυση επιχειρησιακού σωματείου στην Teleperformance, σημαντική εξέλιξη για την οργάνωση των εργαζομένων στην εταιρία, και κάλεσμα σε νέα απεργία στις 19/2. Η τελευταία απεργία είχε ακόμα μεγαλύτερη συμμετοχή, δείχνοντας τη διάθεση και την αποφασιστικότητα των εργαζομένων για συνέχιση του αγώνα τους.

Η Teleperformance και άλλες αντίστοιχες πολυεθνικές στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών, αξιοποιώντας το σύνολο των αντεργατικών νόμων, αποτελούν σύγχρονα κάτεργα, με συνθήκες πλήρως αποστειρωμένης και ελεγχόμενης εργασίας. Οι εργαζόμενοι δουλεύουν κάτω από τρομερές συνθήκες πίεσης και δεν τους επιτρέπουν να καλύψουν βασικές ανάγκες όπως η τουαλέτα αν είναι έξω απ' τα χρονικά όρια του διαλείμματός τους. Εργάζονται κυρίως με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και

δεν ξέρουν τι θα τους ξημερώσει στο τέλος του μήνα και σε τι έργο και με τι μισθό θα τους στείλουν. Παράλληλα, στα ξενόγλωσσα τμήματα, που απασχολούν και πολλούς μετανάστες, η εταιρία εδώ και χρόνια προωθεί τη βίζα ειδικού σκοπού. Προσλαμβάνει εργαζομένους από τρίτες χώρες με βασικό όρο ότι η παραμονή τους στη χώρα θα διαρκέσει όσο κι η απασχόλησή τους απ' την εταιρία. Οι εργαζόμενοι αυτοί λοιπόν βρίσκονται σ' ένα καθεστώς ομηρίας στη χώρα, με μνιαιές συμβάσεις, αντιμετώπιση με απέλαση σε περίπτωση απόλυσης/μη ανανέωσης. Επιπλέον, η εταιρία αμείβει τους εργαζομένους από τρίτες χώρες χαμηλότερα απ' τους εργαζομένους από ευρωπαϊκές χώρες, διαχωρίζοντάς τους ανάλογα με την καταγωγή τους! Παρά τις τακτικές διαίρεσης, οι εργαζόμενοι βγαίνουν μπροστά με αιτήματα που αγκαλιάζουν το σύνολο των εργαζομένων, διεκδικώντας καλύτερους μισθούς και συνθήκες δουλειάς για όλους.

Μέσα σ' αυτό το καθεστώς, οι Τυνήσιοι εργαζόμενοι βγήκαν μπροστά και διεκδίκησαν καλύτερες συνθήκες εργασίας. Είναι φανερό ότι όσο εξελίσσεται ο αγώνας τους, τόσο περισσότερες θα είναι οι απειλές κι η συκοφάντηση του απ' την πλευρά της εργοδοσίας. Ήδη η διοίκηση ανακοίνωσε ψευδώς ότι δεν

είχε ενημερωθεί για την απεργία τόσο στις 8/2 όσο στις 19/2 και ότι δεν είναι «νόμιμη», ώστε να πιέσει τους εργαζομένους να μην απεργήσουν, ενώ μετά την τελευταία απεργία σέρνει το ΣΕΤΗΠ στα δικαστήρια, επικαλούμενη ότι δεν έχει δικαιοδοσία διαπραγμάτευσης επειδή δεν είναι εγγεγραμμένο στο ΓΕΜΗΣΟΕ. Είναι πλέον φανερό ότι όλοι οι τελευταίοι αντεργατικοί νόμοι όχι μόνο δεν έμειναν στα χαρτιά, αλλά αξιοποιούνται απ' την εργοδοσία απειλώντας την ίδια την υπόσταση των σωματείων.

Σημαντική αναφορά πρέπει να γίνει και στη συνδικαλιστική ηγεσία του ΣΕΤΗΠ, Ταξική ενόπια, η οποία για άλλη μια φορά προσπαθεί να καπελώσει τον αγώνα των εργαζομένων μπάζοντας μέσα σ' αυτόν τα δικά της αιτήματα για 35ωρα και στέλνοντας επιτελεία στους υπουργούς Μετανάστευσης και Εργασίας. Την ίδια στιγμή, υλοποίησε μια συνέλευση fast-track με τις κλασικές 5λεπτες τοποθετήσεις για την επικύρωση των ήδη ειλημμένων αποφάσεων της και προσπάθησε ακόμη και να εμποδίσει την παρέμβαση της Ταξικής Πορείας στην πρώτη απεργία στις 8/2 έξω απ' τα γραφεία της Teleperformance με τραμπούκικο τρόπο! Η Ταξική Ενόπια, με αναφορά στο ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, ακολουθεί τη γνωστή τακτική των φαντεζί κινήσεων και αφήνει σε δεύτερη μοίρα την επιτακτική ανάγκη να συγκροτηθούν όλοι οι εργαζόμενοι του κλάδου μέσα απ' τις γενικές τους συνελεύσεις. Το κάλεσμα συνελεύσεων 2-3 φορές τον χρόνο «για τη σφραγίδα» σίγουρα δεν κινείται προς την κατεύθυνση αυτή.

Η νίκη του αγώνα των εργαζομένων στα τηλεφωνικά κέντρα θα επιδράσει σ' όλο τον κλάδο των τηλεπικοινωνιών, αλλά και γενικότερα. Οι εταιρίες αυτές απασχολούν χιλιάδες εργαζομένους πανελλαδικά, συμπεριλαμβανομένων πολλών μεταναστών, οπότε και η ικανοποίηση των αιτημάτων τους μπορεί ν' ανοίξει σημαντικούς δρόμους. Ο αγώνας τους είναι δίκαιος και πρέπει να νικήσει!

28 ΦΛΕΒΑΡΗ: Μαζικά στην απεργία! Για δουλειά και ζωή με δικαιώματα!

Δεν λένε να κλείσουν τα μέτωπα που άνοιξε η κυβερνητική πολιτική και η επίθεσή της στα δικαιώματα λαού και νεολαίας. Με τους φοιτητές και τους αγρότες να συνεχίζουν να βρίσκονται στο δρόμο, παρά τις προσπάθειες εκθρών και ψεύτικων φίλων να κλείσουν τις κινητοποιήσεις και να πουλήσουν ψεύτικες ελπίδες, παραπέμποντας στις κάλπες των ευρωεκλογών.

Αλλά και με τους εργαζόμενους και το λαό να βλέπουν, γεμάτοι αγανάκτηση, τη ζωή τους να υποβαθμίζεται, τα δικαιώματά τους να συρρικνώνονται, το εισόδημά τους να πετοσκοβεται. Την ίδια ώρα που ένας πακτωλός χρημάτων ρέει προς τα ιμπεριαλιστικά ταμεία για θηριώδεις στρατιωτικούς εξοπλισμούς. Την ίδια ώρα που θησαυρίζει η ντόπια μεγαλοαστική τάξη, στην οποία δίνεται κάθε είδους ελευθερία να κερδοφορεί ασύστολα σε βάρος των πλατιών λαϊκών μαζών και σε όλο και περισσότερα πεδία, όπως η εκπαίδευση και η περίθαλψη.

Η οργή που εκδηλώνεται στους δρόμους και το πείσμα με το οποίο επιμένουν φοιτητές κι αγρότες, δεν έχουν να κάνουν με κάποιες μειοψηφικές ιδιαιτερότητες, δεν είναι καπρίτσια ή ιδεοληψίες, δεν χωράνε στη χλεύη και τη χολή που βγάζουν ενάντια τους τα αστικά Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης. Οι φοιτητές δεν διαδελώνουν για να χάσουν μάθημα! Οι αγρότες δεν κατέβηκαν στην Αθήνα για να πάνε στα μπουζούκια! Αυτοί οι αγώνες εκφράζουν τις διαθέσεις της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας που στενάζει κάτω από τη βάρβαρη αντιλαϊκή πολιτική.

Και αυτές οι διαθέσεις είναι που μπορούν να δώσουν στην απεργία της 28ης Φλεβάρη μαζικά αγωνιστικά χαρακτηριστικά, διαφορετικά από αυτά ήθελαν να τις δώσουν αυτοί που την εξαγγείλαν δυο μήνες πριν.

Έχουν δεκάδες λόγους για να απεργήσουν και να διαδηλώσουν οι εργαζόμενοι:

- Για το μισθό που δεν φτάνει και που τον αναγκάζει να βρῖσκει δεύτερη και τρίτη δουλειά.

- Για τους άθλιους όρους δουλειάς και τα εργατικά «ατυχήματα» που όλο και πληθαίνουν.

- Για την εργοδοσία που ξεσαλώνει, τρομοκρατώντας ανοικτά οποιονδήποτε υψώσει ανάστημα και διεκδικήσει.

- Για τα ωράρια-λάστιχο και τις άθλιες «ευκαιρίες απασχόλησης», την εργασιακή ομηρία των ολιγόμηνων συμβάσεων από δω κι από κει.

- Για τη αντεργατική νομοθεσία που θέλει τους εργαζόμενους υποταγμένους και τα σωματεία κάτω από τον ασφυκτικό κρατικό έλεγχο.

- Για να παλέψουν ΜΑΖΙ με τους φοιτητές, ΜΑΖΙ με τους αγρότες ενάντια στην αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση. Να αναδείξουν την κατεύθυνση της μαζικής πάλης, που είναι η μόνη που μπορεί να κλονίσει την αστική κυριαρχία, να καταφέρει νίκες, να ανατρέψει τη βάρβαρη πολιτική.

• Η μάχη για την απεργία πρέπει να δοθεί αποφασιστικά και σε κάθε χώρο δουλειάς. Να στηριχτούν στην πράξη όλοι οι εργαζόμενοι που διατάζουν μπροστά στις δυσκολίες και στην εργοδοτική τρομοκρατία. Στις δυσκολίες αυτές συμβάλλουν όσο μπορούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Και πριν απ' όλους

η ΓΣΕΕ που όχι μόνο δεν έχει καλύψει την απεργία αυτή, αλλά προβάλλει ανταγωνιστικά την απεργία που έχει προκρίψει στο... βαθύ μέλλον, στις 17 Απρίλη. Αλλά στις δυσκολίες συμβάλλουν και μια σειρά εργατικά που δεν έχουν πάρει απεργιακές αποφάσεις και κρύβονται πίσω από την αντιπαράθεσή τους με το ΠΑΜΕ για να κρύψουν τον δικό τους βρόμικο ρόλο στο εργατικό κίνημα. Και μάλιστα, όταν το ΠΑΜΕ είχε φροντίσει -όταν έβαζε το ζήτημα της απεργίας- να κινηθεί στο ίδιο μήκος κύματος που κινούνταν και αυτοί όλα τα προηγούμενα χρόνια: μία απεργία σε βάθος χρόνου (με πρόσχημα την καλύτερη προετοιμασία) και μακριά από τα αγωνιστικά μέτωπα που ήδη είχαν ανοίξει.

Μόνο που ο τρόπος που εξελίχθηκαν τα πράγματα διέψευσαν αυτούς τους σχεδιασμούς. Και η απεργία δεν έχει έναν απλό, επειγειακό χαρακτήρα, για «να βγούμε από την υποχρέωση», αλλά μπλέκεται με τα ανοικτά μέτωπα του αγώνα των φοιτητών και των αγροτών, αποτελεί κάλεσμα συμπίεσης των εργαζομένων με τους αγώνες αυτούς.

Πληθαίνουν τα παραδείγματα των εργατικών αγώνων που ξεπιδάνε από το «πουθενά», σπάζοντας τη φαινομενική ακινησία, την οποία πολλοί θέλουν να την παρουσιάζουν ως βόλεμα ή -ακόμη χειρότερα- ως αφασία. Ο αγώνας των Τυνήσιων εργαζομένων στο

εργασιακό κάτεργο της Teleperformance είναι ένα τέτοιο παράδειγμα, όπου οι εργαζόμενοι αναζητούν τον αγωνιστικό τους βηματισμό, τη συλλογική διεκδίκηση και μάλιστα χωρίς να υπάρχει οργανωμένη κατάσταση. Με τον ίδιο τρόπο που ξέσπασε και η κινητοποίηση της E-food. Πρόκειται για δείγματα της οργής που ξεχειλίζει ενάντια σε μία κατάσταση που δεν προδιαγράφει τίποτε θετικό για τους εργαζόμενους, όσο κι αν προσπαθεί να το διασκεδάσει η κυβέρνηση με την εξαγγελία της αύξησης στον κατώτατο μισθό.

Πρόκειται για δείγματα σοβαρά, που εντείνουν την ανησυχία των κέντρων του συστήματος. Γιατί δείχνουν την πραγματική κατάσταση, πέρα από τις κάθε είδους κατά παραγγελία στατιστικές. Αυτή η ανησυχία του συστήματος φαίνεται και μέσα από τη λύσσα με την οποία επιτίθεται σε κάθε λαϊκή και εργατική αντίδραση. Η καταστολή και οι διώξεις είναι στην ημερήσια διάταξη. Ενάντια στους φοιτητές και τις καταλήψεις, ενάντια στους αγρότες και τα μπλόκα, ενάντια στους μαθητές και κάθε υποψία κινητοποίησής τους, ενάντια στους εκπαιδευτικούς, ενάντια στις απεργίες. Η νέα (για 7η φορά) τροποποίηση του Ποινικού Κώδικα κινείται σε αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση: τρομοκρατία και ποινική εξότωση. Είναι δε τόσο εξόφθαλμη αυτή η κυβερνητική σκοπιμότητα που ο Ποινικός Κώδικας κάνει ειδική αναφορά σε κινητοποιήσεις σε σχολεία και νοσοκομεία, και παράλληλα στοχοποιεί ξεκάθαρα τη νεολαία.

Ας γίνει λοιπόν και η απεργία αυτή ένας ακόμη λόγος ανησυχίας για το κεφάλαιο και το σύστημά του! Ας αποτελέσει μια ευκαιρία να εκδηλωθεί μαζικά η εργατική οργή, η αντίσταση στην αντεργατική πολιτική και η διεκδίκηση δουλειάς και ζωής με δικαιώματα.

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ!
ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ!

ΕΡΓΑΝΗ: ΜΙΣΘΟΙ ΠΕΙΝΑΣ ΓΙΑ 2023

Ανάγκη για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και συλλογικές συμβάσεις

Εκάθαρα και χωρίς ν' αφήνουν περιθώρια παρερμηνειών είναι τα στοιχεία που δόθηκαν στη δημοσιότητα απ' την ετήσια έκθεση της πηλαφόρμας ΕΡΓΑΝΗ, που δείχνουν τη μισθολογική κατανομή των εργαζομένων για το 2023. Παρά την κυβερνητική προπαγάνδα, επιβεβαιώνεται κι επίσημα πως οι πραγματικοί μισθοί των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα όχι μόνο βρίσκονται σε τραγική κατάσταση αλλά ολοένα συρρικνώνονται.

Τα στοιχεία δείχνουν πως **709.712 εργαζόμενοι (δηλαδή 3 στους 10) είχαν μισθό ίσο ή κάτω από 800€, πολύ κοντά δηλαδή στον κατώτατο μισθό που είναι στα 780€**. Το πιο εντυπωσιακό στατιστικό είναι πως **284.134 εργαζόμενοι έχουν αμοιβές κάτω από 500€** αφού το καθεστώς μερικής ή εκ περιτροπής απασχόλησης καλά κρατεί. Χαρακτηριστικό είναι πως η πλειοψηφία, το **53,7% των εργαζομένων έχει μισθό κάτω από 1.000€,** ενώ μόνο το 9,8% πάνω από 2.000€. Πρέπει να σημειωθεί ότι όλες οι αμοιβές που αναφέρονται αφορούν μεικτές αποδοχές άρα το καθαρό εισόδημα είναι ακόμα μικρότερο μετά την αφαίρεση των ασφαλιστικών εισφορών.

Την ίδια στιγμή, τα συστημικά μέσα και τα κυβερνητικά επιτελεία πανηγυρίζουν για την ισχνή αύξηση του αριθμού των εργαζομένων με αποδοχές πάνω από 1.000€ αλλά και την αύξηση του μέσου μισθού στα 1.251€. Ακόμα κι αυτά τα παραπάνω ψίχουλα όμως δεν αφορούν αυξήσεις στους

μισθούς, αλλά είναι προϊόν υπερωριακής απασχόλησης ή εργασίας σε πρόσθετη μέρα (π.χ. Κυριακή). Άλλωστε σε ορισμένες περιπτώσεις είναι τακτική της εργοδοσίας να πετάει ένα ξεροκόμματο στον εργαζόμενο αφού πρώτα τον έχει ξεζουμίσει κι έχει πλουτίσει στην πλάτη του.

Παρ' όλα αυτά, η ουσία του ζητήματος βρίσκεται στη διαφορά μεταξύ του ονομαστικού και του πραγματικού μισθού. Στις σημερινές συνθήκες, με τις τιμές σε βασικά προϊόντα για την καθημερινότητα του λαού να αυξάνονται συνεχώς και μάλιστα με ρυθμό μεγαλύτερο απ' τον ήδη καλπάζοντα επίσημο πληθωρισμό, η οποία συζήτηση ή στατιστική για το επίπεδο των μισθών καταντάει ωμή κοροϊδία. Σε πρόσφατη έρευνα του ΙΜΕ ΓΣΕΒΕΕ, το 60% των νοικοκυριών δηλώνει πως ο μισθός φτάνει για 19 μέρες, αποδεικνύοντας πως τα φούμαρα για μισθολογικές αυξήσεις δεν έχουν καμία βάση όταν ο λαός κι η εργατική τάξη ζει σε συνθήκες φτώχειας.

Αναγνωρίζοντας την κατάσταση και φοβούμενη τη λαϊκή οργή, η κυβέρνηση σχεδιάζει ν' ανακοινώσει αύξηση του κατώτατου μισθού στα 830€ από 1η Απριλίου πιστεύοντας πως, σε συνδυασμό με το ξεπάγωμα των τριετιών, θα χρυσώσει το χάπι στους χαμηλόμισθους. Ουσιαστικά πρόκειται για μια αύξηση 50€ μεικτά που σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να καλύψει τις βασικές ανάγκες σε τρόφιμα, θέρμανση και ενοίκιο. Για τους υπόλοιπους εργαζόμενους που δεν μειώνονται με τον κατώτατο μισθό δεν υπάρχει καμία πρόβλεψη,

παρά μόνο τα επικοινωνιακά τρικ με την «κατάλληλη» επιλογή χρώματος στα τιμολόγια ρεύματος και τη «γενναιοδωρη» μείωση 5% σε ορισμένα προϊόντα στα σούπερ μάρκετ. Στα μάτια των στελεχών της κυβέρνησης τα 1.000€ μεικτά φαντάζουν πολυτέλεια, ακόμα κι αν εξανemizονται απ' την ασφυκτική ακρίβεια πολύ πριν το τέλος του μήνα. Η άλλη «εναλλακτική» στο πρόβλημα των μισθών που δίνεται απ' το σύστημα είναι ο δρόμος που «έδειξε» ο αντεργατικός νόμος Γεωργιάδη με τη 13ωρη εργασία και τη συνέχιση της δουλειάς μετά τη συνταξιοδότηση.

Όλα αυτά δεν έχουν καμία σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της εργατικής τάξης, είναι μεθοδικές προσπάθειες της κυβέρνησης και του κεφαλαίου να καθιερώσουν τη φτώχεια και την εξαθλίωση σαν «κανονικότητα». Κόντρα στην αντεργατική πολιτική αλλά και στις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια, να οργανωθούν στους χώρους δουλειάς και μέσα απ' τα σωματεία και το συλλογικό αγώνα να παλέψουν για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής. Ταυτόχρονα όμως, κρίσιμο ζήτημα είναι κι η πάλη για διεκδίκηση ΣΣΕ που θα κατοχυρώσουν τις αυξήσεις, πάλη που πρέπει να γίνει υπόθεση όλων των εργαζομένων αφού αυτοί είναι που θα την υπερασπιστούν και θα την επιβάλουν απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία.

Ντιλρήσεις ιδεολογίας και πολιτικής

Μια έκθεση που δείχνει στρεβλώσεις στις διεκδικήσεις των νέων εργαζομένων

Σε πρόσφατο άρθρο στην «Εφ.Συν.» με τίτλο «Η Generation Z διαμορφώνει το νέο τοπίο στην εργασία» παρουσιάστηκε μια έκθεση από την ManPower σε σχέση με τα χαρακτηριστικά των νέων εργαζομένων. Περιληπτικά το αναφέρει: «Οι νεότεροι εργαζόμενοι δίνουν έμφαση στα όρια εργασίας - προσωπικής ζωής, στην υιοθέτηση της τεχνολογίας, στη δίκαιη αμοιβή και στη συμμετοχή των εργοδοτών σε κοινωνικά ζητήματα και ήδη, βάσει στοιχείων, αναζητούν και λαμβάνουν υψηλότερες αμοιβές. Η έκθεση προτρέπει τις επιχειρήσεις να προσαρμοστούν στις ανάγκες και τις προτιμήσεις που εκδηλώνουν οι νέοι εργαζόμενοι της Generation Z, η οποία θα αποτελέσει το 58% της δεξαμενής άντλησης εργαζομένων καθώς αυξάνεται η γήρανση του πληθυσμού στις αναπτυσσόμενες αγορές».

Τηλεργασία

Αναφέρεται ακόμα στην έκθεση: «Οι εργαζόμενοι αναζητούν ευελιξία και αυτονομία, επιθυμώντας τετραήμερη εβδομάδα εργασίας, ευέλικτα ωράρια και επιλογές απομακρυσμένης εργασίας». Εδώ φαίνεται να υπάρχει μια διαστρέβλωση για το κατά πόσο επιλέγεται η απομακρυσμένη εργασία ως λύση στις σημερινές εργασιακές συνθήκες. Πράγματι, υπάρχει η αντίληψη πως η επιλογή του χώρου λόγω απομακρυσμένης εργασίας δίνει μια ελευθερία, πως μπορείς να συνδυάσεις διακοπές χωρίς να χρειαστεί να πάρεις άδεια, μπορείς να δουλεύεις από τη ζεστασιά του σπιτιού σου χωρίς να χρειαστεί να χάσεις χρόνο στο πήγαινε-έλα. Όπως δίνει μια ελευθερία, ωστόσο, το καταπόσο αυτό είναι υπέρ του εργαζομένου ή όχι ορίζεται από το συσχετισμό διαπραγματευτικής δύναμής του με τον εργοδότη. Δηλαδή, δεν είναι a priori μια θετική κατάσταση. Ο εργοδότης μπορεί να έχει στην πρίζα μόνιμα τον εργαζόμενο είτε στο σπίτι είτε στο γραφείο, οι υπερωρίες μπορούν να γίνουν πιο εύκολα και εδώ από τη ζεστασιά του σπιτιού σου, έπειτα είσαι μόνιμα διαθέσιμος πιο εύκολα όταν υπάρχει αυτή η δυνατότητα. Φυσικά, σε έναν ανταγωνιστικό κλάδο, αυτά μπορούν να γίνουν λόγοι να αλλάξει κάποιος εργοδότη και να διαλέξει (λόγω της μεγάλης ζήτησης) ένα περιβάλλον καλύτερο.

Στα social

Τη διαφοροποίηση αυτή μεταξύ των γενεών των εργαζομένων φαίνεται να τη διακωμωδούν στα social και διάφοροι δημοφιλείς λογαριασμοί όπως ο Champagnesruz όπου έχει ως περιεχόμενο μόνο το συγκεκριμένο θέμα, δηλαδή τη διαφορετική στάση των εργαζομένων ανά γενιά.

Γιατί όμως;

Η Gen Z είναι η γενιά που γεννήθηκε τέλη του '90 και αρχές του 2000. Η γενιά αυτή μπορεί όντως να έχει κάποια διαφορετικά χαρακτηριστικά στους νέους εργαζομένους, ωστόσο στο άρθρο δεν φαίνεται το γιατί. Για να το κάνουμε αυτό ίσως βοηθήσει να δούμε τι έχει ζήσει αυτή η γενιά από νεαρή ηλικία μέχρι και την ενηλικίωση. Σε αυτήν την περίοδο θα δούμε οικονομική κρίση, πολιτική αστάθεια, επιδημία και πολέμους. Η αδυναμία του συστήματος να κρατήσει σε αυτήν την περίοδο ψηλά το αφήγημα του μονόδρομου του καπιταλισμού, το αφήγημα της ευμάρειας και της ευημερίας που υποσχόταν ένα προηγούμενο διάστημα, καθώς και την ανάπτυξη και την πρόοδο της κοινωνίας, έχει ως αποτέλεσμα ειδικότερα η νεολαία να αμφισβητεί μια προηγούμενη κοινωνικότητα, και αυτό αντανακλάται και στον χώρο εργασίας.

Οι πραγματικές διεκδικήσεις των εργαζομένων

Στην έκθεση προσπερνάται γρήγορα το ζήτημα του ύψους του μισθού καθώς δεν είναι το μόνο και το κύριο και φαίνεται να έχει την ίδια βαρύτητα με τα υπόλοιπα. Ωστόσο δεν φαίνεται να έχει την ίδια βαρύτητα στα αιτήματα χιλιάδων εργαζομένων που έκαναν μαζικές απεργίες για αυξήσεις στους μισθούς, 40% στις αυτοκινητοβιομηχανίες στις ΗΠΑ τους προηγούμενους μήνες, ενώ θυμόμαστε ακόμα την πολύμηνη απεργία στο Hollywood καθώς και την αναζωπύρωση των σωματείων σε κολοσσούς, όπως τα Starbucks και η Amazon. Συστημικά μέσα αναφέρουν πως υπήρξε εκτίναξη των απεργιών στις ΗΠΑ σχεδόν κατά 50% το 2022, ενώ περισσότεροι από 16 εκατ. εργαζόμενοι εκπροσωπήθηκαν από ένα συνδικάτο το 2022, όπου τα συνδικάτα πέτυχαν τα υψηλότερα επίπεδα αποδοχής στα 50 χρόνια. Η έκθεση «Οι 14 βασικές τάσεις του κόσμου της απασχόλησης» φαίνεται να μη λαμβάνει υπόψη τα παραπάνω στοιχεία από την καρδιά του καπιταλισμού. Μα... γιατί άραγε; αναρωτιόμαστε.

ΥΓ.: Το παρόν γράφτηκε από millennial.

Π.Α.

Συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις των φοιτητών ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη

Πάτρα

Για ακόμα μια βδομάδα πραγματοποιήθηκαν γενικές συνελεύσεις στις κατειλημμένες σχολές σε μια σειρά πόλεις της Ελλάδας. Η μείωση της μαζικότητας που παρατηρήθηκε μπορεί να αποδοθεί πλήρως στην τηλεξεταστική και τους εκβιασμούς κυβέρνησης-υπουργείου, αλλά και στην αδυναμία της ρεφορμιστικής αριστεράς να απαντήσει το ζήτημα αυτό στη βάση του. Οι γενικές συνελεύσεις που συνεχίζονται, οι διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις δείχνουν ότι ο φοιτητόκοσμος έχει διάθεση να παλέψει ενάντια στο χτύπημα στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές, ενάντια στο τσάκισμα της προοπτικής του.

Αθήνα

Στις περισσότερες σχολές η μαζικότητα έπεσε με βάση την επιβολή της τηλεξεταστικής. Είναι γεγονός ότι η μόνη γενική συνέλευση η οποία μαζικοποιήθηκε ήταν η συνέλευση του Μαθηματικού, στο οποίο δεν έχουν ορίσει ακόμα τηλεξετάσεις. Οι υπόλοιποι φοιτητικοί σύλλογοι πραγματοποίησαν γενικές συνελεύσεις με οριακή απαρτία. Σε 28 σχολές πάρθηκε απόφαση για συνέχιση της κατάληψης. Ξεκάθαρα φάνηκε η διάθεση των φοιτητών να συνεχίσουν να παλεύουν κόντρα στις απειλές και τους εκβιασμούς. Οι διαθέσεις αυτές επιβεβαιώθηκαν στην ενιαία πορεία των επόμενων ημερών, την οποία στήριξαν χιλιάδες φοιτητές. Οι φοιτητές στην Αθήνα επιβεβαίωσαν στην πορεία της Πέμπτης, εκτός των άλλων, το σύνθημα «Φοιτητές αγροτιά, μια φωνή και μια γροθιά» που φωνάζεται εδώ και βδομάδες, μιας και στο Σύνταγμα ήταν συγκεντρωμένοι μελισσοκόμοι που διαδήλωναν ενάντια στις βάρβαρες συστημικές πολιτικές.

Θεσσαλονίκη

Και αυτή τη βδομάδα οι καταλήψεις συνεχίστηκαν στην πλειοψηφία των σχολών, με μικρή πτώση της συμμετοχής στις γενικές συνελεύσεις. Καθοριστικός παράγοντας γι' αυτό αποτέλεσε η επιβολή της τηλεξεταστικής, αλλά και τηλεμαθημάτων σε μια σειρά σχολές. Η μαζική διαδήλωση της Πέμπτης 15/2 χτυπήθηκε απρόκλητα από την αστυνομία, η οποία προέβη σε 5 συλλήψεις φοιτητών. Με το τέλος της πορείας ακολούθησε «κυνηγητό» μέσα στο ΑΠΘ, με την αστυνομία να κάνει εκτεταμένη χρήση χημικών. Τα ξημερώματα της Δευτέρας 19/2, αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στη Νομική, εκκελώνοντας την κατάληψη και απομακρύνοντας τους φοιτητές εντός της. Ακολούθησε επανακατάληψη της σχολής από τον φοιτητικό σύλλογο και εκ νέου γενική συνέλευση όπου ψηφίστηκε με μεγάλη πλειοψηφία η συνέχιση της κατάληψης. Το απόγευμα της ίδιας μέρας πραγματοποιήθηκε πολύ μαζική διαδήλωση καταγγελίας του γεγονότος.

Συνεχίζονται για 6η εβδομάδα οι κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη και την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Υπό κατάληψη βρίσκονται 15 σχολές του πανεπιστημίου, αν και οι συνελεύσεις αυτής, όπως και της προηγούμενης, εβδομάδας ήταν λιγότερο μαζικές από τις προηγούμενες. Ξεκάθαρο ρόλο σε αυτό έχει παίξει και η εφαρμογή τηλεξετάσεων από το σύνολο των σχολών που τελούν υπό κατάληψη, ενώ αυτή την εβδομάδα ξεκίνησε και το εαρινό εξάμηνο εξ αποστάσεως. Η κατεύθυνση της αποχής από την τηλεκαίδηση, αν και ακούγεται στα αμφιθέατρα, δεν έχει καταφερθεί να υιοθετηθεί πλατιά. Οι διαδηλώσεις κάθε Πέμπτη είναι από τις πιο μαζικές των τελευταίων χρόνων, ενώ όσες έχουν καλεστεί απόγευμα, για να μπορούν να έρθουν και εργαζόμενοι, έχουν υποτιμηθεί.

Στο Ηράκλειο και τα Χανιά επίσης συνεχίστηκαν σε γενικές γραμμές οι συνελεύσεις και οι καταλήψεις των φοιτητικών συλλόγων.

Ειδική αναφορά θέλουμε να κάνουμε στη γενική συνέλευση Αρχιτεκτονικής Βόλου στις 13/2, όπου υπερψηφίστηκε το πλαίσιο των Αγωνιστικών Κινήσεων με 73 ψήφους έναντι των πλαισίων που κατέβαιναν στη βάση των δύο διαφορετικών δελτίων συντονισμού (Πάντειος και Νομική) που είχαν προκύψει μετά την πανελλαδική διαδήλωση στις 8/2. Και την επόμενη βδομάδα οι συνελεύσεις, οι καταλήψεις και οι κινητοποιήσεις των φοιτητών στον Βόλο συνεχίσαν.

Και στα Γιάννενα συνεχίζουν και πραγματοποιούνται συνελεύσεις, ενώ 14 από τις 16 σχολές τελούν υπό κατάληψη. Ειδική αναφορά θέλουμε να κάνουμε στο τμήμα Επιστήμης Υλικών, όπου πάρθηκε για ακόμα μια φορά απόφαση αγώνα με 71 ψήφους, η οποία στηρίχτηκε από τις Αγωνιστικές Κινήσεις και πλατύ ανένανταχτο δυναμικό.

Ενόψει της ψήφισης του νομοσχεδίου Πιερρακάκη, η απάντηση μαθητών, φοιτητών, εκπαιδευτικών, συνολικά του λαού και της νεολαίας πρέπει να είναι αποφασιστική. Να γίνουν ακόμα πιο μαζικές συνελεύσεις, να μαζικοποιηθούν οι καταλήψεις και οι διαδηλώσεις. Στο πλάι του λαού και της νεολαίας, μπορούμε μέχρι και να ανατρέψουμε τον νόμο Πιερρακάκη, ακόμα και αν τολμήσουν να τον ψηφίσουν. Η νεολαία θέλει να παλέψει. Οι αδιέξοδες λογικές της ρεφορμιστικής αριστεράς, που θέλουν τον νόμο να μένει στα χαρτιά και συνεπώς τον τερματισμό των κινητοποιήσεων, πρέπει να προσπεραστούν. Η μαζική κινητοποίηση των φοιτητών το προηγούμενο διάστημα, η στήριξη εργατών και αγροτών δείχνουν ότι μπορούμε να νικήσουμε.

Όλοι στα μαθήματα... κανένας στους αγώνες;

Νέα κατάσταση διαμορφώνεται στους φοιτητικούς συλλόγους από την έναρξη της εξεταστικής περιόδου, με βάση την εγκύκλιο του υπουργείου για διενέργεια τηλεξετάσεων. Η εκτίμηση για την επίδραση των τηλεξετάσεων ως μέσο καταστολής σε βάρος των φοιτητικών κινητοποιήσεων επαληθεύεται με βάση τη μειωμένη μαζικότητα των γενικών συνελεύσεων σε πανελλαδικό επίπεδο, αλλά και την αδυναμία που εξακολουθεί να υπάρχει ως προς τη μαζικοποίηση των καταλήψεων.

Αφού εξάντλησε το «μαστίγιο», με εισαγγελικές έρευνες, απειλές για πειθαρχικά, εκκενώσεις καταλήψεων, καταστολή των διαδηλώσεων, η κυβέρνηση επιστράτευσε το «καρότο» σε βάρος των φοιτητικών κινητοποιήσεων, που έχουν ανοίξει εδώ και πάνω από έναν μήνα, με αφορμή το νομοσχέδιο περί ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων. Έτσι, με εγκύκλιο που αρχικά προέτρεπε τα ιδρύματα τα οποία τελούσαν υπό κατάληψη να προχωρήσουν σε τηλεξετάσεις προαιρετικά, ενώ στην συνέχεια επέβαλε την τηλεξέταση, το υπουργείο Παιδείας εισήγαγε με διαφορετικούς όρους αυτό που ονομάζουμε «τηλεκатаστολή».

Δεν είναι, φυσικά, η πρώτη φορά που επιστρατεύεται η εξ αποστάσεως εκπαίδευση, η οποία έκανε το ντεμπούτο της στην καραντίνα. Έκτοτε έχει χρησιμοποιηθεί πολλάκις ως «απεργοσπαστικός» μηχανισμός, σε σχολεία που τελούσαν υπό κατάληψη, σε φοιτητικούς συλλόγους την ώρα που συνεδρίαζαν στις γενικές τους συνελεύσεις και με τον πιο κατασταλτικό τρόπο τις τελευταίες

τρεις εβδομάδες κόντρα στις φοιτητικές καταλήψεις. Δεν απείχε πολύ ο τρόπος με τον οποίο επέδρασε στις καταλήψεις στα σχολεία η τηλεκπαίδευση. Στην περίπτωση αυτή, οι εκπαιδευτικοί καλούνταν να καταδώσουν τους μαθητές τους που συμμετείχαν στην κατάληψη, σε ρόλο «ασφαλίτη», στοχοποιώντας τους ως «καταλήψεις» και διασπώντας την ενιαίοτητα που όφειλαν να επιδείξουν μαθητές και εκπαιδευτικοί απέναντι στην αντικειμενική μεταρρύθμιση που συντελείται. Και φυσικά, όποιος δεν αποδεχόταν τον ρόλο του «απεργοσπαστή», αντιμετώπιζε τον βούρδουλα των διώξεων, με ΕΔΕ να έχουν συνταχθεί για δεκάδες εκπαιδευτικούς πανελλαδικά.

Στα πανεπιστήμια εισάγεται για πρώτη φορά με τέτοιο τρόπο η τηλεκπαίδευση. Ενώ στην καραντίνα αποτελούσε κυρίως έναν ακόμα ταξικό κόφτη, η κατασταλτική του ισχύς δεν είχε παρουσιαστεί με αυτόν τον τρόπο. Πλέον δεν είναι παρά ξεκάθαρος ο λόγος για τον οποίο το υπουργείο προχώρησε σε μια τέτοια απόφαση. Οι πιέσεις που ασκούν οι φοιτητές με τις μαζικές τους γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις, η αναταραχή που έχει προκληθεί στη νεολαία και τον λαό συνολικά μπροστά στην αμφισβήτηση του λαϊκού δικαιώματος στις δημόσιες δωρεάν σπουδές, ανάγκασε την κυβέρνηση να ενεργοποιήσει κάθε μηχανισμό που έχει μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια. Αφού η τρομοκρατία, οι διώξεις και οι απειλές δεν πέρασαν, έβαλε εκβιαστικά το δίλημμα: ανοικτή σχολή ή χαμένη εξεταστική. Και αφού και σε αυτό το δίλημμα δεν τσίμπησαν οι

φοιτητές και συνέχισαν τις καταλήψεις τους κόντρα στους εκβιασμούς, τους έβαλε ακόμα περισσότερο το μαχαίρι στον λαιμό: κάντε τις κινητοποιήσεις σας, εμείς θα κάνουμε εξετάσεις. Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί μέσα με τα οποία θεωρεί πως μπορεί να ξεγελάσει τους φοιτητές. Πίστεψε πως οι φοιτητές θα εκλάβουν την απόφασή τους για τηλεξετάσεις ως υποχώρηση της κυβέρνησης απέναντι στον αγώνα που δίνουν και ως νίκη. Όμως από την αρχή, οι φοιτητικοί σύλλογοι κατήγγειλαν τη διενέργεια εξεταστικών ως μέσο υπονόμευσης των συλλογικών διαδικασιών. Ανέδειξαν τον ρόλο τους στην απομαζικοποίηση των συνελεύσεων, των καταλήψεων και των διαδηλώσεων. Είπαν κατηγορηματικό όχι στις τηλεξετάσεις και διεκδίκησαν να μην χαθεί κανένα εξάμηνο, ώστε να συνεχιστεί ο αγώνας χωρίς τους εκβιασμούς της χαμένης εξεταστικής και χωρίς τους αντιπερισπασμούς του διαβήματος για τις εξετάσεις.

Παρόλα αυτά, και ενώ και ο κόσμος που μπαίνει στις συνελεύσεις μειώνεται και οι καταλήψεις αδυνατούν να μαζικοποιηθούν, ο ρεφορμισμός στις σχολές (ιδιαίτερα ΠΚΣ αλλά και ΕΑΑΚ) κάνει τα στραβά μάτια. Αρνείται να υιοθετήσει το αίτημα της μαζικής αποχής από τις τηλεξετάσεις, που είναι το μόνο που μπορεί να διασφαλίσει τη μαζικοποίηση των διαδικασιών και να απονομιμοποιήσει πλήρως τις τηλεξετάσεις. Με τη στάση του αποδέχεται πλήρως και υποτάσσεται στην τηλεκαταστολή. Μας καταγγέλλει ως Αγωνιστικές Κινήσεις για εμμονή γύρω από το ζήτημα των τηλεξετάσεων,

παραβλέποντας τον ελέφαντα στο δωμάτιο, που είναι η απομαζικοποίηση των συνελεύσεων σε συνάρτηση με την έναρξη των τηλεξετάσεων. Υιοθετεί για άλλη μια φορά μια στάση κατώτερη των περιστάσεων, αδυνατώντας να βάλει στους συλλόγους μια κατεύθυνση ριζοσπαστική, που θα εξασφαλίσει τη συνέχιση των αγώνων μας, χωρίς αυτοί να εκβιάζονται με κανέναν τρόπο.

Στη φάση που βρίσκεται το φοιτητικό κίνημα και έχοντας διανύσει 5 εβδομάδες μαζικών γενικών συνελεύσεων, καταλήψεων και διαδηλώσεων, το ζητούμενο παραμένει η συνέχιση και η ενίσχυσή του, ώστε να φτάσει μέχρι τέλους τον δίκαιο αγώνα που έχει ξεκινήσει. Οι μορφές πάλης που έχει επιλέξει πρέπει να πλαισιωθούν από ακόμα περισσότερο κόσμο, να πολιτικοποιηθούν και να δυναμώσουν. Οι τηλεξετάσεις, τη δεδομένη στιγμή, μπλοκάρουν αυτή την κατεύθυνση και είναι από τα βασικά εμπόδια που πρέπει να «ξεφορτωθεί» το φοιτητικό κίνημα για πάει ένα βήμα μπροστά. Η συνέχιση των καταλήψεων είναι κομβικής σημασίας, ιδιαίτερα μετά τη στοχοποίησή τους από την κυβέρνηση με την εισαγγελική έρευνα και τις προσπάθειες εκκένωσης σε Νομική ΑΠΘ και ΔΠΘ τις προηγούμενες εβδομάδες. Σε αυτή την κατεύθυνση, η μαζική συλλογική απόχη είναι η μόνη στάση που μπορεί να συμβάλει καθοριστικά απέναντι στην τηλεκαταστολή και να επιτρέψει στους φοιτητές να στηρίξουν και να υλοποιήσουν τις συλλογικές τους αποφάσεις.

Σαμποτάζ των τηλεξετάσεων ή μαζική αποχή από αυτές;

Ενα από τα βασικά ζητήματα που πιάστηκαν στις τελευταίες γενικές συνελεύσεις ήταν το ζήτημα των τηλεξετάσεων, ο τρόπος με τον οποίο καταστέλλουν τους φοιτητικούς αγώνες, καθώς και ο τρόπος με τον οποίο θα έπρεπε το φοιτητικό κίνημα να απαντήσει. Η κινητοποίηση και ο συμβολικός αποκλεισμός του κέντρου λειτουργίας και διαχείρισης δικτύου από τους διοικητικούς υπαλλήλους του ΕΚΠΑ στις 12/2 ήταν η αφορμή για να ανοίξει πιο αναλυτικά και συγκεκριμένα η συζήτηση.

Με απόφαση της πρυτανείας μετά την κινητοποίηση των διοικητικών, ξεκίνησε ΕΔΕ σε βάρος όλου του ΔΣ του συλλόγου τους. Αποκορύφωμα της εκστρατείας τρομοκράτησης εργαζομένων και φοιτητών ήταν η απόλυση του -επί 19 χρόνια- συμβασιούχου Δ.Α. Σε όλες τις γενικές συνελεύσεις στην Αθήνα υπερψηφίστηκαν ψηφίσματα αλληλεγγύης, δείχνοντας στην πράξη ότι οι φοιτητικοί σύλλογοι στέκονται και θα σταθούν στο πλάι των διοικητικών που διώκονται.

Το μπλοκάρισμα των σέρβερ του ΕΚΠΑ από τους διοικητικούς (αλλά και κάποιους φοιτητικούς συλλόγους) ήταν η αφορμή για να ανοίξει το ζήτημα της απάντησης στην τηλεκαταστολή μέσα στις γενικές συνελεύσεις. Κάποια από τα σχήματα των ΕΑΑΚ (ΝΑΡ) έβαλαν κατεύθυνση αντίστοιχων κινητοποιήσεων μαζί με τους διοικητικούς, ώστε να ξαναπέσουν οι σέρβερς και να μπλοκαριστεί έτσι η τηλεξεταστική...

Δίνουν, όμως, πραγματική απάντηση τέτοιου τύπου ακτιβισμοί (γιατί τέτοιοι

είναι στην πραγματικότητα) στο ουσιαστικό πρόβλημα που καλείται να αντιμετωπίσει σε αυτή τη φάση το φοιτητικό κίνημα; Δεν θα ήμασταν τόσο σίγουροι. Η κυβέρνηση, το υπουργείο, οι πρυτανείες και οι σύγκλητοι έφεραν τις τηλεξετάσεις για να εκβιάσουν τους φοιτητές και να τους απομακρύνουν από τα συλλογικά τους όργανα και τις διαδικασίες τους. Ήξεραν πολύ καλά ότι οι φοιτητές δεν θα μπορούσαν να διαβάσουν και παράλληλα να πλαισιώνουν τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις τους, να προετοιμάζονται για τις τηλεξετάσεις και να πηγαίνουν στις γενικές τους συνελεύσεις.

Επομένως, το λεγόμενο σαμποτάζ των τηλεξετάσεων δεν απαντάει στο πραγματικό επίδικο της τηλεκαταστο-

λής, γιατί αποτυγχάνει να πείσει σε πολιτικό επίπεδο τον φοιτητικό κόσμο ότι πρέπει να απέχει από τις τηλεξετάσεις. Ότι πρέπει να παλέψει κόντρα στους εκβιασμούς και να διεκδικήσει δια ζώσης εξεταστική, μετά το πέρας των κινητοποιήσεων, αφού πάρουν πίσω το νομοσχέδιο. Γιατί αφήνει τον φοιτητικό κόσμο σε μία στάση αναμονής κάποιων σωτήρων (γιατί για τέτοιους πρόκειται), που θα έχουν και την απαραίτητη τεχνολογία να ρίξουν τα δίκτυα, ενώ αυτός περιμένει να δώσει το μάθημά του και χωρίς να έχει προλάβει κιόλας να στηρίξει και να συμμετάσχει ενεργά στις συλλογικές του διαδικασίες.

Η μόνη δύναμη η οποία από την πρώτη στιγμή αντιμετώπισε το ζήτημα της

τηλεξεταστικής χωρίς αυταπάτες ήταν οι Αγωνιστικές Κινήσεις. Σε αντίθεση με τις δυνάμεις της ΠΚΣ που είχαν απαράδεκτη στάση και είδαν «οπισθοχώρηση» της κυβέρνησης ή τις δυνάμεις των ΕΑΑΚ που αρκέστηκαν σε μια γενικόλογη και αναντίστοιχη καταγγελία. Μέλη των δυνάμεων αυτών σε αρκετές περιπτώσεις «πιάστηκαν» να δίνουν τηλεξετάσεις, ενώ μπορεί να μιλάγαν στις συνελεύσεις για σαμποτάζ και την «στην πράξη ακύρωσή τους». Τέτοια νομιμοποίησή τους και υποταγή...

Δεν γίνεται κάποιος να είναι και με τον αγώνα και με την απεργοσπασία. Αντίστοιχα δεν γίνεται να είναι και με τις τηλεξετάσεις και με την ανατροπή του νόμου Πιερρακάκη.

Παρουσίαση του νομοσχεδίου Πιερρακάκη για τα πανεπιστήμια Αντιδραστική τομή πέρα από κάθε προηγούμενο

Στις 7 Φεβρουαρίου η κυβέρνηση παρουσίασε ένα νομοσχέδιο οδοστρωτήρα, που όχι μόνον ανοίγει τον δρόμο -μέσω της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων και της παράκαμψης του Άρθρου 16- για τη διάλυση του δικαιώματος στις δωρεάν σπουδές, αλλά περιέχει αναρίθμητες διατάξεις που αφορούν άμεσα τα δημόσια πανεπιστήμια. Τα διδάκτρα στα προπτυχιακά των δημόσιων σχολών για αλλοδαπούς φοιτητές, οι συγχωνεύσεις και η μείωση των θέσεων εισαγωγής στα περιφερειακά πανεπιστήμια, η ένταση της αξιολόγησης, οι κύκλοι σπουδών στα μέτρα των ιμπεριαλιστικών προτύπων (ΗΠΑ-ΕΕ), είναι μερικές μόνο από τις εκτρωματικές διατάξεις του νομοσχεδίου. Το νομοσχέδιο Πιερρακάκη, του οποίου η διαβούλευση-εξπρές έληξε την Κυριακή 18 Φεβρουαρίου και οδηγείται προς κατάθεση στη Βουλή, επιβεβαιώνει περίτρανα το δίκαιο του αγώνα που δίνει το φοιτητικό κίνημα από τις αρχές του έτους.

• Το άρθρο 58 του νομοσχεδίου προβλέπει για πρώτη φορά διδάκτρα στα προπτυχιακά προγράμματα των δημοσίων πανεπιστημίων. Πρώτα ήρθαν τα διδάκτρα στα μεταπτυχιακά, με το επιχείρημα ότι είναι «άλλος κύκλος σπουδών» και ως εκ τούτου εξαιρούνται δήθεν της προστασίας του Άρθρου 16. Έπειτα ήρθαν τα «ξενόγλωσσα» προγράμματα, με τα αστρονομικά τους διδάκτρα και τρύπωσαν μέσα στις ελληνικές σχολές, με το κυβερνητικό επιχείρημα ότι είναι κάτι «άλλο» από τα ελληνικά προγράμματα. Το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο έβαλε διδάκτρα στα πτυχία του, με τη δικαιολογία ότι αποτελούν «τέλη» της «εξ αποστάσεως εκπαίδευσης», η οποία είναι κάτι «άλλο» από την κλασική εκπαίδευση. Πάνω σε όλα τα παραπάνω πάτησε η κυβέρνηση για να πει τον Ιανουάριο ότι ο ιστορικός όρκος του «δωρεάν» δεν ισχύει πλέον στην πράξη και ότι το Άρθρο 16 επιδέχεται «ερμηνείας». Σήμερα, επιχειρεί το μεγαλύτερο βήμα από όλα με την ίδρυση

ιδιωτικών πανεπιστημίων και παράλληλα εισάγει διδάκτρα στα «κανονικά» ελληνόφωνα προπτυχιακά, με το επιχείρημα ότι θα αφορούν «αλλοδαπούς» εισακτέους. Ο κλοιός γύρω από τον δωρεάν χαρακτήρα των σπουδών στην Ελλάδα στενεύει και το νομοσχέδιο Πιερρακάκη έχει σκοπό να αποτελέσει την κορυφαία πράξη του αντιδραστικού έργου στον δρόμο των διαδοχικών κυβερνήσεων για την κατάργηση της δημόσιας δωρεάν παιδείας.

• Το νομοσχέδιο Πιερρακάκη φέρνει για πρώτη φορά στην Ελλάδα υποψηφίους δύο ταχυτήτων στις πανελλαδικές εξετάσεις, ανάλογα με το ύψος του πορτοφολιού τους. Η εισαγωγή στα ιδιωτικά πανεπιστήμια μέσω πανελλαδικών εξετάσεων είναι ένα γελοίο μεταβατικό μέτρο, με σκοπό να θολώσει τα νερά, καθώς η είσοδος στα ιδιωτικά πανεπιστήμια αποτελεί καρφί στο μάτι των παιδιών των φτωχών λαϊκών οικογενειών, που πασχίζουν για μια θέση στον ήλιο. Ενδέχεται ακόμη το μέτρο αυτό να αποσκοπεί στη σύνδεση των ιδιωτικών πανεπιστημίων με το εθνικό απολυτήριο, χωρίς παράλληλα να γίνεται ευθέως φανερός ο αποκλεισμός των αποφοίτων της «επαγγελματικής εκπαίδευσης», σε μια εποχή που αυτή πάει να πλασαριστεί ως ελκυστική εναλλακτική. Μα πώς να κρυφτεί το γεγονός ότι οι τα μύρια εισαγωγής στα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα είναι κάτω από τα μισά μύρια των αντίστοιχων σχολών για τις οποίες θα διαγωνίζεται η «πλέμπα»; Και κάπου εδώ πάνε περίπατο τα τραγελαφικά επιχειρήματα περί αριστείας και περί αναγκαιότητας θέσπισης της βάσης του 10, που προκειμένου να επιβληθεί κατασκευαστούν τους εισακτέους φοιτητές των προηγούμενων χρόνων. Σήμερα, οι μάσκες πέφτουν και η ταξική προκλητικότητα στην εκπαίδευση εκτοξεύεται πέρα από κάθε προηγούμενο.

• Το νομοσχέδιο Πιερρακάκη απλοποιεί ακόμη περισσότερο τις συγχωνεύσεις και τις καταργήσεις τμημάτων,

που πλέον θα γίνονται με τη «σύμφωνη γνώμη της Ανεξάρτητης Αρχής Ανώτατης Εκπαίδευσης», ενισχύοντας παράλληλα τον ρόλο της αξιολόγησης. Αλλάζει ο τρόπος κρατικής χρηματοδότησης των ΑΕΙ, καθώς αυξάνεται το ποσοστό των χρημάτων που θα δίνονται με βάση το κατά πόσο πληροί κάθε ΑΕΙ τα κριτήρια αξιολόγησης στο 30% (από 20%) έναντι 70% (από 80%) των αντικειμενικών κριτηρίων. Έτσι, με μοχλό την αξιολόγηση θα επιβάλλεται η πειθαρχία των ιδρυμάτων στην πολιτική του υπουργείου, ενώ την ίδια στιγμή οι συγχωνεύσεις στα περιφερειακά πανεπιστήμια και η συρρίκνωση του χάρτη ανώτατης εκπαίδευσης θα σημάνει μείωση των θέσεων εισαγωγής, χειροτέρευση των συνθηκών σπουδών για τους φοιτητές που είναι ήδη μέσα στις υπό συγχώνευση σχολές και απώλεια επαγγελματικών δικαιωμάτων για τα κατηργημένα τμήματα. Η περίπτωση του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης, που περιλαμβάνεται στο νομοσχέδιο, είναι χαρακτηριστική, καθώς σχεδιάζεται η απορρόφηση τμημάτων από τη Δράμα και την Καβάλα και η συγχώνευση σχολών στην Κομοτηνή.

• Το σπάσιμο των σπουδών σε κύκλους (Bachelor-Master-PhD) και ο κατακερματισμός των πτυχίων προβλέπεται άμεσα από το νομοσχέδιο, καθώς περιγράφει τη λειτουργία των ξένων ιδιωτικών σχολών με βάση τα προγράμματα σπουδών των μητρικών τους πανεπιστημίων. Αυτό σημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι σχεδιάζεται να έρθουν για πρώτη φορά στην Ελλάδα προπτυχιακές σπουδές τριετούς διάρκειας. Η διάλυση της ενιαιότητας των πτυχίων και των αποφοίτων φέρνει την πλήρη διάλυση των επαγγελματικών δικαιωμάτων και την ακόμη ταχύτερη μετατροπή του πτυχίου σε ένα απλό πιστοποιητικό-κουρελόχαρτο.

• Το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο, που ήταν το πρώτο που εφάρμοσε διδάκτρα σε προπτυχιακές σπουδές ελληνικού δημόσιου πανεπιστημίου, ετοιμάζεται από το υπουργείο για να λει-

τουργήσει ξανά ως «λαγός» της επίθεσης στα φοιτητικά δικαιώματα. Μέσα από διατάξεις όπως το Άρθρο 23 προβλέπει ότι οι φοιτητές θα πληρώνουν μόνοι τους τα βιβλία, τα «τέλη εξετάσεων», καθώς και τις «δαπάνες επικοινωνίας» (δίδακτρα προπτυχιακού). Αυτές οι διατάξεις θα αποτελέσουν νέα αρνητική παρακαταθήκη και ένα κακό «προηγούμενο», που θα μπορεί να επικαλείται η κυβέρνηση για την προώθηση της επίθεσης και στα υπόλοιπα ιδρύματα.

• Και βέβαια, η επιτομή του νομοσχεδίου, η ίδρυση ξένων ιδιωτικών πανεπιστημίων έρχεται για να εμφυτεύσει ευθέως στα ελληνικά δημόσια πανεπιστήμια διδάκτρα, κατάργηση των δωρεάν βιβλίων και της όποιας δωρεάν σίτισης και στέγασης έχει απομείνει. Να «μεταγγίσει» εξαντλητικούς ρυθμούς σπουδών, διαγραφές φοιτητών, σχολειοποίηση και «αποστείρωση» των σχολών, κατάργηση των φοιτητικών συλλόγων και του ελεύθερου φοιτητικού συνδικαλισμού, καταστολή της αριστερής πολιτικής δράσης.

Το νομοσχέδιο Πιερρακάκη αποτελεί μια αντιδραστική τομή που δεν έρχεται για να «μείνει στα χαρτιά», αλλά για να μεταμορφώσει πλήρως το τοπίο της ανώτατης εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Ο αγώνας πρέπει να κλιμακωθεί με νέους γύρους γενικών συνελεύσεων, καταλήψεων και διαδηλώσεων στις σχολές και συνάντηση του φοιτητικού με το εργατικό κίνημα στην πανεργατική απεργία στις 28 Φλεβάρη. Κόντρα στη γραμμή της υποταγής που καλεί τους φοιτητές να υποκύψουν στον εκβιασμό της τηλεεξέτασης και των «απεργοσπαστικών» τηλεμαθημάτων εν μέσω καταλήψεων. Φυσικοί σύμμαχοι των φοιτητών είναι οι μαθητές, που θα υποστούν μαζικά τις συνέπειες όλης αυτής της πολιτικής, οι εργαζόμενοι γονείς, οι εκπαιδευτικοί και ολόκληρος ο λαός. Η μόνη διέξοδος είναι ο μαζικός ανυποχώρητος αγώνας, στον δρόμο που χάραξε το κίνημα του 2006-2007, ώστε να πάρει η κυβέρνηση πίσω το νομοσχέδιο.

Συγχωνεύσεις, λουκέτα και διάλυση επαγγελματικών δικαιωμάτων φέρνει στους φοιτητές του Δ.Π.Θ. και του ΔΙ.ΠΑ.Ε. το νομοσχέδιο Πιερρακάκη

Το νομοσχέδιο Πιερρακάκη έρχεται να κάνει ένα σοβαρό βήμα στο χτύπημα του δικαιώματος στις σπουδές, με την ίδρυση ιδιωτικών ξένων πανεπιστημίων, με επιβολή διδάκτρων στα προπτυχιακά, για να χτυπήσει το δωρεάν πλέγμα (σίτιση, στέγαση, σύγγραμμα, μεταφορές). Οι επιδιώξεις αυτές είναι κεντρικού χαρακτήρα για το σύστημα, στην προσπάθειά του να μπορέσει να εναρμονίσει, όσο μπορεί, τις ανάγκες του στην αγορά εργασίας, με τους απόφοιτους που παράγει. Αυτή η διαδικασία, η κατανομή δηλαδή της νεολαίας στην παραγωγή, εξυπηρετείται και από τις συγχωνεύσεις και τα κλεισίματα τμημάτων, στη διαμόρφωση εκείνου του εκπαιδευτικού χάρτη ανάλογα των προτεραιοτήτων και των κατευθύνσεων στην παραγωγή, της αστικής τάξης της Ελλάδας αλλά ιδιαίτερα των Ευρωπαίων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Σε αυτό το μήκος κύματος, το νομοσχέδιο Πιερρακάκη συγχωνεύει και καταργεί τμήματα και σχολές στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης (Δ.Π.Θ) και στο Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδας (ΔΙ.ΠΑ.Ε).

Συγκεκριμένα, το ν/σ προχωρά στην ενσωμάτωση μιας σειράς από σχολές του

ΔΙ.ΠΑ.Ε, κυρίως αυτές με έδρα την Καβάλα και τη Δράμα, στο Δ.Π.Θ. 1) Τα τμήματα Αγροτικής Βιοτεχνολογίας και Οινολογίας και το τμήμα Δασολογίας και Φυσιικού Περιβάλλοντος της σχολής Γεωτεχνικών Επιστημών της Δράμας εντάσσονται στο Δ.Π.Θ. 2) Καταργεί τη Σχολή Θετικών Επιστημών του ΔΙ.ΠΑ.Ε. και στη θέση της ιδρύει 3 τμήματα, πληροφορικής, χημείας και φυσικής στο Δ.Π.Θ. με έδρα την Καβάλα. 3) Συγχωνεύει το τμήμα Διοικητικής Επιστήμης και Τεχνολογίας και το τμήμα Λογιστικής και Χρηματοοικονομικής του ΔΙ.ΠΑ.Ε, στη νέα σχολή Διοικητικής Επιστήμης και Λογιστικής Δ.Π.Θ. 4) Το τμήμα Νοσηλευτικής του ΔΙ.ΠΑ.Ε. με έδρα το Διδυμότειχο εντάσσεται στο νέο Τμήμα Νοσηλευτικής του Δ.Π.Θ. με έδρα την Αλεξανδρούπολη, με τη μεταφορά να πραγματοποιείται το 2025. 5) Συγχωνεύονται 3 τμήματα του Δ.Π.Θ. στην Κομοτηνή. Το τμήμα Γλώσσας, Φιλολογίας και Πολιτισμού Παρευξείνιων Χωρών, το τμήμα Ελληνικής Φιλολογίας και το τμήμα Ιστορίας και Ανθρωπολογίας. Στη θέση τους ιδρύεται η Σχολή Κλασικών και Ανθρωπιστικών σπουδών με έδρα την Κομοτηνή.

Αυτές οι κινήσεις της κυβέρνησης δεν

έρχονται για να αναβαθμίσουν και να ενισχύσουν τα περιφερειακά ιδρύματα, όπως ευαγγελίζονται. Ίσα ίσα, η κατεύθυνση αυτή, σε συνδυασμό με την Ελάχιση Βάση Εισαγωγής και τους ταξικούς φραγμούς, διαμορφώνουν εκείνο το πεδίο όπου η αντιδραστική αναπροσαρμογή του εκπαιδευτικού χάρτη, για λογαριασμό του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, οδηγεί στον βίαιο αποκλεισμό όλο και περισσότερων παιδιών από φτωχές και λαϊκές οικογένειες. Παράλληλα, προχωρά η χειροτέρευση των συνθηκών σπουδών για τους φοιτητές που είναι ήδη μέσα στις υπό συγχώνευση σχολές, ενώ οι απόφοιτοι σχολών που θα καταργηθούν, μένουν στον «αέρα» όσον αφορά τα επαγγελματικά τους δικαιώματα.

Αξίζει να σημειωθεί πως το ν/σ Πιερρακάκη διευκολύνει και απλοποιεί ακόμη περισσότερες τις συγχωνεύσεις και τις καταργήσεις τμημάτων, καθώς πλέον θα μπορούν να γίνονται μόνο με τη σύμφωνη γνώμη της Ανεξάρτητης Αρχής Ανώτατης Εκπαίδευσης, που είναι και η αρμόδια για την αξιολόγηση των σχολών.

Φαίνεται πως το σύστημα προσπαθεί να διαμορφώσει ένα περιβάλλον στην

παιδεία όπου θα μπορεί με γρήγορες κινήσεις να πλάθει τον εκπαιδευτικό χάρτη στα μέτρα των αναγκών του, να συγκεντρώσει τη λειτουργία τμημάτων κάτω από κεντρικές διοικήσεις, όπου θα μεταβιβάζεται η πολιτική της κυβέρνησης χωρίς παρεκκλίσεις, προσπερνώντας είτε ενδοαστικού τύπου αντιπαράθεσης είτε τον φοιτητικό παράγοντα. Ο εξαρτημένος χαρακτήρας του ελληνικού καπιταλισμού πρέπει να μπορεί να ακολουθεί τις επιταγές των Ευρωπαίων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών ως προς τη διαμόρφωση του παραγωγικού μοντέλου της χώρας και να μπορεί να προσαρμόζεται στην έτσι κι αλλιώς ασταθή και άναρχη καπιταλιστική παραγωγή. Αυτή την κατεύθυνση έρχεται να υπηρετήσει το ν/σ Πιερρακάκη, αυτή είναι η πολιτική στην οποία αντιστέκονται εδώ και 6 εβδομάδες οι φοιτητές σε ολόκληρη τη χώρα. Η νεολαία δεν είναι αναλώσιμη και προς εκμετάλλευση, αντιστέκεται και δείχνει τις διαθέσεις της στον δρόμο της αντίστασης και της διεκδίκησης. Το νομοσχέδιο αυτό δεν πρέπει να περάσει! Οι φοιτητές πλάι στον λαό και στα πληττόμενα λαϊκά στρώματα ναβάλουν φραγμό στα σχέδιά τους.

Οι λαοί του κόσμου διαδηλώνουν μαζικά υπέρ του παλαιστινιακού λαού

Δεν μπορούμε να καθίσουμε άπραγοι όσο ο ισραηλινός στρατός δολοφονεί το λαό της Παλαιστίνης και ρημάζει τη χώρα του! Αυτό ήταν το μήνυμα που έστειλαν εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές σε 100 πόλεις 45 χωρών σε όλο τον κόσμο. Το Σάββατο 18 Φεβρουαρίου ορίστηκε ως η Δεύτερη Διεθνής Ημέρα Αλληλεγγύης με τη Γάζα, που οργανώθηκε από τον Συνασπισμό Παλαιστίνης, που περιλαμβάνει την Εκστρατεία Αλληλεγγύης της Παλαιστίνης, το Παλαιστινιακό Φόρουμ στη Βρετανία, τον Συνασπισμό Σταματήστε τον Πόλεμο, την οργάνωση «Φίλοι του Αλ Ακσα» και τη Μουσουλμανική Ένωση της Βρετανίας.

Στο Λονδίνο, περίπου 250.000 άνθρωποι απαίτησαν την άμεση κατάπαυση του

πυρός και κατήγγειλαν την κυβέρνηση των Συντηρητικών αλλά και τους Εργατικούς για την ουσιαστική οικονομική αλλά κυρίως πολιτική στήριξη στο σιωνιστικό κράτος. Αντίστοιχες διαδηλώσεις έγιναν στο Δουβλίνο, στο Άμστερνταμ, στη Σουηδία, σε πόλεις της Ιταλίας, στην Κωνσταντινούπολη, στην Αυστραλία, στην Πόλη του Μεξικού, στη Σεούλ.

Στην Ινδία οι εργαζόμενοι της Ομοσπονδίας Εργαζομένων στις Μεταφορές Υδάτων αρνούνται να φορτώσουν ή να ξεφορτώσουν όπλα στο Ισραήλ, λέγοντας ότι «στέκονται ενάντια στον πόλεμο και τη δολοφονία αθώων ανθρώπων».

Στη μεγαλειώδη συγκέντρωση στη Μαδρίτη συμμετείχαν τουλάχιστον ο υπουργός Μεταφορών μαζί με άλλους

υπουργούς του Σοσιαλιστικού Κόμματος και του αριστερού κόμματος Sumar, με την ελπίδα πως ο λαός πρώτα της Ισπανίας και οι λαοί του κόσμου θα ξεχάσουν την κυνική δήλωση πως το Ισραήλ έχει «δικαίωμα στην αυτοάμυνα».

Στο Μόναχο αυτό το διάστημα πραγματοποιείται η Διάσκεψη για την Ασφάλεια και η πόλη βρίσκεται σε αστυνομικό κλοιό. Παρόλα αυτά οι διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν περίπου 200 μέτρα μακριά από το χώρο διεξαγωγής της Διάσκεψης.

Στις ΗΠΑ συλλαλητήρια πραγματοποιήθηκαν στην Ουάσιγκτον έξω από τον Λευκό Οίκο, στο Λος Άντζελες και σε άλλες μεγάλες πόλεις τις προηγούμενες ημέρες αλλά και το Σάββατοκύριακο 18 και 19/2.

Αντίστοιχες διαδηλώσεις αλληλεγγύης

στον παλαιστινιακό λαό πραγματοποιήθηκαν και στη χώρα μας, στη Θεσσαλονίκη, στα Γιάννενα και αλλού με πρωτοβουλία συλλογικοτήτων και οργανώσεων της αριστεράς και μέλη της παλαιστινιακής κοινότητας. Συμμετείχαν φοιτητικοί σύλλογοι και πλήθος κόσμου. Σε όλες συμμετείχε ενεργά τόσο στην προετοιμασία όσο και στη διεξαγωγή τους το ΚΚΕ(μ-λ).

Πέντε μήνες τώρα οι λαοί δεν μπορούν να αποδεχτούν τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Επίμονα διαμαρτύρονται και καταδικάζουν όχι μόνο τους σιωνιστές αλλά και την υποκριτική στάση των κυβερνήσεων των χωρών τους που καίθουν το δολοφόνο. Κάθε μέρα που περνά γίνεται φανερό πως μια νίκη του παλαιστινιακού λαού θα είναι νίκη όλων των λαών.

Ανατολική Τουρκία

Ακόμη ένα προαναγγεληθέν έγκλημα σε μεταλλείο

Στις 13 Φεβρουαρίου μια καταστροφική κατολίσθηση κυανιούχων αποβλήτων στο μεταλλείο χρυσού της Anagold Madencilik (θυγατρική της αμερικανικής SSR Mining με έδρα το Ντένβερ του Κολοράντο) στο χωριό Ιλίτς του Ερζιντζάν έθαψε 9 εργάτες. Ένα έγκλημα που έρχεται να προστεθεί στην αλυσίδα εγκλημάτων των εξορύξεων που έχει διαπράξει το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο σε συνεργασία με τους υπεργολάβους, ντόπιους κεφαλαιοκράτες.

Στην Τουρκία η εξόρυξη χρυσού έχει μακρά ιστορία και είναι απλωμένη από το Γιοζγκάτ (Aldridge Mineral), στο Ερζιν-

τζάν (Anagold), στο Σίβας (Demir Export), στο Αρτβίν (Galata Mining), στην πόλη Σογούτ της επαρχίας Μπιλετζίκ (Gübretaş Mining) ως τη Νιγδη (Gümüştaş). Οι εταιρείες Anagold στο Ιλίτς και Alamos Gold στα βουνά Kaz ήρθαν πολλές φορές στην επικαιρότητα λόγω των μαζικών λαϊκών κινητοποιήσεων που δέχθηκαν άγρια κρατική καταστολή.

Για το συγκεκριμένο μεταλλείο έχουν δημοσιευτεί εκθέσεις, καταγγελίες, έχουν πραγματοποιηθεί διαμαρτυρίες από το 2010. Μέχρι σήμερα έχουν εξορυχθεί 21,5 τόνοι χρυσού, με τα άχρηστα και επικίνδυνα απόβλητα να φτάνουν εκατομμύρια τό-

νους. Όπως αναφέρεται στην έκθεση του Ανεξάρτητου Συνδικάτου Μεταλλεργατών, μετά τη σφαγή και ενώ σταμάτησαν οι εργασίες απεγκλωβισμού, στις 17 Φεβρουαρίου οι εργάτες της υπεργολάβου εταιρείας Çiftay κλήθηκαν να δουλέψουν για να αφαιρέσουν και να μεταφέρουν το μολυσμένο κυανιούχο χώμα. Αρκετοί εργάτες αρνήθηκαν γιατί δεν ήταν εκπαιδευμένοι και δεν είχαν μέσα προστασίας, αλλά η εταιρεία τους ανάγκασε να επιλέξουν ανάμεσα στην επιστροφή στην εργασία, υπογράφοντας ότι δούλεψαν με τη θέλησή τους, ή να τεθούν σε τρίμηνη άδεια άνευ αποδοχών.

Σύμφωνα με την έκθεση, οι μισθοί είναι τουλάχιστον 7 φορές χαμηλότεροι από τους μισθούς διεθνώς. Δεν υπάρχουν μέσα ατομικής προστασίας, δεν έχουν μέρες ανάπαυσης και οι απλήρωτες υπερωρίες είναι μόνιμο καθεστώς. Η ανάπτυξη και η δημιουργία θέσεων εργασίας, κυβερνητικά επιχειρήματα για να πεισθεί ο λαός, καταρρίπτονται σε μια περιοχική αγροκτηνοτροφική. Η καταστροφή των βοσκοτόπων, των χωραφιών, η μόλυνση του Ευφράτη που απέχει μόλις 300 μέτρα από το μεταλλείο εξάλειψε τις δυνατότητες παραγωγής και το μέλλον των κατοίκων εξαρτάται από την ύπαρξη της εταιρείας. Η κερδοφορία από τη μια και η υποταγή των εργαζόμενων είναι ο στόχος του ιμπεριαλιστικού και του ντόπιου κεφαλαίου με την αμέριστη στήριξη των κρατικών μηχανισμών και στη γειτονική χώρα.

Βιέννη, Αυστρία

Πορεία μνήμης της 12ης Φλεβάρη 1934

Στις 12 Φλεβάρη, μια μαχητική διαδήλωση με συμμετοχή εκατοντάδων διαδηλωτών διοργανώθηκε στην πόλη της Βιέννης για να τιμήσει τα 90 χρόνια από τους ηρωικούς αγώνες του Φλεβάρη του 1934. Κάθε χρόνο λαμβάνουν χώρα εκδηλώσεις και πορείες με θέμα τους αγώνες του Φλεβάρη, αλλά αυτή τη φορά η συμμετοχή ήταν πιο μαζική. Οι διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην πλατεία της 12ης Φλεβάρη μπροστά από το κτίριο Καρλ-Μαρξ-Χοφ, ένα μεγάλο κτιριακό σύμπλεγμα εργατικών κατοικιών, που αποτέλεσε σημαντικό κέντρο αγώνα και μνημείο για τους αγωνιστές του 1934.

Ακριβώς πριν από 90 χρόνια, οι πυροβολισμοί των κανονιών ήχησαν στο Καρλ-Μαρξ-Χοφ, όταν ο αυστροφασιστικός στρατός Βομβάρδιζε εργατικές κατοικίες, αφού χιλιάδες άνθρωποι ξεσηκώθηκαν σε πολλά μέρη της Αυστρίας με το όπλο στο χέρι ενάντια στον Αυστροφασισμό.

Τη δεκαετία του '30 η αστική τάξη της Αυστρίας βρέθηκε σε σοβαρή οικονομική και πολιτική κρίση, που την ανάγκασε να επιβάλει ένα σκληρό πρόγραμμα λιτότητας και περικοπές μισθών, αλλά και περικοπή δημοκρατικών δικαιωμάτων και απαγορεύσεις διαδηλώσεων. Η ανεργία είχε ανέβει κατακόρυφα ως και 30%. Η ηγεσία των Σοσιαλδημοκρατών, που είχε οργανώσει άμεσα περίπου το 10% των εργαζομένων εκείνη την εποχή, δεν κάλεσε σε αγώνα, αλλά σε αυτοσυγκράτηση, ακόμα και όταν ο Αυστροφασισμός επέβαλε την κυριαρχία του το 1933. Ως επί το πλείστον, ήταν οι εργάτες που συμμετείχαν στους ένοπλους

αγώνες της εξέγερσης του Φλεβάρη του 1934 και γι' αυτό οι μάχες έγιναν κυρίως στα Βιομηχανικά κέντρα, τα κοινοτικά κτίρια και τα εργατικά σπίτια. Ούτε η στρατιωτική ούτε η πολιτική στρατηγική της ηγεσίας του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος αποσκοπούσε στην κινητοποίηση άλλων τμημάτων των μαζών για τον αγώνα, με αποτέλεσμα οι εργάτες να παραμείνουν σε μεγάλο βαθμό απομονωμένοι. Το τότε επαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα Αυστρίας, αν και αδύναμο, κατάφερε να κινητοποιήσει πολλούς αγωνιστές και να πάρει με το μέρος του 15.000 σοσιαλδημοκράτες στον αγώνα κατά του Αυστροφασισμού. Παρά τη στρατιωτική ήττα, οι μάχες του Φλεβάρη ήταν κρίσιμες για την περαιτέρω ανάπτυξη του αντιστασιακού αγώνα κατά του Αυστροφασισμού και αργότερα κατά της ναζιστικής κατοχής.

Τα διδάγματα του Φλεβάρη είναι επίκαιρα και σήμερα και αυτό αντικατοπτρίζεται στα συνθήματα της διαδήλωσης, όπως «Μνήμη σημαίνει αγώνας» και «Οι αγώνες του Φλεβάρη μας δείχνουν το δρόμο - Αγώνας για την επανάσταση». Στη διαδήλωση ακούστηκαν επίσης συνθήματα ενάντια στη φασιστικοποίηση, την ακρίβεια, την καταλήστευση του εργατικού εισοδήματος αλλά και ενάντια στον επανεξοπλισμό του ΝΑΤΟ και υπέρ της ουδετερότητας της Αυστρίας. Τέλος, μερικοί διαδηλωτές συμμετείχαν με παλαιστινιακές σημαίες, ως συμβολική έκφραση της διεθνούς αλληλεγγύης και φιλίας μεταξύ των λαών, αλλά και ενάντια στη λογοκρισία και την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Pablo Hasel

3 χρόνια από τη σύλληψη-απαγωγή του από το ισπανικό κράτος

Η απάνθρωπη και εκδικητική σωφρονιστική μεταχείριση συνεχίζεται με τη βούλα της ΕΕ

Στις 16 Φλεβάρη συμπληρώθηκαν 3 χρόνια από τη μέρα της σύλληψης του Πάμπλο Χασέλ από τις ισπανικές Αρχές, ο οποίος βρίσκεται μέχρι σήμερα στη φυλακή για τις επαναστατικές του ιδέες και τον πολιτικό του στίχο. Ο καταλανός ράπερ βρίσκεται αντιμέτωπος με ποινή φυλάκισης 7 ετών (στην απόφαση του Δικαστηρίου το Μάρτιο του 2021 του είχε αποδοθεί ποινή φυλάκισης 2,5 ετών, στην οποία σταδιακά προστέθηκαν επιπλέον ποινές), ενώ περιγράφει απάνθρωπη και εκδικητική σωφρονιστική μεταχείριση από τη μέρα της σύλληψής του έως σήμερα. Το Νοέμβριο του 2023 του επιβλήθηκε νέο πρόστιμο για τη συνέντευξη που έδωσε στο Catalunya Ràdio, με την πρόφαση ότι ο δημοσιογράφος με τον οποίο ήρθε σε επαφή δεν ήταν εξουσιοδοτημένο πρόσωπο επικοινωνίας. Το υπουργείο Δικαιοσύνης του επέβαλε μέτρο απομόνωσης μέσω της στέρησης ψυχαγωγικών δραστηριοτήτων για διάστημα δύο εβδομάδων.

Στη διάρκεια των τριών ετών φυλάκισής του, ο Πάμπλο Χασέλ έχει καταγγείλει πολλές φορές τις συνθήκες κράτησης στο καταλανικό σωφρονιστικό σύστημα, αναφέροντας πως λόγω του φαγητού που σερβίρεται έχει αποκτήσει στομαχική νόσο, όπως επίσης ότι στη φυλακή υπάρχουν κοριοί, κατσαρίδες και αρουραίοι. Η εκδικητική μεταχείριση απέναντι στον αγωνιστή εκδηλώνεται και μέσω της απαγόρευσης να ηχογραφήσει τραγούδια στη φυλακή, την ίδια στιγμή που επιτρεπόταν σε άλλους κρατούμενους.

Η σκληρή καταπάτηση της ελευθερίας της έκφρασης και της πολιτικής δράσης δεν φαίνεται να συγκινεί από την άλλη πλευρά τη «δημοκρατική» Ε.Ε. Το Νοέμβριο του 2023 ο Πάμπλο Χασέλ υπέβαλε αίτηση στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τα Ανθρώπινα Δι-

καιώματα κατά της καταδίκης του, στην οποία υποστήριξε ότι οι καταδικαστικές αποφάσεις που του έχουν αποδοθεί για τους στίχους του και τις αναρτήσεις στο twitter παραβιάζουν την ελευθερία της έκφρασης όπως αυτή «προστατεύεται» από το άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο με τη σειρά του κήρυξε απαράδεκτη την αίτηση που υπέβαλε ο καταλανός ράπερ, διαπιστώνοντας ότι οι ποινές που του έχουν επιβληθεί δεν είναι δυσανάλογες για τις «εγκληματικές του πράξεις» και υποστηρίζοντας τη σχετική συλλογιστική και αξιολόγηση των ισπανικών δικαστηρίων.

Η εκδικητικότητα με την οποία μεταχειρίζονται οι ισπανικές αρχές τον καταλανό ράπερ είναι στοχευμένη με βάση τις κομμουνιστικές του ιδέες, τη δράση του και την επιμονή του -ακόμη και μέσα από τα κάγκελα- να καλέι το λαό του να οργανωθεί και να αγωνιστεί. Δεν ενοχλήθηκαν οι ισπανικές αρχές με τον πολιτικό στίχο των μουσικών που έπαιξαν στο φεστιβάλ του φασιστικού μορφώματος "VOX" το 2022, ούτε διαπίστωσαν «προτροπή στη βία» όταν ακούστηκαν τραγούδια με κεντρικό μότο «να γυρίσουμε πίσω στο 1936». Ούτε, από την άλλη, χωράει αμφιβολία για το ρόλο της Ε.Ε., που κάτω από το δημοκρατικό μανδύα ξερνάει φασιστικοποίηση.

Είναι η «Ευρώπη των λαών» άλλωστε που -και με θεσμική απόφαση του Ευρωκοινοβουλίου- αναγνώρισε το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα, νομιμοποιώντας τη σφαγή του αγωνιζόμενου παλαιστινιακού λαού.

Ο μόνος δρόμος για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών και των δικαιωμάτων στη ζωή είναι οι λαϊκοί και εργατικοί αγώνες. Λευτεριά στον Πάμπλο Χασέλ!

Παλαιστίνη

Ωμός εκβιασμός για λουτρό αίματος και νέα Νάκμπα στη Ράφα Θα διαβεί τον Ρουβίκωνα το σιωνιστικό Ισραήλ;

Τις τελευταίες εβδομάδες εντείνεται η ανησυχία για το ενδεχόμενο εισβολής του σιωνιστικού στρατού κατοχής στη Ράφα, στην οποία έχουν καταφύγει πάνω από 1,3 εκατομμύρια εκτοπισμένοι Παλαιστίνιοι, εκτοξεύοντας τον αριθμό των αμάχων που παλεύουν να επιβιώσουν στην περιοχή σε πάνω από 1,5 εκατομμύριο. Μια τέτοια βάρβαρη επιλογή θα δημιουργήσει τους όρους για μια απερίγραπτη σφαγή, για εκτοπισμό δεκάδων και εκατοντάδων χιλιάδων αμάχων, ενώ παράλληλα θα προκαλέσει ισχυρές και απρόβλεπτες αναταράξεις σε όλη την περιοχή και τα καθεστώτα της. Από τις χώρες που θα δεχτούν τις σοβαρές επιπτώσεις μια τέτοιας επιλογής δεν πρέπει να εξαιρεθεί φυσικά ούτε η ίδια η σιωνιστική κατοχική οντότητα. Ευρύτερα αυτή η εφιαλτική προοπτική έχει επιτείνει τη διεθνή κατακραυγή εναντίον του φασιστικού Ισραήλ και των δυτικών προστατών του.

Ο διπλός σχεδιασμός της σιωνιστικής ηγεσίας

Φαίνεται ότι το φασιστικό Ισραήλ, έχοντας επικεφαλής την πιο ακροδεξιά - ναζιστικού χαρακτήρα - κυβέρνηση, εξελίσσει μέρα τη μέρα ένα διπλό σχέδιο ώστε να αποκομίσει τα μεγαλύτερα δυνατά οφέλη, χρησιμοποιώντας το αίμα του λαού της Παλαιστίνης.

Έτσι, από τη μια προχωρά τόσο στη Δυτική Όχθη όσο και κυρίως στη Λωρίδα της Γάζας το σχέδιο για μαζικό εκτοπισμό του παλαιστινιακού λαού. Στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη το όργιο των δολοφονιών, των συλλήψεων και των βασανιστηρίων στις κατοχικές φυλακές, τα διαρκή πογκρόμ και οι κατεδαφίσεις σπιτιών Παλαιστίνιων που πάνε μαζί με τις συνεχείς ανεγέρσεις νέων ισραηλινών εποικισμών κάνουν τη ζωή αβίωτη και θέλουν να σπρώξουν τον παλαιστινιακό λαό προς την Ιορδανία. Κλίμακες παραπάνω, στη Λωρίδα της Γάζας, κοντεύουν να κλείσουν πέντε μήνες καθημερινών ισραηλινών βομβαρδισμών που έχουν ισοπεδώσει ολόκληρα τετράγωνα κατοικημένων γειτονιών. Εισβολές και καταστροφές σε σχολεία, χώρους λατρείας, νοσοκομεία, τα έχουν μετατρέψει σε κρανίου τόπο, ενώ μέρα τη μέρα ο λαός της Γάζας οδηγείται στο θάνατο είτε από τις βόμβες είτε από την πείνα και τις αρρώστιες.

Με τη νέα χρονιά, η φασιστική ηγεσία έχει προχωρήσει στη συστηματική ισοπέδωση συγκεκριμένων περιοχών, που προβλέπεται να γίνουν «νεκρές αποστρατιωτικοποιημένες ζώνες», ουσιαστικά ζώνες μέσω των οποίων το Ισραήλ θα επιβάλει καθεστώς ασφυκτικού ελέγχου και -ναζιστικού τύπου- επιτήρησης στα μελλοντικά παλαιστινιακά γκέτο. Αυτά στην καλύτερη των περιπτώσεων γιατί, εάν υλοποιηθεί το σχέδιο εισβολής του κατοχικού στρατού στη Ράφα, μαζί με το αδιανόητο λουτρό αίματος θα εξωθηθούν μεγάλα τμήματα του παλαιστινιακού λαού σε μια δεύτερη εξορία. «Ευχής έργο» θα ήταν γι' αυτό το κράτος, που μόνο με το ναζιστικό κράτος της Γερμανίας μπορεί να συγκριθεί, να προκαλέσει μία δεύτερη «Νάκμπα» (Καταστροφή), μία δηλα-

δή μαζική εκτόπιση - εξορία των εκατομμυρίων κατοίκων της Λωρίδας προς το Σινά και την Αίγυπτο.

Το άλλο εν εξελίξει σχέδιο της σιωνιστικής ηγεσίας, πιο βραχυπρόθεσμο, είναι να χρησιμοποιηθεί αυτή η προοπτική ενός λουτρού αίματος και μίας δεύτερης Νάκμπα ως στοιχείο ενός ωμού εκβιασμού προς την Παλαιστινιακή Αντίσταση, για να παραδώσει τους ομήρους με μικρά ανταλλάγματα και έτσι η κυβέρνηση Νετανιάχου να αποφορτιστεί από την πίεση που δέχεται στο εσωτερικό του Ισραήλ και να ανακτήσει τμήμα του κύρους του φασιστικού κράτους και στρατού που ξεφτίλιστηκε στις 7 του Οκτώβρη.

Φυσικά η Παλαιστινιακή Αντίσταση, παρά την ισχυρή πίεση που δέχεται, δείχνει να αντέχει και να διατηρεί σημαντικό τμήμα της μαχητικής της ικανότητας, ενώ ο ηρωικός λαός της Λωρίδας της Γά-

ρια της Ουάσιγκτον, ωστόσο δεν φτάνει από μόνο του για κάτι τέτοιο. Γι' αυτό χρειάζεται και η σύμπραξη Ισραήλ - αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων με πιο κρίσιμη -σ' αυτή τη φάση- τη σύμπραξη Ισραήλ - Σαουδικής Αραβίας. Ό,τι ακολούθησε την 7η Οκτώβρη έχει τουλάχιστον παγώσει όλους αυτούς τους σχεδιασμούς, ενώ έχει μεγαλώσει η δυσάρεσκια των καθεστώτων αυτών αλλά και η ανησυχία τους για το ενδεχόμενο αποσταθεροποίησής τους.

Ως στοιχείο της σύμπραξης αυτής, που αναγκαστικά προστέθηκε μετά την 7η Οκτώβρη, ήταν και η δρομολόγηση μιας διαδικασίας ενταφιασμού του παλαιστινιακού εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος μέσω της «λύσης των δύο κρατών», δηλαδή ενός κράτους (Ισραήλ) και ενός προτεκτοράτου, μιας καρικατούρας κράτους (Παλαιστινιακή Αρ-

μήσει με τμήματα του αμερικανικού κατεστημένου.

Να σημειωθεί ότι μετά τις δηλώσεις Μπλίνκεν για τη λύση των δύο κρατών αλλά και του Μακρόν -στις συζητήσεις του με τον ιορδανό μονάρχη- πως είναι ανοιχτός στο ενδεχόμενο αναγνώρισης ενός παλαιστινιακού κράτους, ο Νετανιάχου κατέθεσε «δηλωτική απόφαση» που ψηφίστηκε ομόφωνα από το υπουργικό συμβούλιο του Ισραήλ. Η απόφαση αυτή υπογράμμιζε πως η σημερινή σιωνιστική ηγεσία αντιτίθεται σε οποιαδήποτε μονομερή ανακήρυξη παλαιστινιακού κράτους και στη λύση των δύο κρατών. Οπότε είναι πιθανό, εν μέσω ολόένα και μεγαλύτερης όξυνσης της εσωτερικής αντιπαράθεσης στις ΗΠΑ, η διοίκηση Μπάιντεν να φοβάται ότι περαιτέρω ένταση του Ισραήλ σ' αυτή την αντιπαράθεση θα τραυματίσει τη συνοχή του σιωνιστικού κράτους. Έτσι, την ίδια στιγμή που πιέζει το Ισραήλ να «ξανασκεφτεί» την εισβολή στη Γάζα, απελευθερώνει ακόμη ένα πακέτο 14 δισ. δολαρίων για στρατιωτική και όχι μόνο ενίσχυση του σιωνιστικού μαντρόσκυλου, ενώ βάζει για τρίτη φορά βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ σε ψήφισμα για κατάπαυση του πυρός.

Κινήσεις αραβικών χωρών και ιμπεριαλιστών

Είναι γεγονός πως τα αραβικά καθεστώτα, παρά το γεγονός πως δέχονται τα κύματα της αποσταθεροποίησης και ανησυχούν για το τι θα παράξουν αυτά, παράλληλα οδηγούνται, όπως η Αίγυπτος, σε βήματα προσαρμογής και προετοιμάζονται για παν ενδεχόμενο. Έτσι, το Κάιρο τονίζει ότι σε περίπτωση εισβολής μπορεί και να αναστείλει την ιστορική (και προδοτική για τον παλαιστινιακό αγώνα) συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ και δηλώνει από κοινού με το Παρίσι, που επικριρεί από τη μεριά του να παίξει ρόλο στις εξελίξεις, σταθερά αντίθετο σε μια ισραηλινή εισβολή στη Ράφα. Παράλληλα, σύμφωνα με την αμερικανική εφημερίδα Wall Street Journal, η Αίγυπτος κατασκευάζει στα σύνορα με τη Γάζα μια περιφραγμένη με ψηλούς τσιμεντένιους τοίχους περιοχή για τη φιλοξενία 50 έως 100 χιλιάδων παλαιστίνιων προσφύγων, ενώ έχει αυξήσει κατακόρυφα τον αριθμό των στρατευμάτων του στην περιοχή του Σινά. Απαρτρήρητη δεν μπορεί να περάσει η κίνηση της κατά τα άλλα φειδωλής Ρωσίας να φιλοξενήσει σύνοδο παλαιστινιακών οργανώσεων. Χωρίς να έχει φύγει από την κυνική πολιτική, «αφήνουμε τη Δύση να απονομιμοποιείται στη Μέση Ανατολή», μάλλον βρίσκει ευκαιρία να κωθεί στις εξελίξεις. Ενώ και η ΕΕ, κυρίως με την επιμονή του γαλλικού ιμπεριαλισμού και αγκομαχώντας, τρέχει να δηλώσει το στρατιωτικό και το πολιτικό της «παρών» στα τεκταινόμενα στην περιοχή.

Οι επόμενες μέρες και εβδομάδες μέχρι την αρχή του Ραμαζανιού στις 10 Μάρτη, που έδωσε διορία ο Νετανιάχου, θα είναι πολύ κρίσιμες για το τι μέλλει γενέσθαι στη ματωμένη και ηρωική Γάζα αλλά και ευρύτερα στο καζάνι της Μέσης Ανατολής.

ζας εκφράζει τη συμπάραστασή του στους μαχητές της υπόθεσής του με όποιον τρόπο μπορεί, όπως μπορεί να διαπιστώσει κανείς από τα εκατοντάδες - απαγορευμένα στα επίσημα ΜΜΕ του «ελεύθερου» δυτικού κόσμου- ερασιτεχνικά βίντεο που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο. Τόσο οι ανακοινώσεις των αντιστασιακών παλαιστινιακών οργανώσεων όσο και αυτές των συλλογικότητων που έχουν φτιάξει οι εκατοντάδες χιλιάδες εκτοπισμένων στη Ράφα μαρτυρούν ένα πράγμα: ο αδούλωτος λαός της Παλαιστίνης θα αντισταθεί με κάθε τρόπο στον αφανισμό του και στον εκτοπισμό του!

ΗΠΑ και Ισραήλ: φονιάδες στηρίζουν φονιάδες

Εδώ και καιρό έχουμε επισημάνει πως η ισραηλινή ηγεσία με την πολιτική που ακολουθεί ρίχνει στο καναβάτσο όλη τη μεσανατολική πολιτική των ΗΠΑ. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θέλει να οικοδομήσει μια ευρύτερη συμμαχία στην περιοχή της Μέσης Ανατολής ενάντια στο Ιράν και κατ' επέκταση ενάντια στη Ρωσία και την Κίνα. Έτσι, ενώ το Ισραήλ είναι το απαραίτητο και αδιαπραγμάτευτο προχωρημένο φυλάκιο και βάση στα χέ-

ρή απόλυτα ελεγχόμενου από τις ΗΠΑ, το Ισραήλ και τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα (Αίγυπτος, Σαουδική Αραβία, Κατάρ). Οι πέντε περιοδείες του Μπλίνκεν στην περιοχή, οι επικριτικές δηλώσεις προς την ισραηλινή ηγεσία, οι προσπάθειες που γίνονται όλων αυτών τον καιρό για αποπομπή του Νετανιάχου ή έστως των ακόμα πιο ακροδεξιών εταιρών του, ακόμη και το χλιαρό ψήφισμα που οι ΗΠΑ ήθελαν να καταθέσουν στον ΟΗΕ για μια απροσδιόριστη χρονικά προσωρινή εκχειρία αντικατοπτρίζουν αυτές τις ανάγκες των ΗΠΑ και δεν συνιστούν απλά μια τυπική υποκριτική στάση ενός ιμπεριαλιστή.

Ωστόσο, φαίνεται πως η ηγεσία των ΗΠΑ έχει αρχίσει να εκτιμά -και από την πλευρά της πιθανά όχι άδικα- ότι μια μεγαλύτερη κλιμάκωση της πίεσης προς την ισραηλινή ηγεσία με κάποια από τα δραστικά εργαλεία εκβιασμού που έχει στα χέρια της (π.χ. στρατιωτική, οικονομική στήριξη) θα διακινδύνευε συνολικά τη σταθερότητα του κράτους - τρομοκράτη που έχει υπό την προστασία της και όχι απλά την επιβίωση της σημερινής κυβέρνησης Νετανιάχου. Είναι επίσης πιθανό, η άτεγκτη στάση Νετανιάχου να εδράζεται στις σχέσεις που έχει οικοδο-

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Ολι Αλεξάντερ θα εκπροσωπήσει τελικά τη Βρετανία στον φετινό διαγωνισμό της Γιουροβίζιον. Η πρεσβεία του Ισραήλ, σιωνιστικές οργανώσεις ακόμη και φωνές από το Συντηρητικό Κόμμα είχαν ζητήσει από το BBC να ακυρώσει τη συμμετοχή του. Αιτία η υπογραφή που έβαλε σε μια δημόσια επιστολή-καταγγελία της ισραηλινής πολιτικής του απαρτχάιντ και της γενοκτονίας σε βάρος των Παλαιστίνων που κυκλοφόρησε η Voices4 London, μια ΛΟΑΤΚΙ πρωτοβουλία για διεθνείς δράσεις. Ηθοποιός και γνωστός ποπ τραγουδιστής, ο Αλεξάντερ είναι ένας από τους πολλούς καλλιτέχνες στη Δύση που αρνήθηκαν να συνταχθούν με την καθοδηγούμενη φίλο-σιωνιστική υστερία ενάντια στη δίκαιη αντίσταση των Παλαιστίνων. Ενόχλησε ιδιαίτερα, όμως, γιατί είναι δηλωμένος ομοφυλόφιλος και η συγκεκριμένη πρωτοβουλία είναι μια από αυτές που υπονομεύουν την πολυετή συστηματική προπαγανδιστική επιχείρηση του σιωνιστικού κράτους με εργαλείο τα δικαιώματα των ΛΟΑΤΚΙ.

Στο όνομα της αγάπης! Έτσι έγραφε η σημαία με τα χρώματα του ουράνιου τόξου που κρατούσε ο 31χρονος έφεδρος Γιοάβ Ατζμόνι. Φωτογραφήθηκε χαμογελαστός με φόντο ισραηλινά τανκς και ερείπια στην βόρεια Γάζα! Ο Ατζμόνι, που είναι ομοφυλόφιλος, δήλωσε ευτυχισμένος, γιατί ύψωσε για πρώτη φορά τη σημαία της υπερηφάνειας στη Γάζα, προσθέτοντας πως «ο ισραηλινός στρατός είναι ο μόνος στρατός στη Μέση Ανατολή που προστατεύει τις δημοκρατικές αξίες και διασφαλίζει στα ΛΟΑΤ άτομα την ελευθερία!». Η φωτογραφία, η οποία προκάλεσε πολλές επικρίσεις, δημοσιεύτηκε στις 13 Νοεμβρίου σε επίσημο λογαριασμό του ισραηλινού κράτους και διακινήθηκε με ενθουσιασμό από δεκάδες διπλωματικές αποστολές του Ισραήλ στο εξωτερικό. Το σχόλιο που συνοδευε τη φωτογραφία έγραφε πως ο Ατζμόνι με αυτόν τον τρόπο ήθελε να στείλει ένα μήνυμα ελπίδας στον λαό της Γάζας, που ζει κάτω από τη βαρβαρότητα της Χαμάς! Παραλογισμός; Για κάθε λογικό άνθρωπο, ναι! Για τους σιωνιστές, αντίθετα, ένα δείγμα του κυνισμού και της προσπάθειας μετατροπής σε πολεμικό εργαλείο των αγώνων για τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων.

Η εκστρατεία του σιωνιστικού κράτους να αναγορευτεί ως προνομιακός υπερασπιστής του κινήματος της λεγόμενης ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας διεθνώς, δαιμονοποιώντας ταυτόχρονα τις αραβικές κοινωνίες, ιδιαίτερα βέβαια την Παλαιστινιακή, είναι μια παλιά ιστορία. Αποτελεί μέρος και δάνειο της αποικιοκρατικής ιδεολογίας και πολιτικής, η οποία στους τελευταίους αιώνες αντιμετώπισε τους λαούς και τις κοινωνίες στην Ασία, την Αφρική, τη Μέση Ανατολή και αλλού ως υπανάπτυκτες, βάρβαρες και οι οποίες έπρεπε να αναμορφωθούν σύμφωνα με τα δυτικά ιουδαίο-χριστιανικά πρότυπα. Και όμως, το αντίθετο συνέβη στην πραγματικότητα και στο συγκεκριμένο ζήτημα. Ήταν ιδιαίτερα οι Βρετανοί, αλλά και οι Γάλλοι αποικιοκράτες αυτοί που θεσμοθέτησαν την ποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας στα χρόνια του καθεστώτος των Εντολών μετά το 1918

στην Αραβία. Το ίδιο έκαναν οι Εγγλέζοι και στην Ινδική υποήπειρο το 1861, όταν σταθεροποίησαν την κυριαρχία τους, ειςάγοντας το άρθρο 377 στον Ινδικό Ποινικό Κώδικα, το οποίο απαγόρευε τη συναινετική «ομοφυλοφιλική συμπεριφορά». Αντίθετα, οι Οθωμανοί Τούρκοι, που κυβέρνησαν το μεγαλύτερο μέρος της Μέσης Ανατολής τον 19ο αιώνα, αποποινικοποίησαν την ομοφυλοφιλία το 1858, έναν αιώνα πριν από την Αμερική και τη Βρετανία! Πριν από τους Βρετανούς, η ομοφυλοφιλία δεν ήταν παράνομη στην Ινδία, ενώ στον ισλαμικό κόσμο, παρά τις απειλητικές περικοπές στο Κοράνι για τον λαό του Λουτ, υπήρξαν περίοδοι εντυπωσιακής ανεκτικότητας. Στο αποκορύφωμα της Ισλαμικής Χρυσής Εποχής - μια περίοδο από τα μέσα του 8ου αιώνα έως τα μέσα του 13ου αιώνα - όταν ο ισλαμικός πολιτισμός έφτασε στο ζενίθ του, η ομοφυλοφιλία αναφέρονταν δημόσια σε κείμενα και συζητήσεις. Γιατί, όμως, οι Άραβες δεν κατάργησαν τους νόμους κατά των ομοφυλοφίλων όταν έφυγαν οι Γάλλοι και οι Βρετανοί αποικιοκράτες; Η απάντηση δεν είναι απλή, αλλά ορισμένες πλευρές της βρίσκονται ακριβώς στις επιπτώσεις που είχε η αποικιοκρατία στις κοινωνικές δομές αυτών των κοινωνιών. Οι αποικιοκράτες συμάχησαν με την τοπική φεουδαρχία, ενίσχυσαν την πατριαρχία και όταν έφυγαν, επιδίωξαν να διατηρηθεί και να στερεωθεί η ηγεμονία αυτών των αντιδραστικών δυνάμεων, με τις οποίες συνέχισαν να συνεργάζονται σε βάρος των αραβικών λαών. Είναι πολλά τα παραδείγματα στα οποία οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, συνεχιστές της αποικιοκρατίας, στήριξαν αντιδραστικούς ισλαμιστές σε βάρος κοσμικών πολιτικών ρευμάτων, όχι μόνο αριστερών, αλλά και αστικών στον 20ο αιώνα, με σκοπό τη διατήρηση της επιρροής τους στον αραβικό κόσμο.

Ροζ χρώμα! Για να διασκεδαστεί το μαύρο της κατοχής και το κόκκινο του αίματος! Παρά το γεγονός πως το σιωνιστικό καθεστώς είναι στον πυρήνα του βαθιά αντιδραστικό και θεοκρατικό, αυτοπροβάλλεται ως όαση δικαιωμάτων των ΛΟΑΤΚΙ, αλλά και προπύργιο υπεράσπισής τους. Αφού κατάργησε το 1988 την απαγόρευση των συναινετικών σεξουαλικών πράξεων ομοφυλόφιλων, έκανε επίσημη κρατική πολιτική την υποστήριξη εκδηλώσεων και πρωτοβουλιών του κυρίαρχου δυτικού ρεύματος στο ΛΟΑΤΚΙ κίνημα. Το 2005, με τη συνδρομή Αμερικανών συμβούλων, η ισραηλινή κυβέρνηση ξεκίνησε μια εκστρατεία με την επωνυμία «Brand Israel», προσπαθώντας να εμφανίσει το Ισραήλ ως δημοκρατικό, ανεκτικό και μοντέρνο. Η αξιοποίηση της ομοφυλοφιλικής κοινότητας αποτέλεσε βασικό μέρος αυτού του σχεδίου για να αλλάξει η διεθνής εικόνα του. Δαπανήθηκαν δεκάδες εκατομμύρια δολάρια για να γίνει το Τελ Αβίβ διεθνής προορισμός διακοπών για γκέι. «Δεν υπάρχει καλύτερο μέρος από το Τελ Αβίβ για να γιορτάσεις, αφού είναι η πιο φιλική πόλη στην κοινότητα λεσβιών, γκέι, αμφισεξουαλικών και τρανσέξουαλ ατόμων», είχε δηλώσει ενθουσιασμένος το καλοκαίρι του 2013 ο τότε πρεσβευτής των ΗΠΑ, Νταν Σαπίρο, με-

Γάζα, Παλαιστίνη

Εγκλήματα και εθνοκάθαρση στο όνομα της αγάπης!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ την επιστολή που συνυπέγραψε ο Αλεξάντερ voices4london.org.uk/blog/open-letter-queers-solidarity-palestine/ και το διάταγμα Μπάιντεν www.whitehouse.gov/briefing-room/presidential-actions/2021/02/04/memorandum-advancing-the-human-rights-of-lesbian-gay-bisexual-transgender-queer-and-intersex-persons-around-the-world/

atheatoskosmosps.blogspot.com

ταφέροντας τις θερμές ευχές του προέδρου Ομπάμα και του αμερικανικού λαού! Στον αντίποδα ο Νετανιάχου έλεγε σε μια από τις φιλοπόλεμες ομιλίες του πως η Μέση Ανατολή είναι μια περιοχή όπου λιθοβολούνται οι γυναίκες, απαγχονίζονται οι γκέι και διώκονται οι χριστιανοί. Σε φεστιβάλ queer ταινιών και συναυλίες, σε παρελάσεις Υπερηφάνειας, σε διάφορες καταχωρίσεις στα δυτικά ΜΜΕ, ο προσεκτικός παρατηρητής θα διακρίνει τη συστηματική παρουσία της ισραηλινής σημαίας δίπλα στη σημαία του ουράνιου τόξου, παρά τις συνεχείς αντιδράσεις από ομάδες ΛΟΑΤΚΙ ακτιβιστών. Οι ισραηλινές διπλωματικές αποστολές είναι τακτικοί χορηγοί τέτοιων εκδηλώσεων στα πιο απίθανα σημεία του πλανήτη.

Στις 4 Φεβρουαρίου 2021, ο Αμερικανός πρόεδρος Μπάιντεν υπέγραψε ένα διάταγμα που επιβεβαιώνει και ενισχύει ένα μνημόνιο του 2011 που καθοδηγούσε τις αμερικανικές διπλωματικές αποστολές και άλλες υπηρεσίες στο εξωτερικό, για να «προωθήσουν και να προστατεύσουν τα ανθρώπινα δικαιώματα των λεσβιών, των ομοφυλόφιλων, των αμφιφυλόφιλων και των τρανσέξουαλ ατόμων παντού», υπενθυμίζοντας πως οι ΗΠΑ είναι στην πρώτη γραμμή αυτού του αγώνα. Δέκα χρόνια νωρίτερα, τον Δεκέμβριο του 2011, η Χίλαρι Κλίντον ως υπουργός Εξωτερικών είχε κάνει μια παθιασμένη ομιλία στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ στην επέτειο της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, συνδέοντας τη δράση της αμερικανικής αυτοκρατορίας με την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των ΛΟΑΤΚΙ. Είχε το ίδιο επιθετικό ύφος όπως παλιότερα, που μιλούσε για την καταπίεση των γυ-

ναικών στο Αφγανιστάν ως πρόσχημα για τους αμερικανικούς βομβαρδισμούς. Γκέι ιμπεριαλισμός! Δυτικός ομο-εθνικισμός και ροζ ξέπλυμα της εξωτερικής επεμβατικής πολιτικής του βόρειο-αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Αυτές είναι μερικές από τις κατηγορίες που από καιρό έχουν αποδοθεί στη διεθνή δυτική εκστρατεία υπεράσπισης των δικαιωμάτων των ΛΟΑΤΚΙ, η οποία στηρίζεται πολύμορφα από κρατικές υπηρεσίες, πολυεθνικές και ιδρύματα. Όπως έχει πει η Αμερικανίδα Τζούντιθ Μπάτλερ, σε μια ομιλία της στο Βερολίνο το 2010: «Οι λεσβίες, οι γκέι, οι τρανς και οι queer μπορεί να χρησιμοποιηθούν από πολεμοκάπηλους που εμπλέκονται σε πολιτιστικούς πολέμους κατά των μεταναστών και μέσω της ισλαμοφοβίας στους πολέμους εναντίον του Ιράκ και του Αφγανιστάν. Αυτή τη στιγμή, μέσω αυτών των μέσων, στρατολογούμαστε για τον εθνικισμό και τον милитарισμό», ενώ λίγο νωρίτερα σε μια άλλη παρέμβασή της στην Άγκυρα είχε διαπιστώσει πως «σε ορισμένα μέρη της Ευρώπης και σίγουρα στο Ισραήλ τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων υπερασπίζονται στο όνομα του εθνικισμού». Και αυτό ήταν που ενόχλησε περισσότερο στην περίπτωση του Όλι Αλεξάντερ. Ότι σε πείσμα της δυτικής νέο-αποικιακής προπαγάνδας, υπάρχουν άνθρωποι και συλλογικότητες στους ΛΟΑΤΚΙ οι οποίοι σκέφτονται, μιλούν και αγωνίζονται με κριτήριο την κοινωνική τάξη, το δικαίωμα στην πατρίδα και στην αντίσταση και τις αξίες της ελευθερίας και της δικαιοσύνης. Αρνούται να συνταχθούν με τα συμφέροντα των κυρίαρχων, των πολεμοκάπηλων και των εκμεταλλευτών αυτού του κόσμου.

ΗΠΑ

Η προεκλογική όξυνση πυροδοτεί συμμαχικές ανησυχίες

Στις ΗΠΑ τον προηγούμενο μήνα ξεκίνησε η πολύμηνη προεκλογική περίοδος που οδηγεί στην πρώτη Τρίτη του Νοέμβρη και στην εκλογή του επόμενου ενοίκου του Λ. Οίκου. Προκριματικές εκλογές, επικρατέστεροι υποψήφιοι μονομάχοι, προεδρικές εκλογές και, τέλος, το συνέδριο των εκλεκτόρων που ορίζει τον νέο Πρόεδρο. Πάντα έτσι ήταν και επιπλέον ένα θεαματικό σόου, αφού τα «Βασικά» ζητήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού λύνονταν «πριν» και σε «άλλο πεδίο». Σήμερα τα «Βασικά» ζητήματα είναι δισεπίλυτα και το «άλλο πεδίο» διχασμένο!

Πρώτη φορά έχουμε αποκλίσεις από το σύνθετο σόου. Ένας πρόεδρος που παραπαίει από «γκάφα σε γκάφα» και ένας πρώην πρόεδρος (με 4 ποινικά δικαστήρια) που θέλει να είναι ο επόμενος. Κατά συνέπεια, η συνέχεια απρόοπτη, με πολλά αστάθμητα τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό πεδίο. Δεν είναι μόνο η Ουκρανία και η Γάζα που έχουν γίνει πεδίο αντιπαράθεσης, έχουμε και τον κυβερνήτη του Τέξας, Άμποτ, να συλλαμβάνει μετανάστες και να τους προωθεί σε Πολιτείες που κυβερνούν οι Δημοκρατικοί!

Η πιο πιθανή εξέλιξη στους επόμενους μήνες αναφορικά με την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ είναι, στην καλύτερη περίπτωση, μια παρατεταμένη περίοδος αναμονής στα κρίσιμα μέτωπα, Ουκρανία και Μ. Ανατολή. Το Κογκρέσο των ΗΠΑ έχει ουσιαστικά παραλύσει, καθώς τα δύο σώματά του βρίσκονται σε σχέση ακραίας αντιπαράθεσης.

Μέχρι στιγμής έχουμε ισχυρό προβάδισμα του Τραμπ, που σαρώνει στις προκριματικές κάλπες για το χρίσμα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος και προηγείται στις δημοσκοπήσεις για την προεδρία. Το μόνο που φαίνεται να τον σταματά είναι κάποια δικαστική απόφαση ή κάποια (παρ)ερμηνεία των νόμων και του Συντάγματος των ΗΠΑ. Κάτι τέτοιο,

ωστόσο, όπως πιθανολογείται, θα οδηγήσει σε δυναμικότερες αντιδράσεις ακόμα και από τα γεγονότα του Καπιτωλίου το 2020.

Σήμερα ο Τραμπ έχει μπροστά του τέσσερις ποινικές διώξεις για μια σειρά από αδικήματα, ακόμη και για την περίοδο πριν γίνει πρόεδρος. Πρόσφατα ο Δικαστής της Νέας Υόρκης όρισε την πρώτη δίκη στις 25 Μαρτίου και αφορά «ροζ ιστορίες». Οι άλλες τρεις, μεσούσης της προεκλογικής περιόδου, αφορούν τις προσπάθειες να ανατρέψει το αποτέλεσμα των εκλογών το 2020 και την παράνομη κατοχή απόρρητων έγγραφων στο σπίτι του στη Φλόριδα.

Ο Τραμπ, παρά ταύτα, συνεχίζει τη προκλητική ρητορική του για το ΝΑΤΟ, που την ξεκίνησε ήδη από το 2017, όταν είχε δηλώσει ότι το στρατιωτικό μπλοκ είναι «παρωχημένο». Πρόσφατα, μιλώντας στη Νότια Καρολίνα, υποστήριξε ότι οι χώρες του ΝΑΤΟ που δεν εκπληρώνουν τους στόχους για τις στρατιωτικές δαπάνες δεν θα πρέπει να αναμένουν την υποστήριξη των ΗΠΑ σε περίπτωση επίθεσης. Προσθέτοντας πως «αν ποτέ χρειαζόμασταν τη βοήθειά τους, ας πούμε ότι δεχόμασταν επίθεση, δεν πιστεύω πως θα ήταν εκεί!». Για τον Λ. Οίκο, ο Τραμπ «ενθαρρύνει» τη Ρωσία να επιτεθεί σε χώρες της Συμμαχίας που δεν τηρούν τις δεσμεύσεις τους για τις δαπάνες.

Η επιμονή του Τραμπ στην επίτευξη του στόχου του 2% για τις δαπάνες του ΝΑΤΟ μπορεί να θεωρηθεί προεκλογική πρόκληση και μέρος μιας πολιτικής ρητορικής. Ωστόσο έχει ευρύτερη απήχηση. Κάποιοι αναλυτές εκτιμούν πως, όταν το περιβάλλον Τραμπ απειλεί να τελειώσει τον πόλεμο στην Ουκρανία σε ένα 24ωρο ή ότι θα αποσύρει τις ΗΠΑ από το ΝΑΤΟ, ενδεχόμενα να προετοιμάζει την κοινή γνώμη της χώρας για μια στρατηγική αναδίπλωση, καθώς η ανάδυσση της Ρωσίας από τις στάχτες της ΣΕ και η σημερινή ενδυνάμωσή της αποτελεί μια πιεστική

ανάγκη για τον επαναπροσδιορισμό των σχέσεων Ανατολής-Δύσης, πάντα στη βάση της προώθησης των αμερικανικών συμφερόντων. Άλλωστε, στο βάθος υπάρχει και η πρόκληση «Κίνα» που σήμερα αποτελεί τη μόνη διακομματική σύγκλιση.

Σε ό,τι αφορά τον Μπάιντεν και την εξέλιξη της προεκλογικής μονομαχίας με τον Τραμπ, φαίνεται ότι καθοριστικό ρόλο θα παίξει η κατάσταση της υγείας του. Στις 8 Φεβρουαρίου, ο δικηγόρος Hur δημοσίευσε μια έκθεση σχετικά με την υπόθεση της παράνομη φύλαξης εμπιστευτικών εγγράφων από τον Μπάιντεν. Ο Hur περιέγραψε τον αμερικανό πρόεδρο «ως έναν συμπαθή, καλοπροαίρετο, ηλικιωμένο άνθρωπο με κακή μνήμη». Ως εκ τούτου, ο εισαγγελέας αποφάσισε να μην κινήσει ποινική διαδικασία κατά του Μπάιντεν, για άνοια που σχετίζεται με την ηλικία, γεγονός που εξόργισε τον Λ. Οίκο και τον ίδιο. Αλλά όταν ο Μπάιντεν πήγε να το διορθώσει το έκανε χειρότερο! Δηλώνοντας ότι «Η μνήμη μου είναι μια χαρά», αναφέρθηκε αμέσως μετά στον Αιγύπτιο πρόεδρο Σίσι ως πρόεδρο του Μεξικού. Νωρίτερα είχε μπερδέψει τον Μακρόν με τον Μιτερράν και είχε αναφερθεί σε συνομιλία με τη Μέρκελ το 2021 ως συνομιλία με τον εκλιπόντα Κολ!

Δεδομένου πως η «γνωστική έκπτωση» του Μπάιντεν είναι πλέον πολύ εμφανής και αναμένεται να επιδεινωθεί προοδευτικά όσο πλησιάζουν οι προεδρικές εκλογές, είναι πολύ πιθανό να επιβεβαιωθούν τα σενάρια τα οποία τις τελευταίες βδομάδες μιλούσαν για ενδεχόμενη αντικατάστασή του από τη σύζυγο του Ομπάμα, Μισέλ, ή τον Ρόμπερτ Κένεντι τον νεότερο.

Με όσα συμβαίνουν και όσα ενδεχομένως συμβούν στο άμεσο μέλλον στο εσωτερικό των ΗΠΑ, το κρίσιμο ερώτημα που τίθεται αφορά το αν μπορούν οι ΗΠΑ να παραμείνουν αξιόπιστοι εγγυητές προς φίλους και συμμάχους. Οι επιπτώσεις αυ-

τών των αμφιβολιών επικεντρώνονται στη μακρόχρονη διατλαντική σχέση. Η Γερμανία και άλλα μέλη του ΝΑΤΟ ανησυχούν για την πορεία της συμμαχίας όχι μόνο σε περίπτωση που ο Τραμπ εξασφαλίσει την επανεκλογή του, αλλά και για το ρόλο και τη σημασία της στο σημερινό γεωπολιτικό πλαίσιο. Οι ανησυχίες θα εκτιναχτούν στο βαθμό που οι ΗΠΑ αναζητήσουν επανειράχρηση στρατηγικών στόχων. Το πολύμηνο αδιέξοδο στο Κογκρέσο σχετικά με το προτεινόμενο πακέτο βοήθειας στο Κίεβο γίνεται ο βασικός παράγοντας που συμβάλλει καθοριστικά σε αυτή την αυξανόμενη ανησυχία, αφού σηματοδοτεί βαθύτερο εσωτερικό ρήγμα στις ΗΠΑ.

Από την άλλη, οι πρόσφατες δηλώσεις Πούτιν εκτιμάται ότι συμπυκνώνουν ποικίλα μηνύματα. Δήλωσε πως η Ρωσία (μόνιμα στο κάδρο του στρατηγικού αντιπάλου για τις ΗΠΑ) (...) «θα προτιμούσε να δει τον Μπάιντεν να κερδίζει δεύτερο γύρο», θεωρώντας τον εμπειρότερο του Τραμπ! Συμπλήρωσε δε ότι... «θα συνεργαστούμε με οποιονδήποτε αμερικανό ηγέτη εμπιστευτεί ο αμερικανικός λαός»!

Η εσωτερική πολιτική κρίση στις ΗΠΑ δεν είναι σίγουρο ότι εκλαμβάνεται ως «ευνοϊκή επένδυση» για τη Ρωσία. Μάλλον θα ήθελε να επενδύσει σε μια «κανονικότητα», επανερχόμενη ως απευθείας συνομιλητής των ΗΠΑ στα κρίσιμα ζητήματα.

Το βασικό ζητούμενο είναι αν το διεθνές κύρος των ΗΠΑ και η αξιοπιστία που το περιβάλλει θα βγουν αλώβητα από μια παρατεταμένη πολιτική κόντρα στο επόμενο διάστημα. Ωστόσο, με τα σημερινά δεδομένα κανείς δεν θα διακινδύνευε πρόβλεψη για επιστροφή στην «πολιτική κανονικότητα», όχι μόνο για την επόμενη μέρα των εκλογών αλλά και όλες τις προηγούμενες που οδηγούν στην πρώτη Τρίτη του Νοέμβρη.

XB

Αιτή

Μια ρημαγμένη χώρα ανάμεσα στις συμμορίες και την ιμπεριαλιστική χειραγώγηση

Η νησιωτική χώρα της Αιτής, η πρώτη που απέκτησε την ανεξαρτησία της, το 1804, σε συνέχεια της εξέγερσης των δούλων και των απελευθερωθέντων εγχρώμων κατά της γαλλικής αποικιοκρατίας, μια χώρα της οποίας ο λαός δεν έπαψε ποτέ να παλεύει για δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια, δεν κατάφερε μέχρι σήμερα να στεριώσει έστω και ένα υποτυπώδες πολίτευμα αστικής δημοκρατίας, παραμένοντας διαρκώς έρμαιο καθεστώτων νεοαποικιακών και, στη συνέχεια, εξαρτημένων από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Η τριαντάχρονη δικτατορία των Ντιβαλιέ (πατέρα και γιου), που κατέρρευσε το 1986, παγίωσε μια κατάσταση όπου μια χούφτα ιθυνόντων λυμαινόταν τον πλούτο της χώρας σε βάρος των φτωχών μαζών, που οδηγήθηκαν στην εξαθλίωση. Οι δικτάτορες άφησαν ένα εξωτερικό χρέος που ξεπερνούσε τα 500 εκατομμύρια δολάρια, χρήματα κλεμμένα από τα δημόσια ταμεία και φυγαδευμένα σε τράπεζες του εξωτερικού. Κατόπιν τούτου, οι ιμπεριαλιστικοί χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί (ΔΝΤ και Παγκόσμια Τράπεζα) αποφάσισαν να υποθηκεύσουν τη χώρα και το λαό της, ανοίγοντας το δρό-

μο για την καταλήστευση από τις ξένες πολυεθνικές.

Οι ελάχιστες προσπάθειες εκδημοκρατισμού, κυρίως από τη μεριά του Ζαν Μπερτράν Αριστίντ, υπό την πίεση λαϊκών εξεγέρσεων, έπεσαν στο κενό, καθώς μια σειρά απανωτών πραξικοπημάτων υποκινήθηκαν από νοσταλγούς του παλιού καθεστώτος με τη βοήθεια των ιμπεριαλιστών «προστατών». Κάθε εξέγερση του εξαθλιωμένου λαού πνιγόταν στο αίμα και την εξουσία καρπώνονταν είτε ο στρατός είτε επίδοξοι δικτάτορες. Με πρόσχημα την «ομαλοποίηση» της κατάστασης, οι ξένοι παράγοντες επενέβαιναν με διάφορες δυνάμεις κατοχής: Αποστολή των Ηνωμένων Εθνών για Σταθεροποίηση στην Αιτή (MINUSTAH), Αποστολή του ΟΗΕ για Εγκαθίδρυση του Κράτους Δικαίου στην Αιτή (MINUJUSTH), που στην ουσία επιδίωκαν τη διατήρηση του νεοαποικιακού καθεστώτος που είχε επιβληθεί στη χώρα.

Σε όλο αυτό το διάστημα, οι εξεγέρσεις φούντωναν κατά κύματα και η ταξική συνείδηση του λαού ολοένα και αυξανόταν. Ακόμη και ένας αστός διανοούμενος, Διευθυντής του Πολιτιστικού Ιδρύματος Καρλ Λεβέκ, δήλωσε πως «οι δικε-

δικήσεις ριζοσπαστικοποιήθηκαν σε σημείο τέτοιο που πήραν τη μορφή ταξικής πάλης. Δεν είναι δυνατόν να κατανοήσουμε τις τρέχουσες ταραχές αν δεν λάβουμε υπόψη την κοινωνικοοικονομική δομή της χώρας, όπου οι ελίτ των εξαγωγών πλούτισαν μετατρέποντας τη χώρα σε νεοαποικία».

Η τελευταία «θεσμική» κυβέρνηση του Ζοβενέλ Μοϊζ προχώρησε ένα βήμα παραπέρα, αυξάνοντας τις τιμές των καυσίμων και των τροφίμων και καταργώντας όλες τις κοινωνικές παροχές, αφήνοντας τα φτωχότερα στρώματα στο

έλεος της πείνας και των ασθενειών. Η δολοφονία του προέδρου, το 2021, οδήγησε τη χώρα σε μια ανυπέβλητη κυβερνητική και οικονομική κρίση. Η συνεπαγόμενη ακυβερνησία έστρωσε το έδαφος για την επικράτηση των εγκληματικών συμμοριών που, με την κάλυψη των ιθυνόντων, ζουν και βασιλεύουν στις φτωχές γειτονιές. Όμως ο λαός της Αιτής, που -στην κυριολεξία- δεν έχει να χάσει παρά μόνο τις αλυσίδες του, συνεχίζει να κατεβαίνει στους δρόμους σε καθημερινές διαμαρτυρίες με την ελπίδα να ζήσει ένα καλύτερο αύριο.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Mercosur

Μπορεί να γίνει μια μεγάλη συζήτηση για το τι κέρδισαν και τι δεν κέρδισαν οι ευρωπαίοι αγρότες (και... «ποιοι» αγρότες) από τις κινητοποιήσεις τους, ένα όμως είναι σίγουρο: Τουλάχιστον προσωρινά χαμένος είναι η συμφωνία ελεύθερου εμπορίου της ΕΕ με τη Mercosur, τον εμπορικό συνασπισμό τεσσάρων χωρών της Νότιας Αμερικής (Βραζιλία, Αργεντινή, Ουρουγουάη, Παραγουάη). Οι ιδρυτικές χώρες έλκουν και άλλες επτά λατινοαμερικάνικες χώρες (Περού, Βολιβία κ.λπ.) που είναι συνδεδεμένες μαζί της.

Οι τέσσερις χώρες της Νότιας Αμερικής υπέγραψαν τη Συνθήκη της Ασουνσιόν (26/03/1991), που φιλοδοξούσε να σηματοδοτήσει την απαρχή ενός οικονομικού και πολιτικού διακυβερνητικού συνασπισμού μεταξύ χωρών της Λατινικής Αμερικής. Η MERCOSUR (Mercado Común del Sur) συστάθηκε με στόχο να δημιουργηθεί η Κοινή Αγορά του Νότου που θα αποτελούσε για τα επόμενα χρόνια τον ακρογωνιαίο λίθο για τη συνεργασία των χωρών πρωτεργατών και με άλλες νεοεισαχθείσες χώρες του αμερικανικού νότου. Στην πορεία η Συνθήκη επεκτάθηκε και στα ζητήματα πυρηνικής ενέργειας (πάντα για ειρηνικούς... σκοπούς!)

Επίσης δόθηκε στη Συνθήκη και ένας τόνος υπεράσπισης των αστικών δημοκρατικών καθεστώτων και ελευθεριών (sic) αν συνυπολογίσει κανείς πως πριν από μία τριακονταετία ή και πιο νωρίς και οι τέσσερις βασικές χώρες που συγκρότησαν τον συνασπισμό είχαν γνωρίσει την «εμπειρία» αιματοβαμμένων δικτατορικών καθεστώτων. Αυτό επέτρεψε στο συνασπισμό να επικαλεστεί τα ανθρώπινα δικαιώματα και να αποβάλει τη Βενεζουέλα το 2016, μη αναγνωρίζοντας το καθεστώς ειδικής σχέσης.

Την ίδια χρονιά οι εμπορικές σχέσεις της Mercosur με την ΕΕ γνώριζαν αξιοσημείωτη άνθηση. Σύμφωνα με στοιχεία του 2016, οι εξαγωγές χωρών της MERCOSUR προς την Ε.Ε. άγγιξαν το 21,8%, περιλαμβάνοντας γεωργικά (τρόφιμα), φυτικά (σόγια, καφέ) και ζωικά προϊόντα. Αντίστοιχα, η Ε.Ε αποτέλεσε τον πιο σημαντικό εξαγωγέα μεταφορικού εξοπλισμού και φαρμακευτικών προϊόντων.

Οι συζητήσεις για μία υπογραφή συμφωνίας ελεύθερου εμπορίου ανάμεσα στην ΕΕ και το συνασπισμό είχαν ξεκινήσει βέβαια πολύ νωρίτερα και ύστερα από μία εικοσαετία διαβουλεύσεων και προσεγγίσεων το 2019 (και ενώ στην Οζάκα της Ιαπωνίας λάβαινε χώρα η συνάντηση της ομάδας των G20) τελικά ανακοινώθηκε με πανηγυρικό τόνο ως «ιστορική στιγμή».

Βέβαια, και τότε μέσα στην ΕΕ μέσω μία ομάδας χωρών (Βέλγιο, Γαλλία, Πολωνία, Ιρλανδία) εκφράστηκε ο έντονος προβληματισμός πως μια τέτοια συμφωνία ελεύθερου εμπορίου θα δημιουργούσε προβλήματα στην αγροτική παραγωγή. Τελικά οι υπόλοιπες χώρες, προεξάρχουσας της Γερμανίας, κινήθηκαν με επιτάχυνση και στην ουσία παρέκαμψαν αυτούς τους προβληματισμούς μέσω του κλασικού πια ευρωπαϊκού «συμβιβασμού».

Τον προηγούμενο της συμφωνίας χρόνο, ΕΕ και Mercosur είχαν εμπορικά αλισβερίσια ύψους 88 δισεκατομμυρίων ευρώ, ενώ η εμπορική συμφωνία αφορά ένα εμπορικό «κοινό» 770 εκατομμυρίων

καταναλωτών, ξεπερνώντας πληθυσμιακά την εμπορική συμφωνία της ΕΕ με την Ιαπωνία (αφορούσε πληθυσμό 360 εκατομμυρίων καταναλωτών). Αν και η εμπορική συμφωνία με την Ιαπωνία είναι μεγαλύτερη κατά μερικά... τρισ. δολάρια (ψιλά πράγματα!).

Σίγουρα πάντως τα στοιχεία αυτά κατατάσσουν τη Mercosur στην πρώτη δεκάδα των χωρών που έχουν εμπορικές σχέσεις με την ΕΕ και συγκεκριμένα ανάμεσα στην Ινδία και τον Καναδά, για να έχουμε μία τάξη μεγέθους...

Κατά συνέπεια, μία τέτοια υποχώρηση (που δεν θα παραμείνει... αιώνια τουλάχιστον μέχρι να καταλαγιάσουν οι αντιδράσεις των αγροτών) αποτελεί ένα σημαντικό γεγονός για τις αρχές της ΕΕ και το ευρωπαϊκό κεφάλαιο.

Το μεγάλο επίδικο με τους αγρότες βρίσκεται στο γεγονός ότι τα ευρωπαϊκά αγροτικά προϊόντα λόγω των υψηλών σταθμισμένων κριτηρίων σε θέματα φυτοφαρμάκων, περιόδων αγρανάπαυσης, όρων για ρύπους κ.λπ. είναι πιο ακριβά για τον ευρωπαίο καταναλωτή σε σχέση με τα προϊόντα των χωρών της Νότιας Αμερικής που παράγονται μαζικά και χωρίς τις αυστηρές ευρωπαϊκές προδιαγραφές.

Φυσικά το ευρωπαϊκό κεφάλαιο πρωτίστως ενδιαφέρεται για την αγορά της Mercosur σε μια σειρά τομείς. Με τη συμφωνία θα καταργηθούν οι νοτιοαμερικανικοί δασμοί που παραμένουν ακόμη πολύ υψηλοί σε ορισμένους τομείς: 35% στην ένδυση και την αυτοκινητοβιομηχανία, 14% στα φάρμακα. Στον αγροτοδιατροφικό τομέα, οι δασμοί είναι πολύ υψηλοί στα αλκοολούχα (35%), τα γαλακτοκομικά (28%), τη σοκολάτα (20%), το κρασί (20%). Η ΕΕ βασίζεται επίσης στη συμφωνία αυτή για να αποκτήσει ευκολότερη πρόσβαση στις υπηρεσίες (τηλεπικοινωνίες, μεταφορές, χρηματοπιστωτικά).

Το ευρωπαϊκό κεφάλαιο δεν δείχνει να ενοχλείται από τις παράπλευρες απώλειες της αγροτοκτηνοτροφικής ευρωπαϊκής παραγωγής. Καθώς η Ευρώπη θα πρέπει να ανοίξει την αγορά της στο βοδινό κρέας, την αιθανόλη, τη ζάχαρη και τα πτηνοτροφικά προϊόντα, τομείς κρίσιμους, οι ευρωπαίοι παραγωγοί δεν παύουν να εκφράζουν τις ανησυχίες τους. Βέβαια η ίδια η συμφωνία προέβλεπε κάποιες ποσοστώσεις ως όρια στην πρόσβαση των λατινοαμερικανικών αγροτικών προϊόντων στις αγορές κρέατος και οινοποιίας κυρίως, που αν ξεπερνούσαν θα επανέρχονταν οι... δασμοί, ωστόσο αυτό δεν φάνηκε να απαλύνει τις ενστάσεις των αγροτών.

Να μην πούμε κιόλας πως με αυτόν τον τρόπο ασκείται και μια πίεση στους ευρωπαίους αγρότες όσον αφορά τις τιμές των αγροτικών προϊόντων και των πρώτων υλών για τη βιομηχανία τροφίμων. Κυρίως προς τους μικρομεσαίους, καθώς ειδικά σε χώρες όπως η Γερμανία και η Ολλανδία υπάρχουν καθετοποιημένα αγροτοβιομηχανικά συγκροτήματα όπου το πρόβλημα αυτό έχει «ξεπεραστεί».

Κομμάτι λοιπόν δύσκολο για το ευρωπαϊκό κεφάλαιο -και με όλες τις εθνικές διαιρέσεις του- να παραιτηθεί από μια τόσο υποσχόμενη παγκόσμια αγορά και ειδικά σε τέτοιους καιρούς...

Ιταλία - Γαλλία

Σκληρά μέτρα για τους μετανάστες με τις συνταγές της ακροδεξιάς!

ΙΤΑΛΙΑ

Στην Ιταλία, η ακροδεξιά Μελόνι προωθεί τη δημιουργία κατασκευής κλειστού κέντρου κράτησης των μεταναστών, στη... γειτονική Αλβανία!

Η συμφωνία μεταξύ των δύο χωρών προβλέπει την κατασκευή δύο μεγάλων κέντρων κράτησης, συνολικής χωρητικότητας 36.000 ατόμων, στις βορειοδυτικές παραθαλάσσιες αλβανικές πόλεις Λέζια και Σενγκίνι, που θα λειτουργήσουν την προσεχή άνοιξη. Για όλες τις δαπάνες και το διοικητικό προσωπικό, την ευθύνη έχει η ιταλική πλευρά. Στα δύο κέντρα θα μεταφέρονται μετανάστες που διασώζονται από το σώμα του Λιμενικού και το Πολεμικό Ναυτικό. Εκεί θα εξετάζονται τα αιτήματα για πολιτικό άσυλο των μεταναστών και των προσφύγων. Σε όσους θα εγκρίνεται το δικαίωμα αυτό, θα επιστρέφουν στην Ιταλία. Την ευθύνη για τους υπόλοιπους αναλαμβάνει επίσης η ιταλική πλευρά, χωρίς να διευκρινίζεται ο τρόπος επαναπροώθησής τους!

Η συμφωνία ισχύει για πέντε χρόνια με δικαίωμα αυτόματης ανανέωσης για άλλα πέντε έτη. Παρόλο που η συμφωνία υπογράφηκε στις 7 Νοέμ-

Το αρχικό νομοσχέδιο απορρίφθηκε από την Εθνοσυνέλευση στις 11 Δεκεμβρίου. Στην συνέχεια επανακατατέθηκε με ακόμα πιο σκληρές και επαχθείς ρυθμίσεις και υπερψηφίστηκε (στις 20/12/23) από τους Ρεπουμπλικάνους και τον ακροδεξιό Εθνικό Συναγερμό της Λεπέν. Είναι χαρακτηριστικό ότι η «αριστερή» πτέρυγα του κόμματος του Μακρόν το θεώρησε πολύ «δεξιό», ενώ το Συνταγματικό Δικαστήριο χαρακτήρισε αντισυνταγματικά πολλά από τα 86 άρθρα του.

Πρόκειται για άρθρα που μεταξύ άλλων θέτουν περιορισμούς στην επανένωση οικογενειών, στις άδειες παραμονής φοιτητών, καθιστούν ποινικό αδίκημα την παράνομη παραμονή σε γαλλικό έδαφος και τα οποία προστέθηκαν λόγω της πίεσης της ακροδεξιάς.

Αν εφαρμοστεί ο νέος νόμος, ακόμη και νόμιμοι μετανάστες στη Γαλλία θα μπορούν να απελαθούν, αν καταδικαστούν για ποινικά αδικήματα. Προβλέπει ότι θα μπορούν να απελαύνονται ακόμη και μετανάστες που πήγαν στη Γαλλία πριν από το 13ο έτος της ηλικίας τους ή έχουν ζήσει εκεί περισσότερα από 20 χρόνια, αν τους επι-

βρη του 2023, μόλις πρόσφατα έχει πάρει την τελική έγκριση. Και στις δυο χώρες υπήρξαν αντιδράσεις από την αντιπολίτευση και προσφυγές στη δικαιοσύνη.

Η ακροδεξιά πρωθυπουργός της Ιταλίας επιθυμεί διακαώς να προωθήσει την αντιμεταναστευτική ατζέντα. Στόχος της είναι να μειωθεί ο αριθμός των μεταναστών που αποβιβάζονται στην Ιταλία και κατ' επέκταση στο έδαφος της ΕΕ. Αυτός είναι κι ο λόγος που η συμφωνία Ράμμα-Μελόνι προβλήθηκε σαν μια συμφωνία πρότυπο. Σύμφωνα με τη Μελόνι, και άλλες χώρες της ΕΕ θα μπορούσαν να ακολουθήσουν αντίστοιχες πρακτικές συνεργασίας με χώρες εκτός ΕΕ!

ΓΑΛΛΙΑ

Η δεύτερη αρνητική εξέλιξη αφορά τη Γαλλία. Πρόσφατα ψηφίστηκε με ευρεία πλειοψηφία ένας νέος σκληρός αντιμεταναστευτικός νόμος. Για τον νέο νόμο ο Μακρόν είναι περήφανος, αφού όπως λέει αποτελεί προϊόν συναίνεσης με την αντιπολίτευση! Πολύ περισσότερο περήφανος είναι ο υπουργός Εσωτερικών Νταρμανέν. «Η Γαλλική Δημοκρατία δεν θα είχε ποτέ έναν νόμο τόσο σκληρό όσο αυτός», δήλωσε.

Βληθούν μεγάλες ποινές φυλάκισης, καθώς θα χαρακτηρίζονται «σοβαρή απειλή για τη δημόσια τάξη».

Ο νόμος δίνει στους νομάρχες την εξουσία να χορηγούν άδειες παραμονής ενός έτους σε άτομα χωρίς χαρτιά που απασχολούνται σε εργασίες όπου υπάρχει έλλειψη εργατικών χεριών, όπως οι κατασκευές. Ο Μακρόν φροντίζει να διώξει τους μετανάστες, αλλά όχι και το φθηνό εργατικό δυναμικό όπου αυτό χρειάζεται!

Βασική ρύθμιση αποτελεί ο περιορισμός της πρόσβασης των μεταναστών σε επιδόματα πρόνοιας, ενώ προβλέπει πως ορισμένες παροχές κοινωνικής ασφάλισης για μετανάστες θα απαιτούν πέντε χρόνια παραμονής στη χώρα ή 30 μήνες εργασίας. Στην ουσία υιοθετείται η έννοια της εθνικής προτίμησης (préférence nationale) που πρώτος πρότεινε ο πατέρα της Λεπέν με το «πρώτα οι Γάλλοι!», για αυτό η ακροδεξιά μιλά για ιδεολογική νίκη!

Ακούγεται σαν κακόγουστο αστέιο, αλλά το επιχείρημα των Μακρονιατών για την υπεράσπιση του νόμου είναι ότι παίρνοντας σκληρά μέτρα για τους μετανάστες θα μπορέσουν να ανακόψουν την άνοδο της ακροδεξιάς μπροστά στις ευρωεκλογές!

Το εποικοδόμημα δεν έπεσε από τον ουρανό

Τοποθέτηση σε ζητήματα που ανέδειξε η αντιπαράθεση για τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών και κριτική στις θέσεις του ΚΚΕ

«Δεν υπάρχει καμιά ιδέα στον κόσμο που να μην έχει τα σημάδια της πάλης των τάξεων»

Μάο Τσετούγκ

Η θεσμοθέτηση του πολιτικού γάμου για τα ομόφυλα ζευγάρια ήταν υποχρέωση της κυβέρνησης απέναντι στην ΕΕ, προκειμένου να ολοκληρωθεί η ατζέντα της στο όνομα της εξάλειψης των διακρίσεων. Η περίφημη αυτή ατζέντα προσπαθεί να διευθετήσει προβλήματα της ίδιας της αστικής τάξης είτε να ρυθμίσει προς όφελός της προβλήματα κοινωνικών ομάδων, όπως κατατάσσουν οι αστοί τους ανθρώπους βάσει κάποιων ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τους, για να αποφύγουν την αναφορά σε κοινωνικές τάξεις. Στο όνομα πάντα της εξάλειψης των διακρίσεων, έχουν «λύσει» τα ζητήματα της ανισοτιμίας των δύο φύλων. Έτσι, μπόρεσαν, στο όνομα της ισοτιμίας, να καταργήσουν μια σειρά κατακτήσεις του γυναικείου κι εργατικού κινήματος, όπως η πρόωρη συνταξιοδότηση γυναικών και να νομιμοποιήσουν την απόλυση εγκύων.

Καταρχάς, είναι λάθος να χαρακτηρίζεται μια οποιαδήποτε άποψη γενικά και αόριστα ως συντηρητική ή προοδευτική. Πρέπει να προσδιορίζεται πάντα σε σχέση με τι συγκρίνεται. Έτσι, η ανανέωση που φέρνουν οι αστοί στη μορφή της οικογένειας με τον γάμο ομόφυλων, δεν την καταστρέφει, αλλά αντίθετα την ενισχύει και την προσαρμόζει στα νέα δεδομένα, την φρεσκαίνει. Ο Ντέιβιντ Κάμερον, από τους ηγέτες των Συντηρητικών στη Βρετανία, είπε κάποτε: «Δεν υποστηρίζω τον γάμο ομοφυλοφίλων παρότι είμαι Συντηρητικός. Τον υποστηρίζω επειδή είμαι Συντηρητικός». Οι Άγγλοι Τόρηδες αυτοαποκαλούνται «συντηρητικοί», γιατί θέλουν να κρατήσουν ήθη κι έθιμα, απχές, παράδοση και θεσμούς και πάνω απ' όλα την οικογένεια.

Για τη μεγαλοαστική τάξη κάθε χώρας, εξακολουθεί ο γάμος να είναι οικονομική συναλλαγή, που δεν γίνεται με ιδιωτικά συμβόλαια (εξαιρέσεις πάντα υπάρχουν) ούτε με προικοσύμφωνα πια, αλλά με τη διαμεσολάβηση του κληρονομικού οικογενειακού αστικού Δικαίου. Οι ίδιοι νόμοι ρυθμίζουν τις περιουσίες των μικροαστών, μονάχα που τους πέφτουν περίπλοκοι και δαπανηροί. Οι ίδιοι νόμοι ισχύουν για την εργατική οικογένεια, που δεν της λύνουν, αλλά της δημιουργούν πολλά προβλήματα, μιας και θεωρείται προνομιούχος ένα εργάτης που έχει σπίτι και αμάξι. Μέσα σε αυτό το νομικό πλαίσιο ζητούν να ενταχθούν τα ομόφυλα ζευγάρια των αστών και να μη διακινδυνεύουν τα πλούτη τους από παράπλευρους δρόμους. Από τη θεσμοθέτηση του γάμου για ομόφυλα ζευγάρια δεν επωφελούνται μόνο οι αστοί. Η αστική τάξη, όταν νομοθετεί, το κάνει στο όνομα όλων των πολιτών του κράτους που ηγείται. Με αυτό τον τρόπο, επωφελούνται και οι άλλες τάξεις. Όμως, η ισονομία στον καπιταλισμό ταυτόχρονα συγκαλύπτει και διαιωνίζει την ταξική ανισότητα.

Οι Λεσβίες, οι Ομοφυλόφιλοι, οι Αμφιφυλόφιλοι, οι Τρανς, οι Κούρι, οι Ιντερσέξουαλ ή ασέξουαλ (ΛΟΑΤΚΙ+), συνολικά όλοι οι άνθρωποι που νιώθουν πως δεν ανήκουν στους ετερόφυλους ή δεν μπορούν να ταυτιστούν με κάποιο απ' τα δύο φύλα, στη συντριπτική τους πλει-

οψηφία καταπιέζονται και ζουν μέσα στη σιωπή ή στο περιθώριο της ζωής. Αυτό δεν σημαίνει πως μπορεί να αρνείται κανείς τη νομική ισοτιμία τους. Άλλωστε, μόνο αυτή μπορεί να τους προσφέρει αυτό το άθλιο σύστημα της ανισοτιμίας και της εκμετάλλευσης, που παράγει τον φασισμό, τον ρατσισμό και κανακεύει τον θρησκευτικό σκοταδισμό. Ο τυχοδιωκτισμός βρίσκεται σε εκείνους που ισχυρίζονται πως μόνο αυτή αρκεί.

Το σύστημα δεν νοιάζεται για κανέναν. Η υπόθεση της συγγής δολοφονίας του Ζακ που σέρνεται επί χρόνια στα δικαστήρια, όπως γίνεται στις περιπτώσεις που οδεύουν ολοταχώς για συγκάλυψη, διδάσκει πολλά. Μα πάνω απ' όλα, διδάσκει πως το σύστημα δείχνει την ίδια αδιαφορία για τη ζωή των ΛΟΑΤΚΙ όσο και για τη ζωή όλου του λαού.

Η κυβέρνηση προχώρησε στην ψήφιση του επίμαχου νομοσχεδίου για τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών παρά τη χασούρα που είχε εκ των έσω, την οποία ισοφάρισε με την εισροή ψήφων από τη μείζονα και ελάσσονα αντιπολίτευση. Υπάρχουν πραγματικές διαφωνίες, πέρα από αυτές που αντανακλούν πολιτικές σκοπιμότητες, από μερίδες της αστικής τάξης για τον γάμο των ομόφυλων και για τα θέματα που ανοίγονται συνακόλουθα, τα οποία δεν είναι και λίγα. Ως πλευρές του εποικοδομήματος, έχουν σχέση με τη νομή της εξουσίας και τη διαχείρισή της, δηλαδή τον έλεγχο του λαού. Η εκκλησία για παράδειγμα, αντιλεί την εξουσία της από τις αρμοδιότητες που της δίνονται στον έλεγχο της καθημερινής ζωής των ανθρώπων. Ιδιαίτερα στη χώρα μας, ασκεί μεγάλη επιρροή στο πολιτικό σύστημα. Το τρίπτυχο «πατρις-θρησκεία-οικογένεια» έδινε επί πολλές δεκαετίες το ιδεολογικό στίγμα της κυρίαρχης πολιτικής.

Η αστική «μας» τάξη παρακολουθεί, μιμείται και διεκπεραιώνει τις πολιτικές που ακολουθούν οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ. Εδώ και δεκαετίες καταβάλλουν συστηματική προσπάθεια για να τεθούν κάτω από τον έλεγχό τους τα κινήματα για τα δικαιώματα της γυναίκας και των ΛΟΑΤΚΙ. Στόχος τους να κάνουν «τον κόσμο ασφαλή για τον καπιταλισμό», όπως δήλωσε ανερευθρίαστα ο πρόεδρος της Ford, που το ίδρυμά της είναι από τους μεγαλύτερους χορηγούς αυτής της προσπάθειας. Αυτό σημαίνει «διοχέτευση ριζοσπαστικών ενεργειών προς νομικιστικά έργα εντός του πλαισίου κατά των διακρίσεων»[1] γράφει η Σούζαν Γουόκινς στο πολυσέλιδο άρθρο της «Ποιοι φεμινισμοί;» που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «New Left Review», όπου παραθέτει συγκεκριμένα στοιχεία που δείχνουν πως και πότε ενισχύθηκαν από τους ιμπεριαλιστές όλου του κόσμου, ιδιαίτερα από ΗΠΑ και ΕΕ, συγκεκριμένες τάσεις του φεμινισμού. Χρηματοδοτήθηκαν εκείνες που βασίζονται σε θεωρίες που αναγάγουν την αντίθεση άντρα-γυναίκας ως κυρίαρχη, που μάχονται την ταξική μαρξιστική ανάλυση της κοινωνίας, που μπερδεύουν τους ΛΟΑΤΚΙ με το γυναικείο ζήτημα μέσω της θεωρίας του κοινωνικού φύλου και τους σπρώχνουν να συγκροτούν τη δράση τους απο-

κλειστικά και μονοθεματικά βάσει της σεξουαλικότητάς τους. «Κέρδη από αυτά τα κοινωνικά κινήματα υπάρχουν. Αλλά το να μην έχεις έναν μηχανισμό ή ίσως μια θεωρία που να συνδέει αυτά τα κέρδη με την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού σημαίνει ότι οι ιδέες τέτοιων κοινωνικών κινήματων μπορεί να χρησιμοποιηθούν επιλεκτικά και για συγκεκριμένη χρονική περίοδο ως βαλβίδες ασφαλείας, που θα εκτονώνουν την πίεση ώστε να συνεχίζεται η συγκέντρωση του κεφαλαίου».

Για τη διεκδίκηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων του, κάθε άνθρωπος εντάσσεται σε συλλογικότητες. Πριν την άσκηση αφοριστικής κριτικής εναντίον του τρόπου οργάνωσης των ΛΟΑΤΚΙ, απαιτείται γενναία αυτοκριτική για το γεγονός ότι δεν τους προσφέρθηκε στα σοβαρά άλλη κινηματική διεξόδος, ούτε εξηγήθηκε πειστικά γιατί η ταξική ειρήνη, που χαρακτηρίζει την αταξική συγκρότηση, δεν βοήθησε ποτέ κανέναν να αποκτήσει δικαιώματα. Άλλωστε, η ταξική ειρήνη βρίσκεται στην προμετωπίδα των περισσότερων συνδικάτων και βλέπουμε το αδιέξοδο που οδηγεί.

Η πρωτοβουλία της κυβέρνησης να θεσμοθετήσει τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών και το κείμενο του ΚΚΕ ανοίγουν τη συζήτηση για μια σειρά πλευρές του μεγάλου θέματος «οικογένεια». Οι απόψεις του ΚΚΕ δεν μπορούν να σέρνονται άκριτα ούτε να αφήνονται στην κριτική άλλων ρεφορμιστών και ρεβιζιονιστών ή διάφορων φεμινιστικών ρευμάτων και αστών, που καταλήγουν στον αντικομμουνισμό και στην αποδόμηση του μαρξισμού. Τα σαθρά επιχειρήματα του ΚΚΕ και η επιλογή του να κινήσει και στο ζήτημα αυτό εντός των ορίων του συστήματος, το έχει φέρει σε δύσκολη θέση. Βρήκαν την ευκαιρία διάφοροι μέσω της κριτικής τους για την αρνητική του ψήφο στον γάμο των ομόφυλων, αλλά στην ουσία αφήνοντας στο απυρόβλητο τον κορμό της τοποθέτησής του, να παρουσιαστούν οι ίδιοι ως προοδευτικοί και δημοκρατικοί. Ανάμεσα σε αυτούς Μπακογιάννη, Γεωργιάδης, Λοβέρδος, γνωστοί από τις αντιδραστικές πολιτικές τους που εφαρμόζουν ή εφάρμοσαν.

Πρόκληση να πάμε πιο πέρα από την κριτική.

Για τις θέσεις του ΚΚΕ

Το πολυσέλιδο κείμενο που έδωσε το ΚΚΕ στη δημοσιότητα με τίτλο «Οι θέσεις του ΚΚΕ για τον πολιτικό γάμο των ομόφυλων ζευγαριών και τις επιπτώσεις του στα δικαιώματα των παιδιών» έχει δεχτεί πολλές κριτικές. Δεν είναι λίγοι αυτοί που το κατηγορούν για ομοφοβία και ρατσισμό, επειδή διαφωνεί με τον πολιτικό γάμο ομόφυλων ζευγαριών. Είναι μια λάθος κριτική. Το ΚΚΕ ούτε περιφρονεί ούτε εκθρεύεται τους ομοφυλόφιλους, τις λεσβίες, γενικά τους ανθρώπους με μη ετερόφυλο σεξουαλικό προσανατολισμό. Σωστά χαρακτηρίζει την ηγεσία των ΛΟΑΤΚΙ+ «αυτοαποκαλούμενη» και της ασκεί κριτική για το τσουβάλιασμα ανθρώπων με διαφορετικά ταξικά συμφέροντα, αλλά λαθεμένα τσουβαλιάζει όλες τις συλλογι-

κόητες ΛΟΑΤΚΙ. Το ίδιο ξεχνάει την ταξική ανάλυση όταν μιλά για τον γάμο και την οικογένεια, τους γονείς και τα παιδιά. Η τοποθέτησή του είναι καθαρά συστημική. Μάλιστα, διακατέχεται από τον ίδιο ηθικό πανικό που χαρακτηρίζει την αστική τάξη, όταν νιώθει πως απειλούνται τα κοινωνικά της πρότυπα.

Το ΚΚΕ αναφέρει δυο λόγους για τους οποίους διαφωνεί με τον πολιτικό γάμο των ομόφυλων ζευγαριών. Ο πρώτος και ο βασικός, όπως γράφει, είναι η παραπέρα εμπορευματοποίηση της τεκνοποίησης και της τεκνοθεσίας (υιοθεσίας). Πρόκειται για δικαιολογία. Είναι τέτοιο το μέγεθος της εμπορευματοποίησης που υπάρχει ήδη με τα ετερόφυλα ζευγάρια, που τα ομόφυλα, πολύ λιγότερα σε αριθμό, απλά θα μπουν κατά τα φαινόμενα σε έτοιμα κυκλώματα. Πολλά θα πέσουν θύματα αετονύχητων, όπως πέφτουν και τα ετερόφυλα.

Ο δεύτερος λόγος, «εξίσου βασικός και αλληλένδετος», είναι πως «παρακάμπτεται το κοινωνικό δικαίωμα του παιδιού στη σχέση μητρότητας - πατρότητας, ως μια εξελισσόμενη βιοκοινωνική σχέση». Χαρακτηριστικό είναι το παρακάτω απόσπασμα: «Όσο ο άνθρωπος εξελίσσεται κοινωνικά, τόσο πιο συνειδητά πρέπει να αντιμετωπίζει και την ατομική ευθύνη στην τεκνοποίηση, να συνειδητοποιεί την ευθύνη του για τη νέα ζωή, που αντικειμενικά είναι εξαρτημένη από τους γονείς και ιδιαίτερα από τη μητέρα για σημαντικό χρονικό διάστημα. Ο αποκλεισμός της ανθρώπινης - κοινωνικής μητρότητας σημαίνει ότι αφαιρείται η μητρότητα ως κατάκτηση της μακροβίωνης ανάπτυξης του ανθρώπου». Με λίγα λόγια αναμασάει την κλασική αστική συντηρητική θέση πως προορισμός του ανθρώπου είναι να γεννά και πως η τεκνοποίηση είναι ατομική ευθύνη. Αποστεώνει τις έννοιες πατρότητα και μητρότητα από τον ταξικό τους κορμό, όταν ισχυρίζεται πως «είναι εγγεγραμμένες στο είδος άνθρωπος».

Στην προσπάθειά του να δικαιολογήσει τη στάση του απέναντι στα ομόφυλα ζευγάρια, καταφεύγει στην ψυχολογία, για να αποδείξει πως δεν μπορεί να ισορροπήσει ένα παιδί εύκολα, αν δεν έχει τους φυσικούς γονείς του. Δεν διστάζει να αντιστρέψει την πραγματικότητα λέγοντας πως «υπάρχει ως τάση η συμβολή και των δύο γονιών στην ανατροφή των παιδιών» ως αποτέλεσμα του τυπικά κοινωνικού δικαιώματος του άνδρα και της γυναίκας στην εργασία και των προοδευτικών αλλαγών στο Δίκαιο! Υποστηρίζει πως «όσο αδυνατίζει το οικονομικό κίνητρο του γάμου, όσο σπηρίζεται όλο και περισσότερο στην ελεύθερη επιλογή συμβίωσης (ιδιαίτερα για τις εργατικές, λαϊκές δυνάμεις), τόσο στον πυρήνα του γάμου παραμένει ως αναγκαιότητα μόνο η θεσμική ρύθμιση της κοινής γονικής μέριμνας». Έτσι όπως τα παρουσιάζει το ΚΚΕ, θα πρέπει να πιστέψουμε πως η λύση του γυναικείου ζητήματος έχει δρομολογηθεί!

Η οικογένεια στον καπιταλισμό

Τα ομόφυλα ζευγάρια έχουν δικαίωμα στον γάμο και τη δυνατότητα να κάνουν

οικογένεια. Το ζήτημα είναι να μην δικαιωθεί ο γάμος και η οικογένεια. Γιατί ο γάμος δεν ολοκληρώνει την ευτυχία δυο ανθρώπων που αγαπιούνται, γιατί είναι μια σύμβαση με το κράτος σε οικονομική βάση, γιατί οι όρκοι αιώνιας αγάπης είναι μολυσμένοι με εγωισμό. Ευτυχώς, υπάρχει το διαζύγιο, που μπορεί να κόψει τα ισόβια δεσμά του, αν χρειαστεί. Οικογένεια μπορεί να υπάρξει χωρίς γάμο, χωρίς παιδιά, με θετά παιδιά, με μόνο έναν γονιό, με γονείς ίδιου φύλου, με τη γυναίκα μεγαλύτερη σε ηλικία από τον άντρα (άλλο ταμπού και αυτό!)...

Η οικογένεια είναι το κύτταρο της κοινωνίας, λένε. Αυτή διαπαιδαγωγεί το παιδί, βάζει τις βάσεις πάνω στις οποίες θα χτιστεί η προσωπικότητα κάθε ανθρώπου. Όταν αυτή νοσεί, νοσεί όλη η κοινωνία. Σε μια εποχή, όπως αυτή που ζούμε, που όλα καταρρέουν, η οικογένεια φαίνεται να απόμεινε μοναδικό αποκούμπι. Έχει χυθεί πολύ μελάνι για το πώς ο θεσμός της οικογένειας, παρά την κρίση που λένε ότι περνά, στηρίζει τα μέλη της στις δύσκολες στιγμές και δεν βλέπουμε ορδές αστέγων και εξαθλιωμένων. Η οικογένεια εξακολουθεί να φαντάζει για πολλούς ο κόσμος όλος. Μέσα στο πρότυπο της ιδανικής οικογένειας κρύβεται πολλή υποκρισία, καταπίεση και αντιστροφή της πραγματικότητας.

Σε αντιπαράθεση με αυτό το κυρίαρχο αφήγημα, ο μαρξισμός ξεκαθαρίζει πως η οικογένεια δεν είναι το κύτταρο που γεννά την κοινωνία αλλά παράγωγο της. Αποτελεί μέρος του εποικοδομήματος, επηρεάζεται και προσαρμόζεται στην κοινωνία, αλλάζει από εποχή σε εποχή, εξελίσσεται στην πορεία των αιώνων. Η εξέλιξη της καθορίζεται από τις οικονομικές σχέσεις που υπάρχουν στο δεδομένο επίπεδο παραγωγής. Κρατάει πάντα δυο χαρακτηριστικά, που εμφανίστηκαν με την ατομική ιδιοκτησία. Τη μονογαμία και την κατώτερη θέση της γυναίκας μέσα σε αυτή, που κι αυτά έχουν διαφορετικές εμφανίσεις ανάλογα την εποχή.

Η οικογένεια είναι ένας απ' τους δύο άξονες της διπλής καταπίεσης της γυναίκας. Στις περισσότερες χώρες οι νόμοι δεν κάνουν διακρίσεις σε βάρος της, αλλά η καταπίεσή της μέσα στην οικογένεια παραμένει. Ακόμα κι όταν εργάζεται κι έχει οικονομική ανεξαρτησία, εξακολουθεί να είναι η σκλάβια του σπιτιού. Υπηρετεί τον άντρα, κάνει όλες τις άχαρες δουλειές του νοικοκυριού και είναι υπεύθυνη για τη φροντίδα των παιδιών.

«Η οικογένεια πρέπει να πάψει να είναι οικονομική μονάδα για να πάψει να είναι βάση της γυναικείας καταπίεσης», έλεγε ο Ένγκελς. Οικονομική μονάδα δεν σημαίνει πως το κίνητρο του γάμου είναι το οικονομικό. Ο γάμος, που είναι η νόμιμη αναγνώριση της οικογένειας από το κράτος, είναι ο βασικός θεσμός μέσω του οποίου ρυθμίζονται τα ζητήματα της ατομικής ιδιοκτησίας. Η κληρονομιά της γης και των μέσων παραγωγής κάνουν τον γάμο μια απαραίτητη οικονομική αναγκαιότητα. Αυτός είναι ο λόγος που αποτέλεσε και αποτελεί μέχρι σήμερα «τη θεσμική μήτρα της τεκνοποίησης». Τα παιδιά είναι οι φυσικοί κληρονόμοι. Η στέγαση, η φροντίδα των παιδιών, η εκπαίδευση και υγεία των μελών της είναι κάποια από τα οικονομικά καθήκοντα που επωμίζεται η οικογένεια. Το ίδιο το κράτος αντιμετωπίζει την οικογένεια ως οικονομική μονάδα, μέσω αυτής ρυθμίζει πολλά ζητήματα της οικονομική πολιτικής.

Η οικογένεια διαφέρει από τάξη σε τάξη. Οι υλικές συνθήκες διαμορφώνουν τους όρους λειτουργίας της. Η αστή γυναίκα, αν και σε κατώτερη θέση από τον άντρα αστό, δεν βαρύνεται με την καταπίεση στη δουλειά, σε αντίθεση με τη γυναίκα της εργατικής τάξης και των μικροαστικών στρωμάτων. Ο πλούτος και η

εξουσία των αστών, η φτώχεια των εργατών και τα ανεκπλήρωτα «όνειρα» των μικροαστών, κατασταλάζουν στις σχέσεις ανάμεσα στα μέλη μιας οικογένειας.

Κάθε οικογένεια αναπαράγει την κυρίαρχη ιδεολογία με την οποία διαπαιδαγωγείται και διαπαιδαγωγεί τα μέλη της. Όχι μόνο η αστική αλλά και μια οικογένεια της εργατικής τάξης, είναι παραγωγός της κυρίαρχης ιδεολογίας που εμπνέεται μέσα από τον τρόπο λειτουργίας της, από την αναπαραγωγή καταπιεστικών προτύπων. Οι αστοί θέλουν η λαϊκή οικογένεια να παράγει τους μελλοντικούς υπηρέτες τους, γι' αυτό χρησιμοποιούν ό,τι μηχανισμό διαθέτουν να ελέγξουν τη διαπαιδαγωγή των παιδιών. Ιδιαίτερο βάρος έχουν στις μέρες μας τα ΜΜΕ και τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, που δείχνουν να δρασκελίζουν τους γονείς, τους παπιάδες και τους δασκάλους, που γκρινιάζουν πως απαξιώνεται ο ρόλος τους. Το σχολείο, η οικογένεια και η εκκλησία παραμένουν οι πιο στιβαροί θεσμοί αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Κάθε μορφή οικογένειας είτε την προσδιορίσουμε βάσει της τάξης στην οποία ανήκουν τα μέλη της (εργατική, αστική κ.λπ.) είτε βάσει της μορφής (πυρηνική, μονογονεϊκή, διευρυμένη κ.λπ.) είτε βάσει του φύλου (ομόφυλη ή ετερόφυλη) κλείνει μέσα της όλες τις αντιθέσεις που αναπτύσσονται πλατιά στην κοινωνία και το κράτος.

Γονείς και παιδιά

Τρία χαρακτηριστικά της ταξικής κοινωνίας, η ανισοτιμία, η ιδιοκτησία και η εξουσία, εισχωρούν ως ιδέες σε όλες τις πλευρές της κοινωνικής δραστηριότητας, σε όλες τις ανθρώπινες σχέσεις και είναι βαθιά ριζωμένες στην οικογένεια. Η αγάπη ανάμεσα μέλη της δεν αναιρεί το γεγονός πως οι σχέσεις τους είναι ανισοτιμες και καταπιεστικές. Το «σ' αγαπώ» κρύβει μέσα του το «μου ανήκεις». Ο άντρας είναι ιδιοκτήτης της γυναίκας και οι γονείς ιδιοκτήτες των παιδιών.

Τα παιδιά θεωρούνται άβουλα πλάσματα που πρέπει να βρίσκονται συνεχώς υπό επιτήρηση. Το καλό και το κακό τους το ξέρουν άλλοι και πρώτοι απ' όλους οι γονείς τους. Η φυσική αδυναμία του νεογέννητου και η ανάγκη του παιδιού για φροντίδα από ενήλικους, δημιουργεί μια σφύβη εικόνα για την παιδικότητα. «Τα παιδιά δεν ανήκουν στους γονείς τους ούτε στο κράτος αλλά στον εαυτό τους», έλεγε η Κρούσκια. Στον καπιταλισμό αυτή η θέση είναι αδιανόητη. Για το παιδί, που δεν του αναγνωρίζεται καμιά αυτονομία, υπάρχουν ή οι γονείς ή το ίδρυμα. Αυτή η κατάσταση φαίνεται τελείως φυσική. Η εμπειρία από τη σοσιαλιστική οικοδόμηση στη Σοβιετική Ένωση, ιδιαίτερα τα συμπεράσματα από την Πολιτιστική Επανάσταση, έθεσαν το ζήτημα του παιδιού σε νέα βάση. Η κοινωνικοποίηση της οικιακής εργασίας επέτρεψε στα παιδιά να μην εξαρτώνται συστηματικά από τη μητέρα τους για τα καθημερινά τους προβλήματα. Χωρίς να σταματούν οι γονείς να ασχολούνται με τα παιδιά τους, η σοσιαλιστική κοινωνία στήριζε συνολικά τα παιδιά. Με απλά λόγια, οι απαντήσεις σε μια σειρά ζητήματα που αφορούν στη διαπαιδαγώγηση, την ανατροφή, την επιμέλεια και την υιοθεσία στα πλαίσια του καπιταλισμού περιέχουν όλα τα λάθη του κοινωνικού συστήματος.

Σήμερα, όσοι ανατριχιάζουν με τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών επικαλούνται τα δικαιώματα του παιδιού. Δεν μπορούν και δεν θέλουν να δουν πέρα από το καπιταλιστικό σύστημα. Το ΚΚΕ, στην προσπάθειά του να μην ταυτιστεί με τα αστικά αντιδραστικά πρότυπα και τον σκοταδισμό της εκκλησίας, ισχυρίζεται πως προοδευτικές αλλαγές στο Δίκαιο

και η εργασία της γυναίκας έχουν ισορροπήσει τους ρόλους της μάνας και του πατέρα στην ανατροφή των παιδιών. Αυτό δεν ισχύει. Η μάνα επιβαρύνεται με την καθημερινή φροντίδα των παιδιών, ασχολείται σχεδόν αποκλειστικά με την πρόοδό τους στο σχολείο και με τη διαπαιδαγώγησή τους. Όταν η γυναίκα αποκτήσει παιδιά, αλλάζει ριζικά η ζωή της και μπαίνει σε νέα βάση η σχέση της με την εργασία. Όταν ο άντρας γίνεται πατέρας, δεν παρατηρούνται ανάλογες ανατροπές. Η οικογένεια στον καπιταλισμό καταπιέζει τη γυναίκα, που με τη σειρά της καταπιέζει τα παιδιά και καταπιέζεται από αυτά. Η απελευθέρωση της γυναίκας από το παιδί οδηγεί σε ανατροπή του ρόλου της μητρότητας και της πατρότητας και καταλήγει στην απελευθέρωση του ίδιου του παιδιού. Η γυναίκα δεν μπορεί να κερδίσει την ισότητα με τους άντρες, αν δεν θέσει ταυτόχρονα το ζήτημα της ανατροπής της καταπιεστικής σχέσης των γονιών προς τα παιδιά.

Η σοσιαλιστική κοινωνία είναι το περιβάλλον όπου η οικογένεια θα καταργηθεί με τη μορφή που την ξέρουμε και θα μπουν σε νέα βάση οι ανθρώπινες σχέσεις. Το εποικοδόμημα έχει αποδειχτεί πολύ σκληρό. Θα χρειαστούν πολλές Πολιτιστικές Επανάστασεις.

Αναπαραγωγή

«Η αναγνώριση της κοινής γονικής ευθύνης ομόφυλων ζευγαριών μπορεί να προκύψει μόνο με την παράκαμψη της αντικειμενικής συμπληρωματικότητας γυναικας - άνδρα στην αναπαραγωγή του είδους, στην τεκνοποίηση», γράφει το ΚΚΕ. Η θέση αυτή συμπληρώνεται με μια ανησυχία ότι «ανοίγουν ήδη ζητήματα για τη δυνατότητα αναπαραγωγής του ανθρώπου πλήρως με τεχνολογικά μέσα σε συνθήκες εργαστηρίου καθώς και ζητήματα παρέμβασης και στον γενετικό κώδικα, προκαθορισμού χαρακτηριστικών κ.ά., δηλαδή με στοιχεία ευγονικής». Είναι αλήθεια πως οι αστοί είναι ικανοί να πράξουν τα πάντα για να έχουν αυτό που θέλουν, θα μπορούσαν να παραγγείλουν ακόμα και παιδί με συγκεκριμένες προδιαγραφές. Ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, ο Κασσελάκης, δήλωσε πως θα ήθελε να αποκτήσει δύο παιδιά αγόρια. Οι φοβίες του ΚΚΕ για παράκαμψη της φυσικής αναπαραγωγής του ανθρώπου από τα εργαστήρια βιολογίας, δείχνουν την απόστασή του από την πραγματικότητα και τον διαλεκτικό ιστορικό υλισμό. Πριν μας κλωνοποιήσουν, το πιο πιθανό είναι να μας αφανίσουν. Κοστίζει λιγότερο, υλοποιείται στην Παλαιστίνη και διαθέτουν πυρηνικά.

Από την άλλη, ο Μαρξιστικός Φεμινισμός ισχυρίζεται πως «η παραγωγή ανθρώπων και η ειδική φροντίδα για την ανάπτυξη και την ευημερία τους, λειτουργούν ως προϋπόθεση ύπαρξης για τον καπιταλισμό... Ο απεργιακός ακτιβισμός των γυναικών... διακόπτει επίσης την οικιακή εργασία, το σεξ και τα χαμόγελα»[2]. Η προσέγγιση είναι εντελώς μηχανιστική και αυθαίρετη. Η αναπαραγωγή του ανθρώπου δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως εργασία.

«Η άμεση, φυσική, αναγκαία σχέση ανθρώπου προς άνθρωπο είναι η σχέση του άντρα προς τη γυναίκα... σε αυτή τη σχέση εκδηλώνεται σε μορφή αισθητή, ανάγεται σε γεγονός που μπορεί να γίνει αντικείμενο παρατήρησης, η έκταση στην οποία η ανθρώπινη ουσία έχει γίνει η φύση για τον άνθρωπο ή η φύση έχει γίνει ανθρώπινη ουσία. Συνεπώς, από τη σχέση αυτή μπορεί κάποιος να κρίνει ολόκληρο το επίπεδο ανάπτυξης του ανθρώπου»[3], γράφει ο Μαρξ. Μέσα από αυτή τη διαλεκτική ενότητα του φυσικού και του ανθρώπινου βλέπουν οι κομμουνιστές την αναπαραγωγή. Η γέννηση και η

ανατροφή των παιδιών είναι το αποτέλεσμα μιας ανθρώπινης σχέσης. Ο Λένιν κατήγγελλε τον Μαλθουσιανισμό, που ισχυριζόταν πως πρέπει να περιοριστούν οι γεννήσεις γιατί η Γη δεν μπορεί να θρέψει μεγάλο πληθυσμό ανθρώπων, που στο τέλος καταλήγει στο να θεωρούνται τα παιδιά εμπόδιο στην ευτυχία ενός ζευγαριού. Υπάρχει και η αντίθετη άποψη, πως χωρίς παιδιά δεν υπάρχει ευτυχία. Και οι δύο προσεγγίσεις είναι αντιδραστικές. Η μία θεωρεί τα παιδιά μπελά και η άλλη συμπλήρωμα των γονιών τους.

Στην Ελλάδα μιλούν για υπογεννητικότητα για να ζητήσουν απαγόρευση αμβλώσεων και για υπογονιμότητα για να στιγματίσουν τις γυναίκες που δεν γεννούν πια σε μικρές ηλικίες. Έκαναν το παιδί φορολογικό τεκμήριο, δίνουν ψήφουλα ή τίποτα στα ζευγάρια που επιλέγουν την εξωσωματική γονιμοποίηση και η διαδικασία της υιοθεσίας εξακολουθεί να είναι πολυδαίδαλη. Σκαρφίστηκαν τον θεσμό της παρένθετης μητέρας, που είτε αφορά στα ετερόφυλα είτε στα ομόφυλα ζευγάρια σημαίνει ακραία εκμετάλλευση του γυναικείου σώματος με καθαρά ταξικά χαρακτηριστικά. Παρένθετη μητέρα θα γίνει η φτωχή γυναίκα, για να εξυπηρετήσει τη ματαιοδοξία των πλούσιων ζευγαριών. Οι αστερίσκοι, οι εξαιρέσεις, οι ειδικές περιπτώσεις και τα ερωτήματα που μπαίνουν στις περιπτώσεις της υιοθεσίας και της εξωσωματικής, το σύστημα βάζει τη σφραγίδα του. Τα ζητήματα ηθικής δεν μπορούν να απαντηθούν με τους όρους ενός συστήματος που είναι εχθρικό για τον άνθρωπο.

Οι συναισθηματικές σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους και ιδιαίτερα ανάμεσα στα δύο φύλα, όπως και ο έρωτας ανάμεσα σε ανθρώπους του ίδιου φύλου υπάρχουν από τότε που υπάρχουν άνθρωποι. Η «κρατική ρύθμιση του σεξουαλικού έρωτα», όπως ονομάζει ο Ένγκελς τον γάμο, δεν θα βγάλει κανένα καταπιεσμένο από την αφάνεια.

«Για την ώρα η ανθρωπότητα υφίσταται το κρύο και την ηθική μόνωση και δεν μπορεί παρά να ονειρεύεται τον καλύτερο εκείνο αιώνα που όλες οι ανθρώπινες σχέσεις θα είναι ποτισμένες από τις νέες συνθήκες ζωής. Η σεξουαλική κρίση είναι άλυτη χωρίς θεμελιώδη μεταρρύθμιση της ανθρώπινης ψυχολογίας, χωρίς την αύξηση του ερωτικού δυναμικού. Αυτή η ψυχική μεταρρύθμιση εξαρτάται ολοκληρωτικά από τη βασική αναδιοργάνωση των κοινωνικο-οικονομικών σχέσεών μας πάνω σε κομμουνιστικές βάσεις. Εκτός από αυτή την παλιά αλήθεια δεν υπάρχει άλλη διέξοδος»[4].

Η ιδεολογική αντιπαράθεση που άνοιξε με αφορμή τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών, δεν μπορεί να σταματήσει. Είναι πλευρά της ταξικής πάλης. Η επανάσταση που θα ανατρέψει την ταξική βαρβαρότητα, θα απελευθερώσει τεράστιες δυνάμεις. Όσο την προετοιμάζουμε, τόσο θα έρχονται μπροστά μας οι λύσεις της.

[1] Σούζαν Γουότκινς, Ποιοι φεμινισμοί; <https://newleftreview.org/issues/ii109/articles/susan-watkins-which-feminisms>

[2] Φεμινισμός για το 99%-Μανιφέστο, Εκτός Γραμμής, Αθήνα 2023, σελ. 24

[3] Καρλ Μαρξ, Οικονομικά και Φιλοσοφικά Χειρόγραφα 1844, Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο, Αθήνα 2012, σελ. 122

[4] Αλεξάνδρα Κολοντάι, Οι σχέσεις των δύο φύλων και ο μαρξισμός, Γκοβοστής, σελ. 12

Άντζελα Δημητρακάκη, Φεμινισμός και Μαρξισμός-Ζητήματα στο πεδίο του αγώνα, ΚΡΙΣΗ-εξαμηνιαία επιστημονική επιθεώρηση, τεύχος 13, 2023

σχολία

Δίωξη

Ως θύμα πολιτικής δίωξης εμφανίσε τον εαυτό του ο Ντόναλντ Τραμπ, λέγοντας ταυτόχρονα πως «Οδεύουμε να μετατραπούμε σε κομμουνιστική χώρα από πολλές απόψεις». Αντάρτικο στο Τέξας.

Επίδειξη

Η Λίνα Μενδώνη αντέδρασε στην επίδειξη μόδας μέσα στην αίθουσα που φιλοξενούνται τα Γλυπτά του Παρθενώνα στο Βρετανικό Μουσείο, δηλώνοντας πως αυτές οι εικόνες αποτελούν ευτελισμό και προσβολή των οικουμενικών αξιών που τα γλυπτά πρεσβεύουν. Πιο αυθεντική στον φυσικό τους χώρο.

Δαπάνες I

Η ανάπτυξη είναι ο δρόμος για την αύξηση των δαπανών υπέρ της άμυνας, υποστήριξε ο Κυριάκος Μητσοτάκης στην ομιλία του στην 60ή Διάσκεψη Ασφάλειας του Μονάχου. Και ο Βασικός της στόχος.

Δαπάνες II

Ειδικά για την Ελλάδα, συμπλήρωσε ότι «ανέκαθεν ξοδεύαμε πολλά χρήματα στην άμυνά μας, καθώς είμαστε συνεχώς αντιμέτωποι με σημαντικές γεωπολιτικές προκλήσεις, που άλλα κράτη-μέλη της Ένωσης δεν αντιμετωπίζουν». Είμαστε πιο κοντά στην Ερυθρά.

Διαγωνισμός I

Οι διοργανωτές της Eurovision απέρριψαν την ιδέα να αποκλειστεί το Ισραήλ από τον διαγωνισμό τραγουδιού, σε αντίθεση με ό,τι είχαν κάνει για τη Ρωσία μετά την εισβολή της στην Ουκρανία το 2022, καθώς «Οι συγκρίσεις μεταξύ των πολέμων και των συγκρούσεων είναι περίπλοκες και δύσκολες και ως μη πολιτικός οργανισμός μέσω ενημέρωσης, δεν εναπόκειται σε εμάς να τις κάνουμε». Τα εβραϊκά ακούγονται μουσικότερα από τα ρώσικα.

Διαγωνισμός II

Οι παίκτριες της εθνικής ομάδας μπάσκετ γυναικών της Ιρλανδίας αρνήθηκαν να δώσουν το χέρι στις αντίστοιχες του Ισραήλ, πριν από τον προκριματικό αγώνα μεταξύ των δύο ομάδων για το Ευρωπαϊκό του 2025. Μηδέν στο τραγούδι τους.

Διαγωνισμός III

«Οποιαδήποτε κίνηση προς την αποχώρηση του Ισραήλ από τη Δυτική Όχθη και τη Γάζα απαιτεί σκέψη για τις πολύ πραγματικές ανάγκες ασφαλείας του Ισραήλ», δήλωσε ο Ρίτσαρντ Βίζεκ, ασκών χρέη νομικού συμβούλου του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, στο δικαστήριο στη Χάγη. Πολεμικό άσμα.

Όπλο

Αστυνομικοί στο Λος Άντζελες σκότωσαν άνδρα που κρατούσε πλαστικό πιρούνι. Τους πεινασμένους να φοβάστε.

Αύξηση

Άμεση αύξηση του κατώτατου μισθού στα 908 ευρώ μηνιαίως προτείνει η ΓΣΕΕ. Μέχρι την απεργία θα έχουν μειωθεί από τον πληθωρισμό.

Η... «συντηρητική κοινωνία» στους δρόμους

Προσεγγίσεις

Ανυποχώρητοι οι «δεξιό» αγρότες μπροστά στην «ανυποχώρητη» δεξιά κυβέρνηση. Κι ενώ έκαναν, όπως λέγεται, κυβέρνηση τη ΝΔ δίνοντάς της το 42%, βρίσκονται, τώρα, στα μπλόκα επιβίωσης και κλείνουν δρόμους γιατί... η ιδεολογία δεν τρώγεται. Μένει να αποδειχθεί και το άλλο αυταπόδεικτο αξίωμα, ότι δεν υπάρχουν «ανυποχώρητες» κυβερνήσεις.

Τα ίδια ισχύουν και για τη νεολαία, που εναντιώνεται στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και υπερασπίζεται τη δημόσια και δωρεάν παιδεία με μαζικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις. Οι περσινόφιλοι κυβερνητικοί πανηγυρισμοί που ανήγγειλαν «πρώτο κόμμα στους νέους η ΝΔ!» μετατράπηκαν γρήγορα σε «χολή», «λάσπη», αστυνομικές και εισαγγελικές επεμβάσεις απέναντι σε «ληστές και αλήτες».

Κι όσοι δεν πανηγύριζαν με την «παντοδυναμία της ΝΔ»; Πόσο «πετυχημένες» είναι τώρα οι αναλύσεις περί «συντηρητικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας», που αναβάθμιζαν την εκλογική νίκη της ΝΔ σε «συντριπτική ιδεολογική και πολιτική νίκη», σε ικανότητα των συστημικών μηχανισμών να διαμορφώνουν χειραγωγούμενες συνειδήσεις και στάσεις ζωής, όπου το θύμα πείθεται να συνταχθεί με τον θύτη; Οι αναλύσεις αυτές αποδείχθηκαν τουλάχιστον επιπόλαιες και κοντόφθαλμες. Και ο περσινός «εκλογικός θρίαμβος» της ΝΔ αποδείχθηκε «θρίαμβος» μονόφθαλμου απέναντι σε αόματους «αντιπολιτευόμε-

νους» και όχι σε μια κοινωνία που «συντάσσεται» ή «παραίτεται».

Η αριστερά της κάλπης αντέδρασε, φυσικά, με το απαιτούμενο πολιτικό και ιδεολογικό μπάχαλο, για να παρουσιάσει το «μαύρο-άσπρο», το «δεξιά-αριστερά», το «κάτω-πάνω». Ούτε στιγμή δεν σκέφτηκε να αντιτάξει απέναντι στη βάρβαρη πολιτική την οργανωμένη και αγωνιστική άποψη και δράση, αυτή που ανατινάζει στερεότυπα για τη συμπεριφορά του «συντηρητικού ανθρώπου» και μιας κοινωνίας «συντηρητικής» που δεν ακούει, δεν βλέπει, δεν μιλάει και δεν νιώθει. Βολεύεται με «στερεότυπα» για να δικαιολογήσει τον δικό της συντηρητισμό.

Κάποιοι θέλουν να «τα αλλάξουμε όλα» αντιγράφοντας το «πετυχημένο μοντέλο» Μητσοτάκη ενάντιο στον... Μητσοτάκη. Άλλοι, λόγω «σκληρού αντιμνησοτακισμού», διαφωνούν γιατί «μπορούμε να είμαστε δεξιό και χωρίς τον Μητσοτάκη». Κι έτσι ο «Μητσοτακισμός» έγινε κύρια αναφορά και εκθρόνισμα μιας ποικιλόμορφης Αριστεράς, που σχεδιάζει ή συμμετέχει σε σχέδια που ρίχνουν και διεκδικούν κυβερνήσεις. Ενώ οι... «μη αριστεροί κομμουνιστές», όπως και τότε στις εκλογές, έτσι και τώρα, πανηγυρίζουν και βλέπουν παντού νίκες. Γιατί χρειάζεται οπωσδήποτε και ένα «αντικυβερνητικό-επαναστατικό αφήγημα επιτυχίας» απέναντι στο «πετυχημένο αφήγημα» της κυβέρνησης, που να φέρνει ψήφους.

Επομένως, το κύριο ερώτημα που θέτει η «υπεύθυνη Αριστερά»

δεν είναι πώς θα νικήσουν οι αγρότες, πώς θα νικήσουν οι φοιτητές. Άλλωστε, τέτοια δυνατότητα δεν πιστεύουν ότι υπάρχει. Το ερώτημα είναι τι θα ψηφίσουν στις επόμενες κάλπες. Το ερώτημα είναι πώς ο «δεξιός» αγρότης θα κατέβει από το τρακτέρ των μπλόκων και θα ψηφίσει την επόμενη φορά «σωστά». Πώς οι φοιτητές θα επιστέψουν (αφού κάποτε θα επιστρέψουν), στα μαθήματα και πώς ο «αγώνας» θα γίνεται με (τηλε)εξετάσεις, για χάρη της «ολοκληρωμένης μόρφωσης» που απαιτούν οι «σύγχρονες ανατροπές» και, φυσικά, τι θα ψηφίσουν. Πρώτοι στα μαθήματα, πρώτοι στους αγώνες, πρώτοι στις εκλογές! Κάντε, λοιπόν, λελογισμένη χρήση «μπλόκων και καταλήψεων», ώστε να ψηφίσετε άγριο αυτούς που «ήταν με τα μπλόκα και τις καταλήψεις». Ίδού η διαλεκτική σχέση μεταξύ θεωρίας και (εκλογικής) πράξης απέναντι στην «Μητσοτακοκρατία», αλλά και απέναντι... στον καπιταλισμό! «Απέναντι στην κυριαρχία Μητσοτάκη, ποιος;», λοιπόν. Να, η «ιδεολογία της πράξης»!

Δεν είναι αλήθεια ότι η αστική δημοκρατία δεν ενδιαφέρεται και δεν ασχολείται με το τι σκεφτόμαστε, αλλά μονάχα με το τι κάνουμε στην πράξη. Ότι κυνηγάει μονάχα την «ανατρεπτική» δράση και όχι την «ανατρεπτική» σκέψη και ιδεολογία των ανθρώπων. Ότι είναι «φιλελεύθερη» με τις ιδέες, αλλά «φασιστική» με τη δράση. Το σύστημα ενδιαφέρεται και για την ιδεολογία και για τη δράση, γιατί γνω-

ρίζει ότι κάθε ιδεολογία έχει φανερές ή αθέατες πρακτικές συνέπειες και, αντίστροφα, κάθε πράξη έχει φανερές ή αθέατες επιπτώσεις στο πεδίο της ιδεολογίας. Ακόμη και υποτίθεται «αυτοαναφορικές ιδεολογίες», που λιβανίζουν το όποιο ένδοξο παρελθόν, αναμασούν τα «ιερά κείμενα», που ελάχιστα έως τίποτα δεν κάνουν στην πράξη υπέρ των όσων ευαγγελίζονται, είναι πράξη υπέρ του (ιδεολογικού) αντιπάλου. Ωστόσο, είναι αλήθεια ότι το σύστημα είναι «πιο αστηρό», όταν οι αντίπαλες ιδέες γίνονται πράξεις.

Οι αγρότες αγωνίζονται στα μπλόκα, αν και αυτό από μόνο του δεν τους προφυλάσσει από τον κίνδυνο να «παραμείνουν δεξιό». Οι φοιτητές κάνουν καταλήψεις, αν και αυτό από μόνο του δεν τους κάνει αυτόματα «κομμουνιστές». Χωρίς μπλόκα και καταλήψεις, όμως, και, αντί αυτών, τηλε-εξετάσεις, τηλε-«εκπαίδευση» και συναντήσεις με τον πρωθυπουργό, δεν τίθεται καν ερώτημα.

Οι αγρότες και οι φοιτητές πρέπει να νικήσουν. Όπως πρέπει να νικήσει και συνολικά ο αγωνιζόμενος λαός. Κι αν χάσουμε αγωνιζόμενοι, θα υπάρξει πάντα και σύντομα η επόμενη φορά. Γιατί η επίθεση του συστήματος δεν σταματά και αν κάθε φορά εξοπλιζόμαστε περισσότερο πολιτικά, ιδεολογικά, οργανωτικά, τότε, θα νικήσουμε. Γιατί δεν υπάρχουν αήττητες κυβερνήσεις και πολιτικές.